ЦРКВА ИСУСА ХРИСТА СВЕТАЦА ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Генерална конференција

април 2008. год.

179. ГЕНЕРАЛНА КОНФЕРЕНЦИЈА
Солт Лејк Сити
април 2008. год.

Printed in Germany

April 2008 General Conference Talks

04697 202
Serbian

Садржај

Суботњи јутарњи састанак

Суботњи поподневни састанак

Састанак свештенства

Недељни јутарњи састанак

Недељни поподневни састанак

Суботњи јутарњи састанак

Подржавање надлежних лица Цркве

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

Браћо и сестре, председник Монсон је замолио да ја сада водим црквени посао на овом свечаном скупу због кога смо овде. Ово је прилика од великог значаја за чланове Цркве Исуса Христа светаца последњих дана широм света.

Од 10. октобра 1880. године, када је Џон Тејлор био подржан да наследи Бригама Јанга као пророка, видеоца, откровитеља и председника Цркве, свака од ових прилика била је осмишљена као формални свечани скуп црквеног тела заа исказивање гласа Цркве.

Подржаваћемо по већима и групама. Где год да се налазите, позвани сте да устанете када се то тражи и својом подигнутом руком покажете да ли бирате да подржите оне чија ће имена бити представљена. Треба да гласате само када се затражи да устанете.

Врховне власти додељене Саборној цркви и Сали за окупљање на Храмском тргу пратиће подржавање на тим скуповима. У окружним центрима, члан окружног председништва ће пратити гласање. Уколико има неког ко је против, замољени смо да нам се покаже. Сада ћемо наставити са црквеним послом на овом свечаном скупу.

Прво председништво, молимо вас да устанете.

Предложено је да Прво председништво подржи Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Предложено је да Прво председништво подржи Хенрија Бениона Ајринга као првог саветника и Дитера Фридриха Ухдорфа као другог саветника у Првом председништву Цркве.

Они који се слажу, могу то показати.

Предложено је да Прво председништво подржи Бојда Кенета Пакера као председника Већа дванаесторице апостола.

Они који се слажу, могу то показати.

Предложено је да Прво председништво подржи чланове Већа дванаесторице апостола: Бојда К. Пакера, Л. Тома Перија, Расела М. Нелсона, Далина Х. Оукса, М. Расела Баларда, Џозефа Б. Виртлина, Ричарда Џ. Скота, Роберта Д. Хејлса, Џефрија Р. Холанда, Дејвида А. Беднара, Квентина Л. Кука, и Д. Тода Кристоферсона.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Предложено је да Прво председништво подржи саветнике у Првом председништву и Дванаесторицу апостола као пророке, видеоце и откровитеље.

Молимо вас покажите.

Прво председништво ће седети.

Позивамо сада старешину Кристоферсона да заузме своје место са Већем дванаесторице.

Чланови Већа дванаесторице апостола, молимо вас да устанете.

Предложено је да Веће дванаесторице апостола подржи Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су представљени и подржани од стране Првог председништва.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Можете сести.

Чланови Првог и Другог већа седамдесеторице и Председавајуће бискупство, молим вас да устанете.

Предложено је да Веће седамдесеторице и Председавајуће бискупство подрже Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су представљени и подржани од стране Првог председништва.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Можете сести.

Молим да устану следећи, где год да су присутни широм света: Сва Седамдесеторица у областима, зарећени патријарси, и сви чланови високих свештеника и већа старешина.

Предложено је да Томас Спенсер Монсон буде подржан као пророк, виделац и откровитељ, и председник Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су представљени и подржани од стране Првог председништва.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Они који се не слажу могу то показати.

Молим вас да седнете.

Молим вас да сви из Ароновог свештенства устанете - то јест, сви зарећени свештеници, учитељи и ђакони. Предложено је да Томас Спенсер Монсон буде подржан као пророк, виделац и откровитељ, и председник Цркве Исуса Христа светаца

последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су претходно представљени и подржани.

Сви који се слажете молим вас да то покажете подигнутом руком.

Ако је неко против може то показати.

Можете сести.

Молим вас да све чланице Потпорног друштва - то јест, све жене од осамнаест година и старије, устану.

Предложено је да Томас Спенсер Монсон буде подржан као пророк, виделац и откровитељ, и председник Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су претходно представљени и подржани.

Сви који се слажете молим вас да то покажете подигнутом руком.

Ако је неко против може показати на исти начин.

Можете сести.

Молим вас да младе жене - то јест, све младе жене од дванаест до осамнаест година, устану.

Предложено је да Томас Спенсер Монсон буде подржан као пророк, виделац и откровитељ, и председник Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су претходно представљени и подржани.

Сви који се слажете молим вас да то покажете подигнутом руком.

Ако је неко против може тако показати.

Можете сести.

А сада, молим вас да целокупно чланство, где год да сте окупљени, укључујући све оне који су претходно стајали, устанете. Предложено је да подржимо Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца и откровитеља, и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, заједно са његовим саветницима и члановима Већа дванаесторице како су представљени и подржани.

Сви који се слажете молим вас да то покажете подигнутом руком.

Ако је неко против може тако показати.

Можете сви сести.

Сада ћемо остати да седимо док будемо разрешавали и подржавали друге врховне власти, председништва седамдесеторице у областима и врховна председништва помоћних организација Цркве.

Предложено је да разрешимо старешину Д. Тода Кристоферсона као члана председништва Већа седамдесеторице.

Они који нам се придружују у изражавању захвалности, молим да то покажу.

Предложено је да разрешимо следеће вође као Седамдесеторицу у областима, чије разрешење ступа на снагу 1. маја 2008. год. А. Венанцио Калеира, Марко А. Карденас, Хозе А. Кастро, Џералд Каузе, Луис Џ. Чавери, Тимоти Џ. Дичес, Џејми Ферeира, Хосе А.Гарсија, Франциско И. Гименез, Карлос А. Годој, Џејмс Џ. Хамула, Фредерик К. Ихесине, Глен О. Џенсон, Роберт Кох, Куен (Тони) Линг, Ричард Д. Меј, Рос Х. Мекикрен, Јасуо Нијама, Тимоти М. Олсон, Фернандо Д. Ортега, Луиђи С. Пелони, Рафаел Е. Пино, Џелсон Пицирани, Алејандро М. Роблес, Џеролд Рот, М. Гонзало Сепулведа, Су Кионг Тан, Антони Р. Темпл, Лари Џ. Вилсон, Тсунг Тинг (Џаред) Јанг, Вили Ф. Зузунага

Они који желе да нам се придруже у изражавању наше захвалности за њихову изузетну службу, молим мо да то покажу.

Предложено је да разрешимо сестре Сусан В. Танер, Илејн С. Далтон и Мери Н. Кук као врховно председништво Младих жена. Такође разрешавамо све чланице врховног одбора Младих жена.

Сви они који желе да нам се прикључе у изражавању захвалности за њихову изузетну службу и посвећеност, молимо да то покажу.

Предложено је да подржимо старешину Л. Витни Клејтона као члана председништва Већа седамдесеторице.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Они који су против, ако их има, на исти начин могу показати.

Предложено је да као нове чланове Првог већа седамдесеторице подржимо Вилијама Р. Вокера, Крејга К. Кристенсена, Маркоса А. Аудукатиса, Џералда Кауса, Лоренса Е. Корбриџа, Едуарда Гаварета, Карлоса А. Годоја, Џејмса Џ Хамула, Алана Ф. Пакера, Кевина В. Пирсона, Рафаела Е. Пиноа, Гарија Е. Стивенсона, Хозеа А. Теиксеиреа, Ф. Мајкла Вотсона, и Хорхеа Ф. Зебалоса; као нове чланове Другог већа седамдесеторице Тада Р. Калистера и Кента Д. Вотсона.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Ако је неко против, молим да то покаже на исти начин.

Предложено је да подржимо следеће вође као нову обласну Седамдесеторицу: Педро Е. Абуларах, Коуичи Аојаџи, Хуан К Барос, Колин Х. Брикнел, Виктор Ках Кенг Чен, Куо Чианг Чунг, Џ. Девн Корниш, Вајн Р. Ђуснап, Метју Џ. Ајринг, Г. Гуљермо Гарсиа,

Роберт К. Гај, Алфредо Л. Гесати, Џејмс Б. Гибсон, Хулио К. Гонзалес, Пауло Х. Итинозе, Даглас В. Џесоп, Фаустино Лопез, Деклан О. Маду, Пер Џ. Малм, Фернандо Малуенда, Џејмс Б. Мартино, Сергеј Н. Микулин, Абелардо Моралес, В. Т. Дејвид Мареј, Сатоши Нишихара, Норберт К. Оунлеу, Мајкл Д. Пикерд, Анатолиј К. Решетњиков, Вилијам Ф. Рејнолдс, Мајкл А. Робертс, Фернандо А. Р. Да Роша, А. Рикардо Сантана, Роберт Б. Смит, Исраел А. Толентино, Рубен Д. Торес, Х. Ромео Вилареал, Луис Вејдман, Чи Хонг (Сам) Вонг.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Да ли је неко против?

Предложено је да подржимо Илејн С. Далтон као нову врховну председницу Младих жена, са Мери Н. Кук као првом саветницом и Ен М Диб као другом саветницом.

Они који се слажу, могу то показати.

Они који су против могу показати на исти начин.

Предложено је да подржимо остале Врховне власти, Седамдесеторицу у областима и врховна председништва помоћних организација како су сада установљени.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Они који се не слажу могу то показати.

Председниче Монсон, колико сам могао да приметим, подржавање у Конференцијском центру је било једногласно у корист предложених.

Хвала вам, браћо и сестре, за ваш глас подршке, вашу веру, посвећеност и молитве.

Позивамо новоизабране чланове Седамдесеторице и председништво Младих жена да иступе и заузму своја места на подијуму.

Спасење и узвишење

Старешина Расел М. Нелсон,
из Већа дванаесторице апостола

У Божјем вечном плану, спасење је лична ствар; узвишење је породична ствар.

Са захвалношћу желимо добродошлицу старешини Д. Тоду Кристоферсону у Веће дванаесторице апостола. Пуним срцем подржавамо ово дивно Прво председништво и све оне који су били позвани.

Браћо и сетре, када смо примили вест да је председник Хинкли преминуо, свако од нас је одмах осетио велики осећај губитка. Међутим, знајући да је његова судбина била у Господњим рукама, наше расположење се од жалости променило у захвалност. Веома смо захвални за све што смо научили од овог великог Божјег пророка.

Данас, на овом свечаном скупу, покорили смо се Господњој вољи који је рекао да „неће се дати никоме да иде да проповеда моје јеванђеље, или изграђује моју цркву, ако није зарeђен . . . од некога ко има власт, и ако цркви није знано да он има власт и да је прописно зарeђен од црквених поглавара."[1] Ово је закон заједничке сагласности2 и Црква ће се кретати напред својим одређеним током.

Чланови широм света подржавају председника Томаса С. Монсона и његове способне саветнике. Ми „више нисмо туђи и дошљаци, него живимо са светима и домаћи смо Богу,

и назидани на темељу апостола и пророка, где је камен од угла сам Исус Христ."[3]

Господ је открио зашто је „дао једне апостоле, а једне пророке. Да се свети припреме за дело службе, на сазидање тела Христова;

Докле достигнемо сви јединство вере и познање Сина Божјега."[4]

На тај начин је служба апостола - Првог председништва и Дванаесторице - да остваре то јединство вере и да објаве наше сазнање о Учитељу. Наша служба је да благословимо животе свих који ће научити и следити „бољи пут" Господњи.[5] И ми морамо да помогнемо људима да се припреме за своје потенцијално спасење и узвишење.

Трећи чланак вере каже да ће „сав људски род бити спашен преко Христовог помирења, покоравањем законима и обредима јеванђеља."

Бити спашен - или стећи спасење - значи бити спашен од физичке и духовне смрти. Због васкрсења Исуса Христа, сви људи ће васкрснути и бити спашени од физичке смрти. Људи, такође, могу бити спашени од личне духовне смрти преко помирења Исуса Христа, својом вером у Њега, животом послушности законима и обредима Његовог јеванђеља и служећи Њему.

Бити узвишен - или добити узвишење - односи се на највише стање среће и славе у небеском царству. Ови благослови могу нам доћи пошто напустимо ово трошно и смртно постојање. Сада је време припреме за наше коначно спасење и узвишење.[6]

Као део те припреме, особа најпре мора да чује и разуме јеванђеље. Из тог разлога, јеванђеље Исуса Христа се проноси „свакоме племену и језику и колену и народу”.[7]

Лична одговорност

Пре неколико година срео сам се са једним племенским вођом у Африци. Када је схватио да га подучава апостол Господњи, био је дубоко ганут. Рекао је да ће се мноштво његових људи крстити ако им он да такво овлашћење. Захвалио сам му се на љубазности, али објаснио сам му да Господ не ради на такав начин.

Развој вере у Господа је лична ствар. Покајање је такође лична ствар. једино као појединац особа може да се крсти и прими Светог Духа. Свако од нас је рођен сам; исто тако, свако од нас је „поново рођен” сам. Спасење је лична ствар.

Породичне одговорности

Лични напредак се негује у породици, која је „средиште Створитељевог плана у вези са вечном судбином Његове деце”.[9] Дом треба да буде Божја лабораторија љубави и служења. Ту муж треба да воли своју жену, жена треба да воли свога мужа, родитељи и деца треба да се међусобно воле.

Широм света породица је све више мета напада. Ако породица не успе, многи наши политички, економски и друштвени системи такође неће успети. А ако породице не успеју, њихов славни вечни потенцијал не може бити остварен.

Наш Небески Отац жели да мужеви и жене буду верни једни другима и да поштују и третирају своју децу као наследство од Господа.[10] У таквој породици проучавамо Света писма и молимо се заједно. И своју пажњу усредсређујемо на храм. Ту примамо најузвишеније благослове које Бог има за своју верну децу.

Захваљујући великом Божјем плану среће,[11] породице могу бити заједно заувек - као узвишена бића. Наш Небески Отац је рекао: „Ово је дело моје и слава моја - остваривати бесмртност и вечни живот за човека.”[12] Оба Његова циља била су омогућена помирењем Његовог Љубљеног Сина, Исуса Христа. Његово помирење учинило је васкрсење стварношћу, а вечни живот могућношћу за све који ће икад живети.

Васкрсење, или бесмртност, долазе сваком човеку и свакој жени као безуслован дар.

Вечни живот, или небеска слава, или узвишење, је условљен дар. Услове за тај дар поставио је Господ, који је рекао: „А будеш ли држао заповести моје и истрајеш ли до свршетка, имаћеш живот вечни, а тај је дар највећи од свих дарова Божјих.”[13] Ти услови квалификације обухватају веру у Господа, покајање, крштење, примање Светог Духа, и верност храмским заветима и обредима.

Ниједан мушкарац у Цркви не може стећи највиши степен небеске славе без достојне жене запечаћене са њим.[14] Овај храмски обред омогућава коначно узвишење за обоје.

У црквеним позивима подложни смо разрешењу. Али као родитељи не можемо бити разрешени. Од првог дана људске историје, Господ је заповедао родитељима да своју децу подучавају јеванђељу.[15] Мојсије је написао: „Подучавај . . марљиво . . . децу своју и говори о њима [Божјим речима] кад седиш у кући својој, и кад идеш путем, кад лежеш и кад устајеш."[16]

У наше време, Господ је додао: „Децу своју одгајајте у светлу и истини."[17] Црква треба да помогне а не да замени родитеље у њиховој одговорности да подучавају своју децу.

У ово време раширеног неморала и одавања порнографији, родитељи имају свету одговорност да подучавају своју децу важности Бога у њиховим животима.[18] Ова зла, толико погубна за божански потенцијал, Божја деца морају строго избегавати.

Такође треба да учимо нашу децу да поштују своје родитеље. Пета заповест гласи: „Поштуј оца свога и мајку своју да ти се продуже дани на земљи коју ти даде Господ Бог твој."[19]

Како најбоље можемо подучити своју децу? Господ нам је дао одређено упутство.

„Никаква власт ни утицај не смеју се присвајати снагом свештенства, већ једино уверавањем, трпељивошћу, племенитошћу и благошћу, и љубављу искреном.

Добротом и чистим знањем које ће знатно проширити душу, без лицемерја и без лукавства -

Покаткад корећи са оштрином, кад на то подстакне Дух Свети, а тада исказујући пораст љубави после тога према ономе кога си укорио, да не помисли да си му непријатељ."[20]

Када је потребно исправити дете, можете се упитати: „Шта могу рећи или учинити што би га убедило да изабере бољи начин?" Када са правом исправљате, чините то спокојно, насамо, са љубављу, а не јавно. Ако је укор потребан, покажите одмах пораст љубави, како семе срџбе не би остало. Да бисте били убедљиви, ваша љубав мора бити искрена, а ваше подучавање засновано на божанском учењу и исправним начелима.

Не покушавајте да контролишете своју децу. Уместо тога, слушајте их, помажите им да уче јеванђеље, надахњујте их и водите их према вечном животу. Ви сте Божји заступници у бризи за децу коју вам је Он поверио. Нека Његов божански утицај постоји у вашим срцима док подучавате и убеђујете

Преци

Ниједан разговор о породичним одговорностима у припреми за узвишење не би био комплетан ако обухватимо само мајку, оца и децу. Шта је са бакама, декама и другим прецима? Господ је открио да не можемо постати савршени без њих; нити они могу бити усавршени без нас.[21] Обреди печаћења су суштински за узвишење. Жена треба да

буде запечаћена за мужа, деца треба да буду запечаћена за родитеље, а сви ми треба да будемо повезани са својим прецима.[22]

Шта је са онима који неће бити у могућности да ступе у брак у овом животу, или онима који не могу бити запечаћени са својим родитељима у овом животу? Знамо да ће Господ судити свакоме од нас у складу са жељама нашег срца, као и нашим делима,[23] и да ће благослове узвишења добити сви који су достојни.[24]

Ми смо, као деца завета, високо повлашћени. У наша срца су усађена обећања која је Отац дао Авраму, Исаку и јакову. Господ је рекао:

„Ви сте законити баштиници по телу, а скривени бејасте од света с Христом у Богу. . . .

Стога, благо вама истрајете ли у доброти мојој, ви сте светлост нејеврејима, и по том свештенству спаситељ народу моме Израелу."[25]

Овај живот је време припреме за спасење и узвишење.[26] У Божјем вечном плану, спасење је лична ствар; узвишење је породична ствар.

Као деца завета, срели смо се на овом јутрошњем свечаном окупљању. Пажња је усмерена на свете титуле пророка и апостола. Али коначна одговорност у припреми за спасење и узвишење леже на свакој особи, која је одговорна за личну слободу избора, која делује у сопственој породици, носећи још једну свету титулу мајке, оца, ћерке, сина, баке или деке.

Да у тим одговорним улогама можемо напредовати у вери, вођени Исусом Христом, чија је ово Црква, и Његовим пророком кроз кога Он говори, молим се у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 42:11; курзив додат.

2. Видети УИЗ 26:2; 28:13.

3. Посл. Ефесцима 2:19-20.

4. Посл. Ефесцима 4:11-13.

5. 1. Посл. Коринћанима 12:31; Етер 12:11.

6. Видети Алма 34:32-33.

7. Откривење 14:6.

8. Јев. по Јовану 3:3, 7; Мосија 27:25; Алма 5:49; 7:14; Мојсије 6:59.

9. „Породица: Проглас свету", *Liahona,* нов. 2004. год., стр. 49.

10. Видети Псалм 127:3.

11. Видети Алма 42:8.

12. Мојсије 1:39.

13. УИЗ 14:7; такође видети 3. Нефи 15:9. Мормонова књига даље објашњава условну природу овог великог дара. Она каже да „морате хрлити напред с постојаношћу у Христу, имајући савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима. Стога, будете ли хрлили напред, гостећи се речју Христовом, и истрајете до краја, гле, овако говори Отац: Имаћете вечни живот" (2. Нефи 31:20; курзив додат).

14. Видети УИЗ 131:1-3.

15. Видети Мојсије 6:57-58. Такође обратите пажњу на учење цара Венијамина: „И нећете допустити деци својој да иду гладна или гола, нити ћете допустити да преступају законе Божје и да се туку и свашају међусобно, и служе ђаволу који је господар греха. . . . Него, поучаваћете их да ходају путевима истине и разборитости. Поучаваћете их да љубе једни друге и да служе једни другима" (Мосија 4:14-15).

16. 5. Књ. Мојсијева 6:7.

17. УИЗ 93:40. Господ је такође рекао: „Учите [своју] децу да се моле и усправно ходају пред Господом" (УИЗ 68:28).

18. Овако је Павле подучавао Тимотеја: „Али ти стој у том што си научио и што ти је поверено, знајући од кога си се научио . . . будући да из малена умеш света писма, која те могу умудрити на спасеније кроз веру која је у Христу Исусу" (2. Тимотеју 3:14-15).

19. 2. Књ. Мојсијева . Сетите се ове изреке намењене родитељима: „Учи дете према путу којим ће ићи, па неће отступити од њега ни кад остари" (Приче Соломунове 22:6).

20. УИЗ 121:41-43.

21. Видети УИЗ 128:15.

22. Видети УИЗ 128:18.

23. Видети УИЗ 137:9.

24. Видети УИЗ 130:20-21; видети такође Руџер Клаусон из Извештаја са конференције, окт. 1917. год., стр 29; Џозеф Филдинг Смит, у *Deseret News,* 1. мај 1878. год., стр. 2; Ричард Џ. Скот, „The Joy of Living the Great Plan of Happiness," *Ensign,* нов. 1996. год., стр. 75.

Посебна искуства

Старешина Роналд А. Разбанд,
из Председништва седамдесеторице

Наше лично путовање кроз живот доноси нам много посебних искустава која постају цигле вере и сведочанства.

Желео бих да овог посебног дана додам своје сведочанство да знам да је председник Томас С. Монсон Господњи пророк на земљи. Захвалан сам за ову повластицу да говорим на генералној конференцији.

Као и ви, захвалан сам за искуство учешћа на овој историјској конференцији када подржавамо, на примерен и узоран начин, нашег новог пророка, Прво председништво, и друге црквене вође.

Овакво искуство јача наша сведочанства и увећава нашу веру у сазнање да ово заиста јесте Господња истинита и жива Црква.

Наше лично путовање кроз живот доноси нам много посебних искустава која постају цигле вере и сведочанства. Ова искуства нам долазе на веома различите начине и у непредвидиво време. То могу бити моћни, духовни догађаји или мали просветљујући тренуци. Нека искуства ће доћи као озбиљни изазови и тешка искушења која тестирају нашу способност да им одолимо. Без обзира на то које је искуство у питању, свако нам даје шансу за лични раст, већу мудрост и у многим случајевима, служење другима са више разумевања и љубави. Како је Господ уверљиво поручио пророку Џозефу Смиту током једног од његових највећих искушења у затвору у Либертију: „Све ће то теби искуство пружити и биће за добро твоје" (УИЗ 122:7).

Када се искуства у нашим животима умножавају, она јачају и подржавају се међусобно. Као што и цигле наших домова подржавају остатак структуре, тако и наша искуства из личног живота постају цигле наших сведочанстава и доприносе нашој вери у Господа Исуса Христа.

Управо ова конференција осликава вредност живота пуног искустава. Док пратимо мудар савет наших вођа и дивимо се њиховим учењима и духу, зар је чудо што је Господ одабрао свог старијег апостола, након година припреме, да постане Његов изабран пророк?

Мој патријаршки благослов указује да ћу имати посебно искуство које ће ојачати моје сведочанство. Браћо и сестре, размишљајте о посебним искуствима којима сте били благословени у својим животима, а који су вам дали убеђење и радост у вашим срцима. Да ли се сећате када сте сазнали да је Џозеф Смит Божји пророк обнове? Да ли се сећате када сте прихватили Моронијев изазов и сазнали да је Мормонова књига заиста још једно сведочанство о Исусу Христу? Да ли се сећате када сте примили одговор на упорну молитву и схватили да вас ваш Небески Отац познаје и воли лично? Док размишљаре о тако посебним искуствима, зар вам она не дају осећај захвалности и одлучности да идете напред са обновљеном вером и одлучношћу?

Не тако давно, сестра Разбанд и ја имали смо искуство које никада нећемо заборавити. Био сам задужен да председавам на две конференције округа у Перуу. Док сам био тамо, отишли смо у град Пуно, високо на Андима код језера Титикака. На 3660 метара надморске висине, били смо запањени овим једноставним и предивним градом, високо поред језера на Андима. Упознали смо се са председницима округа у области и имали предиван неформалан састанак са стотинама младих људи из перуанске области.

Једног јутра, били смо позвани да посетимо малу групу локалних чланова који живе на плутајућим тршчаним острвима језера Титикака. Људи који живе тамо познати су као Урос Индијанци из Боливије и Перуа.

Речено нам је да се неколицина мормонских породица удружила и саградила њихово лично, мало, ново плутајуће острво. Са узбуђењем смо се одвезли чамцем до острва и били смо топло дочекани од стране ових дивних чланова.

Држали смо њихове бебе умотане у предивну, ручно урађену шарену ћебад. Јели смо рибу коју су уловили тог истог дана на језеру, а која је била са пуно пажње спремљена и великодушно подељена. Видели смо њихову одећу и ручне радове и разменили дарове једни са другима.

Када смо их посетили, сазнали смо да се њихова деца возе кануом 45 минута до Пуна и назад сваки дан, због семинара и школе. Такође нам је било драго што ови чланови добро познају Света писма, разумеју их и воле их. Усхићено су нам показали своје важеће храмске препоруке, пошто су примили своја даривања и били запечаћени у Коћабамба храму у Боливији.

Пре него што смо отишли, једна од мајки нас је упитала да ли бисмо желели да клекнемо са њом и имамо породичну молитву. Добро се сећам када сам клекнуо на сунђерасту трску са овим верним свецима. Када смо клекнули, питала је да ли бих желео да дам молитву, и влашћу Мелхиседековог свештенства посветим њихово ново острво и дом.

Био сам дубоко понизан што су ме на плутајућем острву на језеру Титикака, ове верне породице Светаца последњих дана замолиле да се молим за мало острво Апу Инти (А-пу Ин-ти) и замолим Господа да благослови њихове домове и породице Луханос (Лу-ха-нос) и Хаљаји (Ха-ља-ји).

Док разматрам ова посебна искуства са којима нас је Господ благословио, знам да је нова цигла придодата мојој кући вере. Често размишљам о том искуству у Пуну као о још једном подсетнику на испуњење мог патријаршког благослова.

Из увода УИЗ, написаном 1831. год., предсказујући ширење Господњег рада у наше дане, Господ је открио:

„Већ да би свако говорио у име Господа Бога, то јест Спаситеља света.

Да би уз то вера на земљи порасла.

Да би се вечни завет мој успоставио.

Да би се прогласила пунина јеванђеља мојега слабима и припростима све до на крај света” (УИЗ 1:20-23).

Браћо и сестре, слаби и прости чланови Цркве, као ви и ја, шире јеванђеље крајевима земаљским, до Пуна у Перуу и других удаљених места. Вера се увећава међу људима који су склопили завете са Богом и верујем да се кроз поседовање личног богатства које се огледа у вредним искуствима, вера може увећати свакоме од нас.

Председник Монсон је рекао: „Господ заповеда. И онима који Га послушају, било мудрима или простима, Он ће се лично открити кроз напоран рад, конфликте, патње кроз које ће проћи у Његовој пратњи и . . . они ће из *сопственог искуства* сазнати ко је Он (из „The Way of the Master,” *Liahona,* јан. 2003. год., стр. 7; цитат Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus* [1948. год.], стр. 401; курзив додат).

У овим данима световних наметања у нашим животима, када искушења и тешкоће могу изгледати као да ће нас прогутати, сетимо се наших личних, посебних, духовних искустава. Ове цигле вере и сведочанства донеће нам уверење и потврду Оца на Небу, пажљивог и пуног љубави, и нашег Спаситеља Господа Исуса Христа и њихове обновљене истините и живе Цркве. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

Праведни обичаји

Черил К. Лант,
врховна председница Школице

Да ли ће обичаји које стварамо у својим породицама олакшати нашој деци да следе живе пророке?

Докле год ми сећање допире, мој отац је на својој левој руци носио диван прстен са рубином. Био је предат мом једином брату. Мислим да ће то постати обичај у нашој породици - завештање које се преноси са генерације на генерацију. Биће то леп обичај са драгим успоменама које га прате.

Свако од нас у својим породицама има обичаје. Неки од њих су световни. Неки од њих имају дубоко значење. Најважнији обичаји имају везе са начином нашег живота и трајаће после нас докле год имају утицаја и обликују живот наше деце. У Мормоновој књизи читамо о Ламанцима на које су дубок утицај имали обичаји њихових очева. Цар Венијамин је рекао да су они људи који ништа не знају о јеванђеоским начелима „или чак не верују у то када их томе поучавају, због предања очева њихових која нису исправна" (Мосија 1:5).

Какве обичаје ми имамо? Неки од њих можда потичу од наших очева и ми их сада преносимо на сопствену децу. Да ли су они оно што желимо да буду? Да ли су засновани на делима праведности и вере? Да ли су по природи углавном световни или су вечни? Да ли свесно стварамо праведне обичаје, или нам се живот просто дешава? Да ли наши обичаји настају као одговор на јаке гласове света, или су под утицајем тихог танког гласа Духа? Да ли ће обичаји које стварамо у својим породицама олакшати нашој деци да следе живе пророке, или ће им то отежати?

Како треба да одредимо какви ће бити наши обичаји? Света писма нам дају велики модел. У Мосији 5:15 пише: „Стога, ја бих да будете постојани и непоколебљиви, увек обилујући добрим делима."

Допада ми се то, јер знамо да се обичаји стварају током времена, док изнова и изнова понављамо иста дела. Док смо постојани и непроменљиви у чињењу добра, наши обичаји постају чврсто укорењени у праведности. Али, имам питање. Како одређујемо шта је добро, или још важније, шта је довољно добро? Још један стих који нас мало боље обавештава налази се у 3. Нефију 6:14. Говори о људима „који беху обраћени у праву веру. И они не хтедоше да одступе од ње, јер беху чврсти и постојани и непоколебљиви, вољни да са свом марљивошћу држе заповести Господње."

Сазнајемо да нашем обраћењу „правој вери" претходи наша способност да останемо чврсти, постојани, и непоколебљиви у држању заповести. То обраћење је чврсто веровање у Исуса Христа као нашег Откупитеља. Сведочанство о томе налази се у Мормоновој књизи, која је још једно сведочанство о Исусу Христу. Иде руку под руку са Библијом у проглашавању божанства и мисије Исуса Христа, као и стварности живог Оца на небу. Сваки пророк забележен у овим светим књигама даје своје лично

сведочанство о томе, као и о учењима о томе како треба да водимо своје животе да бисмо имали право на Помирење и пронашли лични мир и срећу.

Постоји само један начин да бисмо се лично обратили. Он долази кроз сведочанство Духа док проучавамо управо ова Света писма која сведоче о Исусу Христу. Долази док се молимо и док постимо. Долази само онда када имамо дубоку жељу да сазнамо истину. Наша мотивација мора бити да отворено тражимо истину, уместо да своја дела оправдавамо проналазећи грешке у Светим писмима, учењима пророка, или самој Цркви. Наш напор мора бити усмерен ка слушању тумачења Духа, уместо схватања света. Морамо бити спремни да отворимо своја срца и умове, прихватимо Господњи пут, и ако је то потребно, променимо своје животе. Наше лично обраћење почиње када почнемо да живимо на начин на који Господ жели да живимо - постојано и непоколебљиво у држању свих заповести, не само оних које нам одговарају. То онда постаје процес прочишћавања док тежимо да сваки дан учинимо мало бољим од претходног. На тај начин наши обичаји постају обичаји праведности.

Желела бих да позовем све нас да се на тренутак осврнемо на обичаје у нашим животима и на то како они могу утицати на наше породице. Наши обичаји у вези са светковањем Шабата, породичном молитвом, породичним проучавањем Светих писама, служењем и активношћу у Цркви, као и модели поштовања и оданости у дому, имаће велики утицај на нашу децу и на њихову будућност. Ако се наше родитељство заснива на учењима из Светих писама и од пророка последњих дана, не можемо погрешити. Ако сваки пут када искрсне проблем своја срца окренемо најпре и увек ка нашем Оцу на Небу за усмерење, бићемо на безбедном тлу. Ако наша деца знају где смо, а увек смо на Господњој страни, знамо да смо тамо где треба да будемо.

А сада, важна ствар је да постојано радимо на томе. Нећемо бити савршени у томе, и наша породица неће увек реаговати позитивно, али ћемо изградити чврст темељ за праведне обичаје од којих ће наша деца зависити. Када је тешко, она се могу држати тог темеља, и могу се вратити на тај темељ ако на неко време одлутају.

На крају свог живота, мој отац је на нас, своју децу, пренео много више од прстена са рубином. Његово тело је било истрошено, али у стварности, он је стајао као стуб снаге, пример праведности и истине. Његов живот је сачувао обичаје који нас данас јачају, иако он није више са нама. Био је „постојан и непоколебљив, вољан да са свом марљивошћу држи заповести Господње."

Можемо ли ми то да учинимо за своју децу? Коју заоставштину им дајемо данас? Шта ће то бити сутра? Може почети са нама. Хоће ли њихова срца и животи бити пуни обичаја који им олакшавају да прихвате и следе Господа и пророке последњих дана? Хоћемо ли, као породице, имати право на обећане благослове „да вас Христ, Господ Бог Сведржитељ, може запечатити као своје, да можете бити доведени на небо, како бисте могли имати вечно спасење и вечни живот" (Мосија 5:15)?

Браћо и сестре, знам да можемо! Знам да нас Бог воли и чека да нам помогне да Му дођемо. Свако од нас може знати да су те ствари истините. Знам да јесу! Знам да Бог живи; Исус Христ је Његов Син и наш Откупитељ. Јеванђеље Исуса Христа је

истинито; Света писма га садрже и сведоче о њему. И ми данас имамо истинитог и живог пророка - председника Томаса С. Монсона. Он је био припремљен и доведен у данашње време да води Господњу Цркву.

Док постајемо „постојани и непоколебљиви” у држању заповести Господњих, обезбедићемо небеске благослове за себе и своје породице.

Молим се да то осетимо дубоко у својим срцима и својим животима, у име Исуса Христа, амен.

Обнова вере у породицу

Старешина Кенет Џонсон,
из седамдесеторице

Стабилне породице обезбеђују материјал који друштво држи заједно, на корист целом човечанству.

Са знањем о „великом плану среће”[1] имамо прилику, а уз то и одговорност да помогнемо обнову вере у породицу.

На много начина наше овлашћење се пореди са онима који раде на пољу медицинског и научног истраживања. Користећи успостављене законе, они утврђују како патња може бити олакшана, а квалитет живота побољшан.

На подручју религијских уверења, мушкарци и жене од вере, користећи доказана начела,[2] могу помоћи у исцељењу ожалошћеног срца, обнављајући наду и уверење невољној души.

Успех научника постигнут је покоравањем оном према чему се често односимо као природним законима. Велики научници прошлости и садашњости нису створили законе удружене са овим природним процесима, они су их открили.

У једном писму упућеном Коринћанима, апостол Павле поставља мисаоно-провокативно питање у вези са извором човекове интелектуалне способности: „Јер ко од људи зна шта је у човеку, осим духа човечјег који живи у њему?”[3]

Преко логике и учења, увећава се знање, а разумевање шири. Користећи овај процес, теорије и закони се препознају и прихватају као изворни.

Једна ствар која постаје јасна просветљеном уму јесте да постоје закони који живот и жива бића одржавају у равнотежи. Откривање закона физике и покоравање њима доноси напредак, омогућавајући човеку да се уздигне на више нивое знања него што би то иначе било могуће.

Верујем да се ова претпоставка такође односи на моралне стандарде и моралне вредности. Стога је наша одговорност да бранимо дом као средиште учења где ове врлине могу бити усађене у атмосфери љубави и преко моћи примера.[4]

Председник Монсон је подучио: „Омладини је потребно мање критика а више узора.”[5]

Гледајући сопствени живот, схватам како сам стекао захвалност за основне вредности које су неопходне за развој здравог карактера. Где сам се научио оданости, поштењу и поузданости? Те квалитете научио сам у дому, на примеру својих родитеља. Како сам стекао захвалност за вредност несебичног служења? Тако што сам посматрао и уживао у посвећености моје мајке породици. Где сам се научио поштовању и обзирности према Божјим ћеркама? Научио сам на примеру свога оца.

У дому сам научио начела штедљивог начина живота и достојанственог рада. Још увек могу да видим своју мајку како проводи бројне ноћи код куће, користећи шиваћу машину на ножни погон, шијући ципеле за локалну фабрику обуће. То јој није омогућило да купи нешто за себе, већ да обезбеди финансијску подршку како бисмо мој брат и ја могли да похађамо факултет. Касније је објаснила како је то дело служења представљало извор задовољства за њу.

Мој отац је био мудар, марљив човек. Научио ме је како да сечем стабла користећи ручну тестеру, како да заменим или повежем утикач са каблом у домаћинству, и многим другим практичним вештинама.

Све те лекције носе заједнички мотив: никад не бити задовољан ничим што је мање од ваших најбољих напора.

Развио сам способност да доносим важне одлуке разговарајући са својим родитељима и учећи из њихових савета. Уз одговорност, обзир према другима, охрабрење да тражим прилике за образовање, и списак би и даље био непотпун.

Са обновљеним јеванђељем Исуса Христа упознао сам се као тинејџер преко Памеле, која је касније постала моја супруга. Она је помогла да мој живот од једноставне мелодије постане узвишена симфонија.[6]

Уживао сам у 67 година среће у браку и породичном животу, 21 године као син у дому својих родитеља и 46 година као муж, што је кулминирало радошћу што сам отац и деда. Чему би још особа могла да се нада? Једноставно речено, те исте могућности може да ужива свако.

Враћајући се на Павлова учења забележена у Коринћанима, налазимо следеће речи:

„Тако је и у Богу што нико не зна осим Духа Божјега. . . .

А телесни човек не разуме што је . . . Божје: јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа."[7]

Научници стичу своје знање углавном путем истраживања, изводећи експерименте и применом интелекта.

Христови ученици примају своје сведочанство проучавајући Његове речи, посматрајући Његова дела, примењујући начела и кроз дух надахнућа.[8]

... дух у људима, и дух свемогућега уразумљује их."[9]

Мада се духовне истине могу појавити као мање стварне – понизном срцу њихов утицај је неоспоран. Важно је разумети да природни закони нису установљени на основу популарности. Успостављени су и почивају на стени стварности.

Постоје такође моралне истине које не потичу од човека.[10] Оне су централне у божанском плану који, када се открије и примени, доноси велику срећу и наду у наше смртничко путовање.[11]

На пример, ја верујем, како је изнето у „Породица: Проглас свету"[12] и одређено у божанском откривењу, да су брак и породица установљени од Бога. Света писма кажу: „Зато ће оставити човек оца свога и матер своју, и прилепиће се к жени својој и биће двоје једно тело."[13]

Мудри људи су из прошлости обезбедили завештање учења. Будућим генерацијама морамо предати темељ вере у породицу, како је одређено од божанства.[14]

Никада не треба да заборавимо да слобода и срећа у свим животним аспектима долазе са разумевањем и животом у складу са вечним начелима. Они обезбеђују сигуран темељ на коме треба да градимо испуњен, плодан и срећан живот.[15]

Слеђење модела одређеног Очевим планом, омогућило ми је да доживим оно што се подразумева под „живесмо срећно"[16] и „са радошћу . . . црпити воду са извора спасења."[17]

Спаситељ је подучавао: „Ја дођох да имају живот и изобиље."[18]

Наше гледиште или став понекад могу ограничити нашу способност да уживамо највеће животне прилике.

Може се поставити питање: „Шта је са онима који нису доживели позитивно породично окружење?"

Стабилне породице обезбеђују материјал који друштво држи заједно, на корист целом човечанству, чак и онима који можда сматрају да живе у мање повољним околностима.

За оне који верно живе[19] и стрпљиво се моле за такво друштво[20], пренећу једноставне, блажене речи Хелен Штајнер Рајс:

Када Бог обећа
То заувек остаје тако
Јер све што Бог обећа
Учиниће без промене.
Када си разочаран и свака нада се руши
Сети се обећања Божјих
И твоја вера ће се поново распламсати.[21]

Моја је молитва да можемо стајати заједно, са храброшћу и уверењем, као чувари Божјег дара породице. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Алма 42:8; видети такође Алма 24:14.

2. Водич у Света писма, Начело бр. 200.

3. 1. Посл. Коринћанима 2:11.

4. Видети Приче Соломунове 22:6.

5. „Anxiously Engaged," *Liahona*, нов.2004. год., стр. 57.

6. Видети УИЗ 128:19.

7. 1. Посл. Коринћанима 2:11, 14.

8. Видети Јев. по Јовану 7:16-17; Јаков 4:8.

9. Јов 32:8.

10. Видети УИЗ 130:20, 21.

11. Као компас, начела обезбеђују препоруке на животном путу.

12. Видети *Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49.

13. 1. Књ. Мојсијева 2:24

14. Видети УИЗ 49:15, 17.

15. Видети УИЗ 68:25, 28.

16. 2. Нефи 5:27.

17. 2. Нефи 22:3.

18. Јев. по Јовану 10:10.

19. Видети УИЗ 82:10.

20. Видети УИЗ 130:2.

21. Из „Expressions of Comfort", (Uhrichsville, Ohio: Barbour Publishing, 2007. год.), стр. 187-188. Коришћено са дозволом.

Брига за појединца

Старешина Џозеф Б. Виртлин,
из Већа дванаесторице апостола

Исус Христ је наш највећи пример. Био је окружен мноштвима и обраћао се хиљадама, ипак је увек био забринут за појединца.

Захвалан сам на прилици да будем са вама данас у овом величанственом Конференцијском центру. Ма колико велика била ова заједница, тек је делић милиона људи који ће тек видети, чути и читати речи изговорене на овој величанственој конференцији.

Наравно, недостајаће нам наш вољени председник Гордон Б. Хинкли. Сви смо бољи људи, али захваљујући његовом утицају. Црква је јача због његовог вођства. Заиста је свет боље место, јер је постојао такав вођа као што је Гордон Б. Хинкли.

Желео бих да кажем неколико речи о нашем новом Првом председништву.

Дуго познајем председника Монсона. Он је моћан човек Израела који је био предодређен да председава овом Црквом. Добро је познат по својим причама и параболама које освајају, али ми који га најбоље познајемо, увиђамо да је његов живот практични и примерни узор примене тих прича. И док је комплимент за њега да га многи од великих и моћних на овоме свету познају и поштују, можда је још већа похвала да га многи од најмањих зову пријатељем.

У својој суштини, председник Монсон је благ и милостив. Његове речи и дела одражавају његову забринутост за појединца.

Председник Ајринг је мудар, образован и духовни човек. Познају га и поштују не само у Цркви, већ и они који нису наше вере. Он је такав човек, који када говори, свако га слуша. Изградио је своје име *Ајринг*.

Познавао сам председника Ухдорфа када сам служио као председник области у Европи. Од тренутка када сам га упознао, препознао сам га као човека изразите духовне дубине и изузетне способности. Знао сам да га Господ има на уму. Пре двадесет и три године, имао сам част да му уручим Господњи позив да служи као председник округа у Франкфурту у Немачкој. Док сам надгледао током година, приметио сам да је све под његовим вођством успевало. Господ је са њим. Када размишљам о председнику Ухдорфу, две речи ми долазе на ум: *Alles wohl* – што на немачком значи „Све је добро."

Истинити ученици Исуса Христа су увек били забринути за појединца. Исус Христ је наш највећи пример. Био је окружен мноштвима и обраћао се хиљадама, ипак је увек био забринут за појединца. „јер син човечји дође да изнађе и спасе изгубљено,"[1] рекао је. „Који човек од вас имајући сто оваца и игубивши једну од њих не остави деведесет и девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?"[2]

Ово упутство се односи на све који Га следе. Заповеђено нам је да тражимо оне који су изгубљени. Треба да будемо чувари нашег брата. Не смемо запоставити ову препоруку коју нам је дао наш Спаситељ. Морамо бити забринути за појединца.

Данас бих желео да говорим о онима који су изгубљени - неки зато што су другачији, неки зато што су уморни, а неки зато што су скренули са пута.

Неки су изгубљени зато што су другачији. Осећају се као да не припадају. Можда зато што су различити, виде себе како се издвајају из стада. Можда изгледају, понашају се, размишљају и говоре другачије од оних у њиховој околини и то их понекад наводи на претпоставку да се не уклапају. Изводе закључак да нису потребни.

Везано за ове предрасуде је погрешно веровање да сви чланови Цркве треба да изгледају, говоре и буду исти. Господ није населио земљу симфонијским оркестром личности само да би ценио пиколо-флауте света. Сваки инструмент је драгоцен и доприноси сложеној лепоти симфоније. Сва деца Небеског Оца су у одређеној мери различита, а ипак, свако од њих има сопствени предиван звук који доприноси дубини и богатству целине.

Ова разноликост саме творевине је сведочанство о томе како Господ цени сву Своју децу. Не ставља једно тело испред другог, али Он их „позива све да дођу к Њему и узму удела у доброти Његовој, и не одбија никога који к Њему дође, ни црнца ни белца ни роба ни слободног, ни мушко ни женско. . . сви су пред Богом једнаки."[3]

Сећам се када сам био млад, један старији дечак је био физички и ментално ометен. Имао је говорну ману и ходао са потешкоћама. Дечаци су га исмејавали. Задиркивали су га и провоцирали, понекад све док не заплаче.

Још увек могу да чујем његов глас: „Нисте добри према мени," рекао је. А они би га и даље исмејавали, гурали га и шалили се на његов рачун.

Јеног дана то више нисам могао да издржим. Иако сам имао само седам година, Господ ми је дао храброст да се супротставим својим пријатељима.

„Не дирајте га," рекао сам им. „Престаните да га задиркујете. Будите фини. Он је Божје дете!"

Моји пријатељи су се повукли и отишли.

Тада сам се питао да ли ће моја храброст угрозити мој однос са њима. Али десило се супротно. Од тог дана, па надаље, још више сам се зближио са својим пријатељима. Показали су увећану самилост према дечаку. Постали су бољи људи. Колико ја знам, више га никада нису дирали.

Браћо и сестре, само када бисмо имали више милости према онима који су другачији од нас, то би олакшало многе проблеме и туге у свету данас. Сигурно би учинило наше породице и Цркву светијим и небескијим местом.

Неки су изгубљени зато што су уморни. Лако је осећати се преоптерећеним. Уз све притиске и захтеве нашег времена и стрес са којим се суочавамо сваког дана, није изненађујуће што се замарамо. Многи се осећају обесхрабрено, зато што нису испунили своје потенцијале. Други се осећају исувише слабим да би допринели. И тако, док се стадо креће напред, постепено, скоро неприметно, неки заостају.

Свако се у неком тренутку осетио уморним или исцрпљеним. Чини ми се да се више осећам тако сада, него кад сам био млађи. Џозеф Смит, Бригам Јанг, чак и Исус Христ, знали су шта значи бити уморан. Не бих желео да потценим терет који носе чланови Цркве на својим раменима, нити да умањим емотивне и духовне изазове са којима се суочавају. Они могу бити тешки и често се једва носе.

Ипак, имам сведочанство обнављајуће моћи јеванђеља Исуса Христа. Пророк Исаија је рекао да Господ „даје снагу уморноме , и нејакоме умножава крепост."[4] Када сам уморан, сетим се речи пророка Џозефа Смита:

„Зар нећемо напред у тако величанственој ствари? Напред идите, а не назад. Храбро ,браћо, и напред, напред све до победе! Нек се ваша срца обрадују и силно развеселе. Нек се земљом проломи песма. . . .

". . . Нек стабла пољска и шуме хвале Господа. . . и нек кличу Божји дворјани!"[5]

Вас, чланове Цркве који посустајете због осећања непримерености, молим да закорачите напред, запнете свом снагом и гурате. Чак и када осећате да ваша снага може мало да допринесе, потребни сте Цркви. Потребни сте Господу. Сетите се да Господ често бира „слабе из света" да би остварио Своју сврху.[6]

Сви који сте исцрпљени, дозволите утешним речима Спаситеља да вас утеше: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити."[7] Ослонимо се на то обећање. Моћ Божја може да испуни наше духове и тела енергијом и полетом. Молим вас да тражите благослове од Господа.

Приближите Му се и Он ће се приближити вама, јер је обећао да „они који се надају Господу, добијају нову снагу, подижу се на крилима као орлови, трче и не сустају, ходе и не море се."[8]

Када покажемо забринутост за оне који су исцрпљени, ми „потпомажемо слабе, подижемо руке обешене, и јачамо олена клецава."[9] Брижне црквене вође су свесне ограничења појединаца, а ипак спремне да искористе чланове по мери њихове снаге и способности. Вође подучавају и подржавају, али не врше притисак да се „трчи брже или ради више него" што то снага допушта.[10]

Сетите се, понекад они који крену као најспорији, стигну први.

Неки су изгубљени зато што су скренули са пута. Осим Господа, сви смо грешили. Питање није да ли ћемо да се саплетемо и паднемо, већ пре, како ћемо се снаћи? Неки након што начине грешку, одлутају од стада. То је несрећа. Зар не знате да је Црква место за несавршене људе да се заједно окупљају - управо са свим својим смртним слабостима - и постану бољи? Сваке Недеље у сваком састајалишту широм света,

налазимо смртне, слабе, мушкарце, жене и децу како се састају заједно у јединству и милосрђу и теже да постану бољи људи, да уче од Духа и пруже охрабрење и подршку другима. Не знам ни за један знак на вратима наших састајалишта који каже: „Ограничен улаз – Само за савршене људе."

Због наших несавршености, потребна нам је Господња Црква. Ту се подучавају Његове откупљујуће доктрине и служе се Његови обреди за спасење. Црква нас охрабрује и мотивише да будемо бољи и срећнији људи. Такође је и место где можемо да се предамо служењу другима.

Господ зна да ћемо да грешимо. Из тог разлога је патио за наше грехе. Жели да станемо на своје ноге и тежимо да будемо бољи. Радост је у присуству Божјих анђела, над једним грешником који се покаје.

Ви, који сте одлутали јер сте били повређени, можете ли да одложите на страну своју бол и бес? Зар не можете да испуните своја срца љубављу? Овде има место за вас. Дођите, придружите се стаду и посветите своје способности, таленте и вештине. Бићете бољи због тога и други ће бити благословени вашим примером.

Онима који су одлутали због недоумица у вези са доктрином, не можемо се извинити због истине. Не можемо порећи доктрину коју нам је дао Господ лично. Не можемо да правимо компромис у вези са овим начелима.

Разумем да се понекад људи не слажу са доктрином. Чак до те мере претерају да је називају лудошћу. Али, понављам речи апостола Павла који је рекао да понекад духовне ствари могу изгледати као лудост људима. Упркос томе, „лудост је Божја мудрија од људи."[11]

Истина је да духовне ствари открива Дух. „А телесни човек не разуме шта је од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разумије, јер треба духовно да се разгледа."[12]

Сведочимо да је јеванђеље Исуса Христа данас на земљи. Он је подучавао о доктрини Његовог Оца: „Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим."[13]

Знам да свако од вас брине за оне које воли. Дајте охрабрење, служите им и подржавајте их. Волите их. Будите благи према њима. У неким случајевима ће се вратити. У другим, неће. Али, у сваком случају, будимо увек достојни имена које преузимамо на себе, управо Исуса Христа.

Свима који насељавају ову предивну земљу, подижем свој глас и дајем свечано сведочанство да Бог живи и да Исус јесте Христ, наш Спаситељ и Цар! Он је обновио Своју истину и Своје јеванђеље кроз пророка Џозефа Смита. Он говори Својим пророцима и апостолима. Председник Томас С. Монсон је одабран од Господа и води Његову Цркву данас. тако сведочим у име Исуса Христа, амен. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Матеју 18:11.

2. Јев. по Луци 15:4.

3. 2. Нефи 26:33.

4. Књ. пророка Исаије 40:29.

5. УИЗ 128:22-23.

6. УИЗ 1:19.

7. Јев. по Матеју 11:28.

8. Књ. пророка Исаије 40:31.

9. УИЗ 81:5.

10. УИЗ 10:4.

11. 1. Коринћанима 1:25 и 18.

12. 1. Посл. Коринћанима 2:14.

13. Јев. по Јовану 7:17.

Истинита и жива Црква

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Црква Исуса Христа светаца последњих дана је истинита и наставља да живи.

Док подржавамо Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца и откровитеља, и председника Цркве, и Д. Тода Кристоферсона за апостола и члана Већа дванаесторице апостола, видели смо и осетили доказ да је Црква Исуса Христа и истинита и жива. Господ је говорио онима кроз које је обновио Цркву у последњим данима. Рекао је о њима да „могу добити власт полагања темеља Цркве ове, и нек је изведу из скровитости и из мрака, једину истиниту и живу Цркву на целој површини земаљској, која је мени, Господу, веома по вољи када је реч о црквеној заједници, не о појединцима -

јер ја, Господ, не могу гледати на грех ни са најмањом мером попустљивости.

Ипак, свакоме ко се покаје и врши заповести Господње, биће опроштено.

А ономе ко се не покаје биће одузето и оно светло које је примио. јер се мој Дух неће увек напрезати око човека, реч је Господа над војскама."[1]

Ово је истинита Црква, једина истинита Црква, јер се у њој налазе кључеви свештенства. једино у ову Цркву Господ је уградио моћ за печаћење на земљи и печаћење на небу као што је чинио у време апостола Петра. Ти кључеви били су обновљени Џозефу Смиту који је затим био овлашћен да их додели члановима Већа дванаесторице.

Када је пророк Џозеф убијен, непријатељи Цркве су мислили да ће Црква нестати. Мислили су да је она творевина смртног човека и да ће стога нестати са њим. Али њихове наде су се срушиле. Била је то истинита Црква и уз то је имала моћ да настави да живи, чак и када су они, који су били изабрани да је воде неко време, умрли.

Данас смо видели демонстрацију тога да је то истинита и жива Црква. Кључеве свештенства држе смртници, али Господ је припремио начин да кључеви остану да функционишу на земљи докле год људи верују да су кључеви на земљи и да су Божјом вољом пренети на Његове изабране слуге.

Божји људи нису увек били достојни чудесног искуства које смо данас поделили. После Христовог узнесења апостоли су наставили да користе кључеве које им је Он оставио. Али због због непослушности чланова и губитка вере, апостоли су умрли а да кључеве нису пренели на следбенике. Тај трагичан догађај називамо „Отпад". Да су чланови Цркве у то време имали прилику и вољу да искажу веру као ви данас, Господ не би узео кључеве свештенства са земље. Дакле, ово је дан од историјског значаја и вечне важности у историји света и за децу нашег Небеског Оца.

Стога, наша је обавеза да останемо достојни вере неопходне да испунимо своје обећање да подржавамо оне који су позвани. Господ је био веома задовољан Црквом на

почетку Обнове, као што је и данас. Али Он је тада упозорио чланове, као што и данас чини, да не може да гледа на грех ни са најмањом мером попустљивости. Што се тиче нас који подржавамо оне који су позвани данас, морамо испитати своје животе, покајати се ако је потребно, обећати да ћемо држати Господње заповести и следити Његове слуге. Господ нас упозорава да ако то не будемо чинили, Свети Дух ће се повући, ми ћемо изгубити светло које смо примили, и нећемо бити у стању да држимо обећање које смо данас дали да ћемо подржавати Господње слуге у Његовој истинитој Цркви.

Свако од нас мора направити личну процену. Прво, морамо измерити дубину наше захвалности за чланство у истинитој Цркви Исуса Христа. Друго, морамо знати, моћу Светог Духа на које начине можемо бити бољи у држању заповести.

Из пророштва знамо да једино истинита и жива Црква неће поново бити узета са земље, већ да ће постати боља. Наши животи биће промењени на боље док показујемо веру ка покајању, увек се сећамо Спаситеља и увек се све више трудимо да држимо Његове заповести. Света писма садрже обећања да ће, када Господ поново дође у своју Цркву, наћи је духовно спремном за Њега. То треба да нас подстакне да будемо одлучни и оптимистични. Морамо бити бољи. Можемо. И хоћемо.

Данас би нарочито било мудро да са вером и својим молитвама одлучимо да подржимо све оне који нам служе у царству. ја лично сам свестан моћи вере чланова Цркве у подржавању оних који су позвани. У последњих неколико седмица на моћан начин сам осећао молитве и веру људи које не познајем и који мене познају само као неког ко је позван да служи преко кључева свештенства. Председник Томас С. Монсон биће благословен вашом подржавајућом вером. На његову породицу ће исто тако бити изливени благослови због ваше вере и ваших молитви. Све оне које сте ви данас подржали, подржаће их и Бог због њихове и ваше вере.

Сваки члан ће имати прилике да подржи кроз служење дато у име Божје. Ова Црква је моћна сила на благослов њених чланова и свих људи широм земаљске кугле. На пример, Црква је обавила изванредно хуманитарно дело широм земље. Све то је могуће због вере чланова и пријатеља да Бог живи и да Господ жели да притекне у помоћ свима онома који су у потреби, до којих Он може да допре преко својих верних следбеника.

Уз то, преко ове Цркве и њених обреда, благослови моћи печаћења допиру до духовног света. Ово је истинита и жива Црква, која допире чак до оних који више нису живи. Када имате веру да пронађете имена својих предака, када идете у дом Господњи да им понудите заступничке обреде, подржавате ово велико дело чији циљ је да се свој деци Небеског Оца која долазе на овај свет, понуди спасење.

Желео бих да говорим о неким разлозима због којих треба да будемо захвални за истиниту и живу цркву. Затим ћу предложити неке начине на које видим да се Црква припрема за Спаситељев повратак. И на крају, изнећу своје сведочанство о томе како сам сазнао да је ово истинита и жива Црква.

Највише од свега захвалан сам за своје искуство прочишћујуће моћи која је доступна преко обреда обављених моћу свештенства. Осетио сам опроштај и прочишћење кроз

крштење од стране оних који имају власт. Осетио сам горење у својим грудима које је могуће само због речи изговорених од стране Божјих слугу: „Прими Духа Светога."

Мој осећај захвалности долази такође од благослова које има моја породица. Оно што мења и преображава наш породични живот овде и наша очекивања у вези са радошћу породичног живота у будућем свету је моћ печаћења и сазнање о томе. Мисао и нада да могу имати вечне односе проводи ме кроз искушења раздвајања и усамљености који су део смртничког постојања. Обећање вернима у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана је да можемо имати односе и ширење породица у вечности. То уверење заувек и на боље мења све наше односе у породицама.

На пример, налазим се у фази свог живота када због великих удаљености не могу добро да упознам унучад, а временом и праунучад. Такође, постоје људи који никада нису имали прилику за брак и родитељство који имају исте чежње као и ја да некако буду близу породице. Због обнове сазнања о вечним породицама, више се надамо и љубазнији смо у својим породичним односима. Највеће радости у овом животу базиране су на породицама као што ће бити и у будућим световима. Тако сам захвалан за уверење које имам да ако смо верни, исти међусобни односи које уживамо овде у овом животу, биће заувек са нама у будућем свету, у вечној слави.[2]

Могу да видим доказ прореченог усавршавања Цркве. На пример, док путујем и упознајем чланове Цркве, видим да постоји постојано побољшавање у њиховим животима. У њиховој једноставној вери и послушности, Помирење мења и поучава чланове. Често сам на састанцима са очигледно понизним људима којима је дозвољено да подучавају лекције и дају говоре, који у себи имају моћ попут оне дате Лехију, Нефију и синовима Хелamановим. Сећате се приче:

„И догоди се да Нефи и Лехи проповедаху Ламанцима са тако великом моћу и влашћу, јер беху имали моћ и власт које им беху дате да могу да говоре, а беше им уз то дато оно што треба да им говоре."[3]

Уверен сам да ће понављана жеља председника Гордона Б. Хинклија бити ипуњена. Он је подучавао да сви који дођу у Цркву, могу бити задржани у пуном сарадништву ако се негују добром речју Божјом. Сећам га се како је рекао да ће последње речи које ће можда рећи на крају своје службе бити „задржавање, задржавање, задржавање". Његове речи настављају да живе у вођству председника Монсона и у свима нама док се оспособљавамо да имамо Лехијеву и Нефијеву моћ да негујемо добром речју Божјом. Уверен сам да ћете као и ја наставити да будете задивљени понизним свецима последњих дана који обављају задатак кућних учитеља и учитељица, и својим пријатељима који нису чланови говоре са још већом моћу.

Годинама се сећамо речи председника Дејвида О. Мекеја: „Сваки члан мисионар." Уверен сам да долази дан када ћемо кроз веру чланова видети повећан број људи који се позивају да чују Божју реч, и који ће затим доћи у истиниту и живу Цркву.

То је још једно побољшање за које сам уверен да ће доћи. Породице широм Цркве истражују начине за јачање и заштиту своје деце од зала која их окружују. У неким случајевима, ти родитељи се очајнички труде да врате у своју породицу неке који су одлутали. Уверен сам да ће их Бог због њихових напора веома наградити. Они који никад не одлутају откриће да Бог никад не одустаје и да ће им помоћи.

Много од те помоћи долази од оних који су позвани да служе у Цркви. Дух допирања до других ће се увећати тако да ће многи бити онакви какав је био млад бискуп Томас Монсон, надахнут практичним начинима да позове и охрабри оне који на неко време не могу да препознају благослове које Бог чува за њих. Председник Монсон се до данас сећа људи који су радили на спасавању када је он био њихов бискуп. Моја нада је да ћемо сви ми имати уверење да ће нас Бог водити да допремо до оних које Бог хоће да их поведемо са собом и вратимо на повратку кући код Њега.

Још једно побољшање које видим да долази у царство је жеља и способност да допремо до сиромашних и оних који су у потреби. Видео сам у члановима Цркве задивљујући пораст саосећања за жртве природних катастрофа широм света. У читуљама видим поородице које захтевају да донације буду послате Кружном фонду за образовање или Црквеном хуманитарном фонду.

Пророк Џозеф Смит је видео тај диван развој. Он је рекао да када се особа потпуно обрати желеће да досегне цео свет бринући за децу Небеског Оца.[4] То већ почиње да се догађа међу међу великим бројем чланова Цркве. Оно што ме задивљује јесте да се модел давања онима у потреби протеже на оне који сами имају мање, а изгледа да то нема везе са тим да ли смо у добрим или лошим економским приликама. То је за мене доказ да Помирење још ефектније делује међу члановима.

Моје сведочанство да је ово истинита и жива Црква, настало је у мом детињству. Једна од мојих најранијих успомена везана је за састанак конференције одржане не на неком месту попут овог већ у изнајмљеној просторији једног хотела. Говорио је један човек кога нисам познавао, и чије име ни данас не знам. Знам само да је био неко кога је неко ко носи свештенство послало у наше мало подручје у мисији. Не знам шта је говорио. Међутим примио сам моћно, сигурно сведочанство, пре него што сам напунио осам година чак пре крштења, да слушам Божјег слугу у истинитој Цркви Исуса Христа. Није била у питању изнајмљена просторија, нити величина заједнице, која је била мала, већ сведочанство да сам благословен што сам у том тренутку био на састанку истините Цркве.

Када сам се са својом породицом преселио у организоване округе Цркве у својим тинејџерским годинама, по први пут сам осетио моћ свештеничких већа и бискупа пуног љубави. још увек се сећам и могу да осетим уверење које је дошло када сам седео на једном већу свештеника до бискупа, и знао да он поседује кључеве верног судије у Израелу.

То исто сведочанство дошло је рано у мом животу, током две Недеље, једне у Албакерку, у Новом Мексику, а друге у Бостону, у Масачусетсу. У оба случаја био сам присутан у време када је подручје организовано у округ. Наизглед обични људи које сам добро познавао били су позвани за председнике округа. Тих дана сам подигао своју руку, као што сте ви учинили данас, и добио сам сведочанство да је Бог позвао своје слуге и да ћу ја бити благословен због њихове службе и због тога што сам их подржао. До сада сам то исти чудо осетио безброј пута у Цркви.

У тим данима и месецима који су следили после њиховог подржавања видео сам да су ти председници округа били ојачани у својим позивима. Видео сам исто чудо у служењу председника Монсона, када је примио позив да председава као пророк и

председник Цркве и да користи све кључеве свештенства на земљи. Откривење и надахнуће дошли су му у мом присуству што ми потврђује да Бог уважава те кључеве. Ја сам очевидац. То су кључеви свештенства који су, Господњим речима, „без почетка или краја."[5]

Износим своје сведочанство да је ово истинита и жива Црква Исуса Христа. Небески Отац ће одговорити на ваше жарке молитве да лично сазнате. Можете имати сведочанство да су позиви које сте данас подржали, од Бога. Шта више, можете знати да обреди, који се обављају у овој Цркви, могу очистити душе и везати на земљи и на небу, као што је било у време Петра, Јакова и Јована. Ти кључеви и обреди су сада обновљени у својој пунини преко пророка Џозефа Смита и прослеђивани су преко његових наследника. Исус јесте Христ. Он живи. Знам то. Сведочим да је Томас С. Монсон. Његов живи пророк. Црква Исуса Христа светаца последњих дана је истинита и наставља да живи. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 1:30-33.

2. Видети УИЗ 130:2.

3. Хеламан 5:18.

4. Видети *History of the Church,* 4:227.

5. Алма 13:8.

Суботњи поподневни састанак

Извештај црквеног одељења за ревизију за 2007. год.,

Роберт В. Кантвел,
генерални директор Црквеног одељења за ревизију

Упућено: Првом председништву Цркве Исуса Христа светаца последњих дана

Драга браћо:

Како је препоручено кроз откривење у одсеку 120 Учења и завета, трошење црквених фондова одобрава Савет за располагање десетином. Овај савет чине Прво председништво, Веће дванаесторице апостола и Председавајуће бискупство. Овај савет одобрава буџете за црквена одељења и пословања. После примања овлашћења од савета, црквена одељења треба да користе фондове у складу са одобреним буџетом и према црквеним правилима и процедурама.

Црквеном одељењу за ревизију одобрен је приступ свим потребним записима и системима, ради процене оправданости контроле новчаних признаница, трошкова и заштите црквене активе. Црквено одељење за ревизију је независно у односу на сва друга црквена одељења и пословања, а запослени у њој су дипломиране државне рачуновође, дипломирани интерни ревизори, дипломирани ревизори за информационе системе и други акредитивни професионалци.

На основу извршених ревизија, Црквено одељење за ревизију сматра да су све материјалне ствари, примљени прилози, начињени трошкови и актива Цркве за 2007. год., унети у запис и спроведен је поступак у складу са адекватном рачуноводственом праксом, одобреним буџетима и црквеним правилима и процедурама.

С поштовањем,

Црквено одељење за ревизију
Роберт В. Кантвел
Генерални директор

Статистички извештај за 2007. год.,

Ф. Мајкл Вотсон,
из Седамдесеторице

Браћо и сестре, Прво председништво је објавило следећи извештај у вези са растом и активношћу Цркве до 31. децембра 2007. године.

Црквене јединице

Окрузи 2.790

Мисије 348

Подручја 618

Одељења и огранци 27.827

Црквено чланство

Укупан број чланова Цркве 13.193.999

Пораст броја деце из записа 93.698

Крштени обраћеници 279.218

Мисионари

Пуновремени мисионари 52.686

Храмови

Поново посвећени храмови .... 1.
(Нукуалофа Тонга)

Број храмова који су тренутно у функцији 124

Истакнути чланови Цркве који су преминули од прошлог априла

Председнк Гордон Б. Хинкли, 15. председник Цркве, са 97 година, 27. јанура 2008. год.; *председник Џејмс Е. Фауст,* саветник у Првом председништву и члан Већа дванаесторице апостола; *сестра Инис Бернис Хантер,* удовица председника Хауарда В. Хантера, бившег председника Цркве; *сестра Рут В. Фауст,* удовица председника Џејмса Е. Фауста, бившег саветника у Првом председништву; *сестра Лиен К. Нојчвандер,* супруга старешине Дениса Б. Нојчвандера из Седамдесеторице; *сестра Јунис Н. Кеј,* удовица старешине Ф. Артура Кеја, бившег члана Седамдесеторице; *сестра Џенет Р. Кенон*, бивша саветница у врховном председништву Потпорног друштва; *брат Ричард Л. Ворнер,* бивши саветник у врховном председништву Недељне школе.

Сведочанство

Старешина Далин Х. Оукс
из Већа дванаесторице апостола

Знање подстиче послушност, а послушност увећава знање.

Доказ о јеванђељу је лично сведочанство, рођено у нашим душама посредством Светог Духа, да су извесне чињенице од вечног значаја истините и да ми знамо да су истините. Такве чињенице обухватају природу Божанства и наш однос према његова три члана, делотворност Помирења и стварност обнове.

Сведочанство о јеванђељу није путопис, здравствени картон или израз љубави према члановима породице. Није беседа. Председник Кимбал је подучавао да оног тренутка када почињемо да проповедамо другима наше сведочанство се завршава.[1]

I.

Различита питања настају када чујемо друге да износе сведочанство или када ми разматрамо да сами изнесемо сведочанство.

1. На састанку сведочанстава, један члан је рекао: „Знам да су се Отац и Син појавили пред Џозефом Смитом." Посетилац се пита: „Шта мисли када каже да то зна?"

2. Младић који се припрема за мисију пита се да ли је његово сведочанство довољно јако да може да служи као мисионар.

3. Млада особа чује сведочанство од родитеља или учитеља. Како такво сведочанство помаже особи која га чује?

II.

Шта ми мислимо када сведочимо и кажемо да знамо да је јеванђеље истинито? Упоредите ту врсту знања са „Знам да је напољу хладно" или „Знам да волим своју жену." Постоје три врсте знања, свако се стиче на различит начин. Знање о спољној температури може се потврдити научним доказом. Знање да волимо свог супружника је лично и субјективно. Иако се не може научно доказати, ипак је важно. Идеја да су сва важна знања заснована на научним доказима једноставно није исправна.

Мада неки „докази" за јеванђеоске истине постоје (нпр. видети Псалми 19:1; Хеламан 8:24), научне методе не производе духовно знање. То је оно чему је Исус подучавао у одговору на Петрово сведочанство да је Он Христ. Благо теби, Симоне сине Јонин! јер тело и крв нису теби то јавили, него отац мој који је на небесима" (јев. по Матеју 16:17). Апостол Павле је то објаснио. У писму коринтским свецима, он је рекао: „У Богу што је нико не зна осим Духа Божјега" (1. Посл. Кор. 2:11; такође видети Јев. по Јовану 14:17).

Насупрот томе, ми знамо ствари људске преко људских начина али „телесни човек не разуме шта је од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа"

Мормонова књига подучава да ће нам Бог објавити истину о духовним стварима моћу Светог Духа (видети Морони 10:4, 5). У модерном откривењу Бог нам обећава да ћемо примити „знање” тако што ће нам Он рећи у нашем уму и нашем срцу „Светим Духом” (УИЗ 8:1, 2).

Једна од највећих ствари у вези са планом Небеског Оца за Његову децу је та да свако од нас може лично знати истину о том плану. То откривено знање не долази из књига, научног доказа, или интелектуалног размишљања. Као и апостол Павле, то знање можемо примити директно од нашег Небеског Оца сведочанством Светог Духа.

Када на духовне начине сазнамо духовне истине, можемо бити сигурни у то знање баш као ученик или научник у различите врсте знања стечене различитим методама.

Пророк Џозеф Смит је дао диван пример за то. Када је био прогањан због тога што је људима говорио о својој визији, своје околности је упређивао са околностима апостола Павла, који је био исмеван и понижаван када се бранио пред царем Агрипом (видети Дела апостолска 26). „Али све то није уништило стварност његове визије,” рекао је Џозеф. „Он је имао визију, знао је да је има, и сви прогони под небом нису могли то да промене . . . Тако је било и са мном,” наставио је Џозеф. „Ја сам заиста видео светло, и усред тог светла видео сам две особе, и оне су ми стварно говориле . . . Имао сам виђење и знам то, и знам да Бог то зна, и не могу то порећи, нити бих се усудио да то учиним”(Џозеф Смит - Историја 1:24, 25).

III.

То је било сведочанство Џозефа Смита. Шта је са нашим? Како можемо знати и посведочити да је оно што је он рекао истинито? Како се добија оно што зовемо сведочанством?

Први корак у стицању било каквог знања је жеља да заиста сазнамо. Следећи корак, када је у питању духовно знање, јесте да питамо Бога у искреној молитви. Као што читамо у савременом откривењу,

„Будеш ли искао, примићеш објаву за објавом, сазнање за сазнањем, да упознаш тајне и оно што је мирољубиво - што доноси радост, што доноси живот вечни” (УИЗ 42:61).

Ево шта је Алма написао о ономе шта је он учинио: „Гле, постих и мољах се много дана, да и сам то могу знати. И сад и сам знам да је то истинито, јер ми Господ Бог то објави Светим Духом својим” (Алма 5:46).

Када желимо и тражимо, треба да се сетимо да добијање сведочанства није пасивна ствар већ процес у ком се од нас очекује да *учинимо* нешто. Исус је подучавао: „Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим”(Јев. по јовану 7:17).

Још један начин за тражење сведочанства изгледа зачуђујуће у поређењу са методама стицања других врста знања. Ми стичемо или јачамо сведочанство када га износимо. Неко је чак предложио да се нека сведочанства лакше добијају када их на својим ногама износимо, него када се на коленима молимо за њих.

Лично сведочанство је темељ наше вере. У складу са тим, ствари које морамо учинити да бисмо стекли, ојачали и задржали сведочанство су виталне за наш духован живот. Уз оно што смо већ рекли, потребно је да сваке недеље узимамо причест (видети УИЗ 59:9) да бисмо се квалификовали за драгоцено обећање да ћемо „увек имати Његовог духа са нама" (УИЗ 20:77). Наравно, тај Дух је извор наших сведочанстава.

IV.

Они који имају сведочанство о обновљеном јеванђељу, имају дужност и да га деле. Мормонова књига подучава да треба да „стојимо као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима где ћете можда бити" (Мосија 18:9).

Једно од најупечатљивијих учења о односу између дара сведочанства и дужности да га износимо, налази се у 46. одсеку Учења и завета. Описујући различите врсте духовних дарова, ово откривење каже:

„Некима се даје Светим Духом да знају да је Исус Христ Син Божји, и да је био разапет за грехе света.

Другима се даје да поверују њиховим речима, да и они могу имати вечни живот, остану ли верни" (стихови 13 и 14; такође видети Јев. по Јовану 20:29).

Они који имају дар да знају имају очигледну дужност да износе сведочанство тако да и они који имају дар да верују њиховим речима, могу имати вечни живот.

Никада није било веће потребе за исповедањем своје вере, приватно и јавно (видети УИЗ 60:2) Мада неки исповедају атеизам, много је оних који су отворени за додатне истине о Богу. Тим искреним трагаоцима треба да потврдимо постојање Бога, Вечног Оца, божанску мисију нашег Господа и Спаситеља, Исуса Христа, и стварност обнове. Морамо бити храбри у свом сведочанству о Исусу. Свако од нас има много прилика за проглашавање својих религиозних убеђења, пријатељима и суседима, колегама на послу и случајним познаницима. Те прилике морамо користити за изражавање наше љубави према Спаситељу, нашег сведочанства о Његовој божанској мисији и наше одлучности да Му служимо.[2] Наша деца такође треба да нас чују да често износимо своја сведочанства. Своју децу такође треба да јачамо охрабрујући их да се опредељују према својим растућим сведочанствима, не само према својим признањима у школи, спортовима или другим школским активностима.

V.

Живимо у времену када неки погрешно представљају уверења оних које називају Мормонима, и чак нас понижавају због тога. Када се суочимо са таквим лажним представљањима, имамо дужност да проговоримо како бисмо разјаснили наше учење и оно у шта верујемо. Треба да будемо они који ће објавити своја уверења уместо што ћемо другима дозволити да имају коначну реч ипогрешно их представе. То захтева сведочанство које може бити изнето приватно неком познанику или јавно на малом или великом састанку. Док сведочимо о истини коју знамо, треба верно да следимо упозорење да говоримо у „благости и кроткости" (УИЗ 38:41). Никада не треба да будемо охоли, оштри или груби. Као што је апостол Павле подучавао, треба да

говоримо истину са љубављу (видети Посл. Ефесима 4:15). Свако може да се не сложи са нашим личним сведочанством, али нико не може да га оповргне.

VI.

На крају, осврнућу се на повезаност послушности и знања. Чланови који имају сведочанство и који делују у складу са њим под вођством својих црквених вођа, понекад се оптужују за слепу послушност.

Наравно, имамо црквене вође и, наравно, подложни смо њиховим одлукама и упутствима у раду Цркве и у извршавању потребних свештеничких обреда. Али када су у питању учење и спознаја истине јеванђеља - нашег личног сведочанства - свако од нас има директан однос са Богом, нашим Вечним Оцем, и Његовим Сином, Исусом Христом, преко моћног сведочанства Светог Духа. То је оно што наши критичари не успевају да схвате. Збуњује их то што можемо да будемо уједињени у слеђењу наших вођа, а ипак независни у личном знању.

Можда неки осећају да се забуна може објаснити истином да свако од нас има два различита канала до Бога. Имамо канал управљања кроз наше пророке и друге вође. То је канал који има везе са доктрином, обредима и заповестима, што резултира послушношћу. Такође имамо канал личног сведочанства, који је усмерен ка Богу. То има везе са Његовим постојањем, нашим односом са Њим, и истином о Његовом обновљеном јеванђељу. Тај канал резултира знањем. Та два канала се узајамно учвршћују. Знање подстиче послушност (видети 5. књ. Мојсијева 5:27; Мојсије 5:11), а послушност увећава знање (видети Јев. по Јовану 7:17; УИЗ 93:1).

Сви ми делујемо у складу са њом или уступамо послушност знању. Било у науци или религији, наша послушност није слепа када делујемо на основу знања примереном предмету нашег деловања. Научник прима и делује на основу поузданог уверења о садржају или условима одређеног експеримента. По питању религије, извор знања верника је духован, али начело је исто. У случају светаца последњих дана, када Свети Дух даје нашим душама сведочанство о истини обновљеног јеванђеља и позиву савременог пророка, наш избор да следимо та учења није слепа послушност.

У свим својим сведочењима морамо избегавати ароганцију и охолост. Треба да се сетимо Божјег укора људи у Мормоновој књизи који су имали такву охолост у већим стварима које им је Бог дао, да су наносили бол својим ближњима (видети Јаков 2:20). Јаков је рекао да је то одвратно оном који је створио свако тело, јер у Његовим очима је једно биће драгоцено као и друго (видети Јаков 2:21). Алма је касније упозорио „не држите једно тело вреднијим од другог, или, ниједан човек да не држи себе бољим од другог" (Мосија 23:7).

Завршавам својим сведочанством. Знам да имамо Небеског Оца чији план нас доводи на земљу и обезбеђује услове и судбину нашег вечног путовања. Знам да имамо Спаситеља, Исуса Христа, чија учења одређују план и чије Помирење даје уверење о смртности и прилику за вечни живот. Знам да су се Отац и Син појавили пророку Џозефу Смиту да би обновио пунину јеванђеља у овим последњим данима. И знам да нас данас води пророк, председник Томас С. Монсон, који држи кључеве да овласти носиоце свештенства за обављање обреда одређених за наше напредовање према вечном животу. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети *The Teachings of Spencer W. Kimball*, (1982. год.), стр. 138, у издању Едварда Л. Кимбала.

2. На пример, видети Jeanne Newman, “With the Sound of a Trump,” *Тамбули,* авг. – септ. 1985. го., стр. 21-23.

Добијање сведочанства о Богу Оцу, Његовом Сину, Исусу Христу, и Светом Духу

Старешина Роберт Д. Хејлс,
из Већа дванаесторице апостола

Оно што је речено мени . . . може бити речено и вама Светим Духом . . . у складу са вашом послушношћу и жељама.

И ј сам, као и ви, захвалан за учешће на овом свечаном скупу. Али размишљао сам да бих могао да истакнем једну тачку доктрине и помогнем. Када смо под правим углом подигли своје руке на овом свечаном скупу, то није било само гласање путем кога смо се приватно и лично обавезали, чак заветовали, да ћемо подржавати и подупирати законе, обреде, заповести и Божјег пророка, председника Томаса С. Монсона. Тако сам захвалан за заједничко учешће са вама и подизање своје десне руке под правим углом.

Моја браћо и сестре, током протеклих неколико месеци имао сам понизно искуство, које ми је пружило прилику да се са захвалношћуосврнем на дар живота. Током овог искуства, стално сам размишљао о свом сведочанству о Богу, нашем вечном Небеском Оцу, и Његовом најстаријем Сину, нашем Спаситељу и Откупитељу, Исусу Христу, и о томе како сам примио своје сведочанство о Оцу и Сину.

Људи широм света, свих вера и убеђења, траже и боре се да сазнају: Ко је Бог? Какав је Његов однос са Исусом Христом? И какав је наш однос са Њима?

Сигурно знам да наш Небески Отац и Исус Христ живе. Помирење је стварно. Бог Отац и Исус Христ су различита, засебна, бесмртна бића. Познају нас као појединце, чују и одговорају на наше искрене молитве. Спаситељ је сведочио становницима Новог света: „Ја сведочим о Оцу, а Отац сведочи о мени, а Свети Дух сведочи о Оцу и мени."[1] Свети Дух ми је посведочио да су ове ствари истините.

Своје сведочанство добио сам младости, када сам размишљао о 13 пророчких изјава, званих Чланцима вере, које је написао Џозеф Смит. У Школици смо их учили напамет. Они описују основна веровања обновљеног јеванђеља Исуса Христа. Прва од ових изјава гласи: „Верујемо у Бога, вечног Оца, и Његовог Сина, Исуса Христа, и у Светог Духа."[2]

Џозеф Смит је кроз лично искуство познавао природу три члана божанства. Као 14-годишњи дечак желео је да зна којој од многих цркава треба да се придружи. У Библији, у Посл. Јаковљевој у Новом Завету, прочитао је: „Ако ли коме од вас недостаје премудрости, нека иште у Бога."[3] Послушно је клекнуо у молитви и посетили су га Бог Отац и Његов Син, Исус Христ. Описао их је као „две особе, чија се светлост и слава не могу описати, где стоје изнад [Џозефа] у ваздуху. Један од њих [Бог Отац] проговори [њему], назвавши [га] именом и рече, упирући прстом на другога - *Ово је Син мој љубљени. Послушај Га!"*[4]

Од када сам био дечак, искуство Џозефа Смита је било водич за мене - као што може бити за све нас. Млади пророк је спознао истину о Небеском Оцу и Његовом Сину,

Исусу Христу, јер је тражио да сазна из Светих писама вољу свог Небеског Оца, а потом је верно послушао.

Овај модел је успостављен и савршено показан Спаситељевим примером, како је забележено у Библији. Када је Исус Христ био 12-годишњи дечак, Његова мајка, Марија, и Његов земаљски отац, Јосиф, пронашли су га како подучава у храму. Исус их је упитао: „Зар не знате да мени треба у оном бити што је оца мојега?"[5] Али Исус није говорио о Јосифовом послу. Говорио је о послу буквално Његовог и Вечног Оца на Небу.

Начин на који је Бог Отац у неколико прилика представио Свог Сина, значајан је: „И крстивши се Исус изиђе одмах из воде; . . . И гле, глас с неба који говори: ово је син мој љубазни који је по мојој вољи."[6] И опет, на Гори преображења „чу се глас из облака говорећи: ово је син мој љубазни, њега послушајте."[7]

Када се Исус појавио на америчком континенту, од стране свог Оца представљен је на исти начин: „Гле Сина мог Љубљеног, којим сам веома задовољан, у коме прославих име своје - послушајте Га."[8] А онда, скоро два миленијума касније, исте речи су изговорене младом Џозефу Смиту: *„Ово је Син мој Љубљени. Послушај Га!"*[9]

Од посебног је значаја да када год Небески Отац жели да нам представи Свог Сина,заповеда нам да слушамо - да „слушамо" речи Исусове.

Ко је овај Исус? Он је учествовао са Својим Оцем у организацији света и био је одговоран, под вођством Свога Оца, да створи све ствари на површини земаљској. „И безбројне светове створих. И њих такође створих у сврху своју, а створих их по Сину који је мој јединорођенац."[10] Исус Христ је јединорођени од Оца у телу. Он је наш посредник код Оца. Он је Спаситељ, који је положио Свој живот за нас и заговара нас код Оца. Стога, молимо се Небеском Оцу у име Његовог Сина, Исуса Христа. Исус, који је Син, није исто биће као Његов Отац, али је налик Своме Оцу. И он је величанствено биће моћи и власти.

За мене је веома просветљујуће и дирљиво да разматрам како Исус разговара са својим Оцем. У Његовој великој заложној молитви, која се налази у Библији у Јев. по Јовану, непогрешиво је јасно да Исус прихвата да је Син. Слушајте Његове речи док извештава Оца на Небу о својој послушно завршеној земаљској мисији.

„Ја тебе прославих на земљи: посао сврших који си ми дао да радим . . .

Речи које си дао мени дадох им [ученицима]. . . , и вероваше да си ме ти послао . . .

Као што си ти мене послао у свет, и ја њих послах у свет . . .

И славу коју си ми дао ја дадох њима, да буду једно као ми што смо једно."[11]

Током Спаситељеве службе, ученици су заиста постали једно, али не у својим физичким телима. Постали су једно у јединству сврхе и љубави. То је оно јединство Бога Оца и Његовог Сина, Исуса Христа, о коме се говори у Светим писмима. Они су

такође различита бића, али су уједињени у циљу, у својој љубави према нама, и делу које спроводе за нас.

Спаситељ се такође молио:

„Прослави ти мене, оче. . . славом коју имадох у тебе пре него свет постаде . . .

да позна свет да си ме ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени.

. . . јер си имао љубав к мени пре постања света."[12]

О, колико је Исус желео да познајемо Оца као што га Он познаје. Молио се:

„Оче праведни! свет тебе не позна, а ја те познах, и ови [ученици] познаше да си ме ти послао.

И показах им име твоје, и показаћу: да љубав којом си мене љубио у њима буде, и ја у њима."[13]

Исус је показао своју велику љубав према онима који су одабрали да Га следе, док се молио за њихову заштиту: „Не молим те да их узмеш са света него да их сачуваш ода зла."[14] Он се молио за нас, браћо и сестре.

И онда је наш Спаситељ нежно замолио да они, мислећи на нас, могу поново бити са Њим: „Оче! хоћу да и они које си ми дао буду са мном где сам ја."[15]

У припреми за помирбену жртву, Исус се молио Свом Оцу у Гетсеманском врту, те је преузео на Себе грехе, жалости, и патње читавог човечанства. У тим сатима усамљености, поново је разјаснио да не обавља Сопствено дело. Молио се: „Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како ти."[16] У том пресудном тренутку за све нас, није се обраћао себи, нити се ослањао на сопствену снагу. Дозивао је Свог Оца, свемогућег Бога, да Га подржи и дозволи Му да учини вољу свога Оца; и Његов Отац је послао анђела „с неба, и крепи га."[17]

Још пре оснивања света, па до последњих тренутака на крсту, Спаситељ је обављао посао Свога Оца. Завршио је посао који је послат да обави. Стога, ми се не питамо са ким је разговарао, када на крсту: „рече: сврши се"[18] и „иза гласа рече: . . . оче! у руке твоје предајем дух свој. И рекавши ово издахну."[19] Знамо да се молио Свом Небеском Оцу.

Сведочим да наш Спаситељ живи. Он је јединорођенац од Оца, и поново ће доћи на ову земљу да влада. Он је Исус Христ, Светац Израелов, „пун благодати, и милости, и истине. . . . То је онај који долази да однесе грехе света, да, грехе сваког човека који постојано верује у име Његово."[20] Он је дословно Син Божји, који је трећег дана устао из мртвих, остварујући васкрсење за све који ће доћи на земљу. Такође сведочим да Бог, наш вечни Отац живи и воли сваког од нас, јер ми смо Његова деца. Његова љубав је тако велика да је послао свог јединорођеног Сина на свет, да „ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни."[21]

Као апостол Господа Исуса Христа, сведочим о истини која се налази у Светим писмима и о ономе што ми је речено, а може бити речено и вама, Светим Духом. То ће вам бити објављено у складу са вашом послушношћу и жељама. Спаситељ нас је подучавао током своје смртничке службе овој великој истини која се односи на све нас: „И шта год заиштете од Оца у име моје, што је исправно, верујући да ћете примити, гле, даће вам се."[22] Сведочим да знам, а знам са сигурношћу, да су ове речи које сам изговорио истините. Да можете да тражите ту исту сигурност, моја је молитва, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 3. Нефи 11:32.

2. Чланци вере 1:1.

3. Посл. Јаковљева 1:5.

4. Џозеф Смит - Историја 1:17.

5. Јев. по Луци 2:49.

6. Јев. по Матеју 3:16-17.

7. Јев. по Луци 9:35.

8. 3. Нефи 11:7.

9. Џозеф Смит - Историја 1:17.

10. Мојсије 1:33.

11. Јев. по Јовану 17:4, 8, 18, 22.

12. Јев. по Јовану 17:5, 23, 24.

13. Јев. по Јовану 17:25, 26.

14. Јев. по Јовану 17:15.

15. Јев. по Јовану 17:24.

16. Јев. по Матеју 26:39.

17. Јев. по Луци 22:43.

18. Јев. по Јовану 19:30.

19. Јев. по Луци 23:46.

20. Алма 5:48.

21. Јев. по Јовану 3:16.

22. 3. Нефи 18:20.

Отворити наша срца

Старешина Џералд Н. Лунд,
из Седамдесеторице

Хајде да наша свакодневна тежња буде да отворимо своја срца Духу.

Данас бих желео да говорим о важности отварања наших срца Светом Духу.

После крштења се потврђујемо и примамо Светог Духа. То је небески дар. Свети Дух нас теши, подучава, упозорава, просветљује и надахњује. Нефи је то изразио веома једноставно: „Уђете ли на пут, и примите Светог Духа, показаће вам све што вам је чинити."[1] Потребна нам је помоћ Светог Духа да бисмо свој пут учинили безбедним у ономе што апостол Павле назива „тешким временима"[2] у којима живимо.

Свети Дух је духовна особа, што Му омогућава да борави у нашим срцима и директно комуницира са нашим духовима.[3] Глас Духа се описује као тих и танак, који шапуће.[4] Како глас може бити миран? Зашто се пореди са шапатом? Зато што Дух скоро увек говори нашим умовима и нашим срцима,[5] уместо нашим ушима. Председник Бојд К. Пакер је рекао: „Свети Дух говори гласом који више *осећате* него што *чујете*."[6]

Ми осећамо својим срцем. У Светим писмима пророци подучавају да је лично откривење блиско повезано са срцем. На пример:

Мормон је подучавао: „Због кроткости и смерности срца долази до похођења Светог Духа."[7]

Алма је рекао: „Онај који отврдне срце своје, исти прима мањи део речи, а онај који не отврдне срце своје, њему се даје већи део речи."[8]

Мормон је написао Нефијцима: „[Њихове душе биле су испуњене] радошћу и утехом . . . због тога што препустише Богу срца своја."[9]

Псалмиста је једноставно написао: „Господ је близу онијех који су скрушена срца."[10]

Зар то није нешто што сви тражимо, браћо и сетре - да будемо похођени Светим Духом, да нам Господ буде ближи, да нађемо радост и утеху у својим животима? Ако је тако, онда је пажљива процена стања наших срца једна од најважнијих ствари које можемо урадити у овом животу.

Срце је осетљиво. Подложно је многим утицајима, и позитивним и негативним. Други га могу повредити. Грех га може умртвити. Љубав га може омекшати. Рано у својим животима учимо да штитимо своја срца. Као када подигнемо ограду око срца са капијом на њој. Нико не може проћи кроз ту капију ако му не дозволимо.

У неким случајевима ограда коју подигнемо око нашег срца може да се пореди са малом оградом од кочића са натписом Добродошли на капији. Нека срца су толико повређена или толико умртвљена грехом, да имају огроман катанац на огради (висине 2.5 m) од кованог гвожђа са шиљцима на врху. Капија је закључана и на њој се налази велики натпис Забрањен улаз.

Применимо замисао о капији на срцу у вези са примањем личног откривења. Нефи је подучаво: „Када човек говори моћу Светог Духа, моћ Светог Духа преноси то *до* срца деце човечје."[11] Старешина Дејвид А. Беднар, приметио је коришћење речи *до*: „Молим вас да обратите пажњу на то како моћ Духа преноси поруку *до*, али не обавезно и *у* срца. . . . Коначно, . . . садржај поруке и сведочанство Светог Духа продиру у срце само ако им прималац то дозволи."[12]

Зашто само до срца? Лична слобода избора је тако света да Небески Отац никада неће присиљавати људско срце чак ни са свом својом бескрајном моћу. Човек то можда покушава, али Бог не. Другачије говорећи, Бог нам дозвољава да будемо чувари или стражари капије нашег срца. Морамо својевољно отворити своја срца Духу, иначе нас Он неће силити.

Дакле, како ми отварамо своја срца?

У Беседи на Гори, Спаситељ је рекао: „Благо онима који су чистога срца јер ће Бога видети."[13]Ако је нешто чисто, није укаљано или покварено стварима које му не припадају. Чистота срца је сигурно једна од најважнијих квалификација за примање надахнућа од Бога. Мада ничије срце није савршено, што марљивије тежимо да уклонимо нечистоћу или избацимо оно што не треба да буде у њему, више отварамо своја срца Светом Духу. Обратите пажњу на ово слатко обећање пророка Јакова: „О, сви ви који сте чистог срца, подигните главе своје и примите угодну реч Божју, и гостите се љубављу Његовом."[14]

Док је био у затвору у Либертију, пророк Џозеф Смит је примио откривење које описује стање неких срца.

„Гле, много је званих, а мало одабраних. А зашто је мало одабраних?

Јер су срца њихова толико ослоњена на оно што је од овога света и теже за почастима људским."[15]

Многи у свету данас живе у напредним и мирним околностима. У Мормоновој књизи напредак је често водио људе од Господа. Мормон је упозорио: „Можемо видети да управо у време када Он потпомаже свој народ, да, у прирасту поља њихових, стада њихових и крда њихових, и у злату, и у сребру, и у свакојаким драгоценостима сваке врсте и заната, . . . , то је, дакле, време када отврдну срца своја и заборављају Господа Бога свога."[16]

Господ је приметио три природне последице које следе када је нечије срце ослоњено на световне ствари: Прва, покушавамо да сакријемо своје грехе уместо да се покајемо због њих. Следећа, покушавамо да задовољимо своју охолост и сујетне амбиције уместо да тражимо оно што је од Бога. Коначно, почињемо да испољавамо неправедну надмоћ над другима.[17]

Обратите пажњу да је охолост природна последица ослањања наших срца на световне ствари. Охолост брзо чини наша срца неосетљивим на духовне подстицаје. На пример, Господ је рекао: „Ја, Господ, нисам задовољан са слугом својим Сиднијем Ригдоном. Он се узноси у срцу своме и савет не прима него Духа жалости."[18] Упоредите са овим

обећањем: „Понизан буди, а Господ ће, Бог твој, водити тебе за руку и услишити молитве твоје."[19]

У откривењу датом у затвору у Либертију, Господ је описао утицај световног срца. „Гле, небеса се повлаче, Дух се Господњи жалости и . . гле, пре него што себи дође, препуштен је сам себи."[20] Браћо и сетре, у ова веома „тешка времена", не можемо дозволити себи да жалостимо Духа и будемо препуштени сами себи.

Понављам, стање наших срца директно утиче на нашу осетљивост на духовне ствари. Хајде да наша свакодневна тежња буде да отворимо своја срца Духу. Пошто смо ми чувари својих срца можемо одлучити да то учинимо. Ми бирамо оно што пуштамо у њега или држимо ван њега. На срећу, Господ је нестрпљив да нам помогне да мудро изаберемо.

Завршавам сведочанством са два Његова обећања онима који траже да дођу до Њега: Стога, љубљена браћо моја, молите се Оцу свом снагом срца, да се испуните [Његовом] љубављу, . . . да можете бити очишћени баш као што је Он чист."[21]

И коначно овим узбудљивим речима апостола Павла: „Све могу у Исусу Христу који ми моћ даје."[22]

Да увек молимо Христа да ојача наша срца и испуни их својом љубављу, моја је молитва, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 2. Нефи 32:5.

2. 2. Посл. Тимотију 3:1.

3. Видети УИЗ 8:2.

4. Видети УИЗ 85:6.

5. Видети УИЗ 8:2.

6. „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise," *Liahona,* јун 1997. год., стр. 10

7. Морони 8:26.

8. Алма 12:10.

9. Хеламан 3:35.

10. Псалам 34:18.

11. 2. Нефи 33:1; курзив додат.

12. „Seek Learning by Faith," *Liahona,* септ. 2007. год. стр. 17.

13. Јев. по Матеју 5:8.

14. Јаков 3:2.

15. УИЗ 121:34, 35.

16. Хеламан 12:2.

17. Видети УИЗ 121:36, 37.

18. УИЗ 63:55.

19. УИЗ 112:10.

20. УИЗ 121:37, 38.

21. Морони 7:48.

22. Посл. Филибљанима 4:13.

Служење, божанска врлина

Старешина Карлос Х. Амадо,
из седамдесеторице

Они који служе тежиће да оплемене, изграде и подигну своје ближње.

Све оно што је Христ учинио за наше спасење је јединствено. Био је у стању да изведе своје откупљујуће дело током отприлике три године службе. Данас бих желео да истакнем три сврхе Спаситељевог живота на земљи.

1. Његова помирбена жртва

Прва и најважнија сврха је ненадмашан и задивљујући задатак који је примио од Свога Оца: да изведе бесконачну и вечну жртву за цело човечанство.

Као јединорођени Син Небеског Оца, у телу, наследио је све божанске врлине свога Оца, а од своје земаљске мајке Марије, наследио је особине смртника.

Једино је Његова жртва могла да нас спасе од нашег смртног и палог стања (видети Алма 34:8-14). Дошао је на свет са одређеним циљем да положи свој живот, пошто је једино Његов живот могао да нам да вечни живот.

Ни једно смртно биће, у прошлости, садашњости или будућности, од постанка земље, које је живело или ће живети, није могло да изведе Помирење за наше грехе. Он је наш Спаситељ и Откупитељ (видети Јев. по Јовану 3:16).

Он ће се поново вратити да нас води и влада у великој моћи и слави.

2. Његово учење

Други циљ Његовог боравка међу нама био је да подучава доктрини коју је научио од свог Оца, а који укључује обреде и завете спасења и узвишења (видети Јев. по Марку 1:27, Јев. по Јовану 7:16).

Његово учење је учење о љубави, праштању и милости. Оно је начин на који људи живе у миру и хармонији и начин да се вратимо да живимо са Богом.

3. Његово служење деци Божјој

Његов трећи циљ био је да гради царство служећи другима. Ово је био другачији вид вођства. Служба је особина Његових следбеника - божанска врлина.

„Ви зовете мене учитељем и Господом; и право велите: јер јесам.

Кад дакле ја опрах вама ноге Господ и учитељ и ви сте дужни један другоме ноге прати

Јер ја вам дадох углед да и ви тако чините као што и ја вама учиних" (Јев. по Јовану 13:13-15).

Живео је да би проповедао јеванђеље царства и исцелио сваку врсту болести (видети Јев. по Матеју 4:23, 24). Подучавање Његовој доктрини и служење ближњима две су одговорности које смо прихватили када смо се крстили. То нас преобраћа у Христове истините слуге.

Једном приликом, након што је подучавао свом учењу, сажалио се на људе и извео чудо умножавајући векне хлеба и рибу и хранећи мноштбо, откривајући свој карактер самилости и службе. Следећег дана мноштво је било још веће због хране коју су добили. Учио их је са одлучношћу и вечном визијом:

„Не тражите ме што чудеса видесте, него што једосте хлеба и наситисте се.

Старајте се не за јело које пролази, него за јело које остаје за вечни живот, које ће вам дати син човечји, јер овога потврди отац Бог" (Јев. по Јовану 6:26-27).

Као Црква треба да хранимо гладне, помажемо болеснима, облачимо голе, и дајемо уточиште сиромашнима. Посним приносима збрињавамо основне и хитне потребе чланова, а програмом доброчинства помажемо задовољавање потреба на дуже стазе. У време природних катастрофа, кроз хуманитарну службу обезбеђујемо помоћ за нашу браћу и сестре који нису наше вере.

Не запостављајући ове земаљске потребе, Црква Исуса Христа светаца последњих дана, према заповести Господњој, одржава најузвишенију службу, која треба да благослови све људе подучавајући их Христовом учењу и позивајући их да приме обреде спасења, да би могли добити „бесмртност и живот вечни" (Мојсије 1:39).

Промена мишљења и става

Знам да нас Бог воли. Допушта нам да користимо своју моралну слободу избора, чак и када је ми злоупотребљавамо. Дозвољава нам да доносимо сопствене одлуке.

Христ нам не може помоћи ако Му не верујемо. Не може нас подучавати ако Му не служимо. Неће нас натерати да радимо оно што је исправно, али ће нам показати начин само када одлучимо да Му служимо. Да бисмо служили у Његовом царству, Христ тражи да доживимо промену мишљења и става.

„Јер како да човек позна господара коме не служи и који му је стран, и који је далеко од мисли и намера срца његовог?" (Мосија 5:13).

Благослови служења

Сведочим да кроз служење нашим ближњима упознајемо Господа.

Служба нас чини јакима у нашој вери и корисним у Његовом царству. Служба нам даје сврху и храброст у животу. Приближава нас Богу и помаже нам да оплеменимо своју божанску природу. Учи нас да волимо и разумемо ближње, и помаже нам да заборавимо на своје личне жеље, елиминише себичност, понос и незахвалност. Учи нас да мислимо о потребама других, што нам омогућава да развијамо врлине које поседује Спаситељ.

Доброта, љубав, стрпљење, разумевање и јединство ће се увећати док служимо, а нетолеранција, љубомора, завист, похлепа и себичност ће се умањити или нестати. Што више дајемо себе, више ће расти наша способност да служимо, разумемо и волимо.

Они који служе увек ће тежити да удовоље Богу и живе у хармонији са Њим. Биће испуњени миром; имаће радост и дух доброте.

Они који служе тежиће да оплемене, граде и уздижу своје ближње. Стога ће пронаћи добро у другима, и неће налазити разлог нити имати времена да буду увређени. Развијају врлину молитве за оне који их критикују. Не очекују признање или награду. Поседују љубав Христову.

Они који служе увек ће бити вољни да деле оно што поседују и што знају, у свако доба, на свим местима и са свим људима.

Они који служе чак и у тешким временима ће одржати живу наду у бољу будућност. Наставиће да буду чврсти у кризама, јер је њихова нада у Христу.

Они који служе прихватиће своје задатке са понизношћу, препознајући своја ограничења, али убеђени да две особе могу да постигну све што науме, докле год је једна од њих Бог.

Са божанским надахнућем, цар Венијамин је рекао: „Када сте у служби ближњему своме само сте Богу у служби" (Мосија 2:17). Они који служе имаће веће разумевање Божјег карактера и врлина.

Они који посвећено служе, чак и када ствари не испадну онако како би желели, не обесхрабрују се лако, уморни или осујећени, јер их обећање унутрашњег мира и пратња Светог Духа никада неће напустити.

Служење широм света и на локалном нивоу

У Цркви се налазе хиљаде чланова коју несебично служе у више од 170 народа, у великој различитости култура и језика. Пружају несебичну службу кроз вођство, подучавање и бригу за друге, без плате или материјалне награде, без аплауза или признања света. Дају своје време, своје таленте и своја средства; жртвују све што имају и успешно и изузетно добро служе. Након одређеног времена слободни су да дају прилику другима да служе.

Због Његовог учења и Његове службе, обновљена Црква Исуса Христа, сталан је благослов у животима њених чланова. Захваљујемо Богу на свима вама верним свецима, који сте осетили радост служења и који је сада осећате и који ћете осећати радост док служите другима. Молимо се да ће вас Бог увек благосиљати због тога. У име Исуса Христа, амен.

Три председавајућа висока свештеника

Старешина Вилијам Р. Вокер,
из Седамдесеторице

Примићемо мудрост и снагу када се угледамо на Прво председништво као на наш идеал и наш модел вођства.

Какав благослов и привилегију представљају за нас подржавање председника Томаса С. Монсона, председника Хенри Б. Ајринга и председника Дитера Ф. Ухдорфа као ново Прво председништво Господње Цркве.

Први пут сам сазнао за значај Првог председништва као дечак, одрастајући у западној Канади. Када бих ишао до куће баке и деке Вокер, дочекала би ме на улазу урамљена слика Првог председништва Цркве. Добро се тога сећам. Чинило се да стоје као стражари, поздрављајући свакога ко уђе.

То је била предивна слика у боји председника Џорџа Алберт Смита, са саветницима Џ. Рубен Кларком Мл. и Дејвидом О. Мекејом. Слика их представља како стоје заједно поред великог глобуса света. Волео сам ту слику. Били су тако згодни и достојанствени; знао сам их као Божјег пророка и његове саветнике.

Та слика, обешена у предњем делу ходника у дому мојих деке и баке, имала је моћан утицај на мене. Живео сам у малом преријском граду Рајмонду где су живели моји бака и дека. Могао сам да идем пешке до њихове куће, па сам их често посећивао. Сећам се како сам често стајао сам у тишини у предсобљу, побожно гледајући ту слику Првог председништва. Сећам се да сам размишљао зашто су моји бака и дека сматрали да је толико важно поштовати Прво председништво и имати ту слику јасно изложену и њиховом дому. Свако ко би ушао, видео би је. Можда је још важније да је за њихову децу и унуке била сталан подсетник на оно што је имало дубоки значај у срцима и животима баке и деке.

Годинама касније закључио сам да је излагање слике Првог председништва једнако дивној изјави Исуса Навина: „Изберите себи данас коме ћете служити; . . . а ја и дом мој служићемо Господу" (Књ. Исуса Навина 24:15).

Сви који су улазили у дом Џејмса и Фени Вокер, знали су да су у њиховим срцима исписане речи: „ . . . а ја и дом мој служићемо Господу" Као њихов унук, знао сам то и никада нисам заборавио.

Као дечак нисам најбоље разумео зашто је важно да Прво председништво чине три особе, уместо једног председника. Наравно, знао сам да је Исус изабрао Петра, Јакова и Јована, а не само Петра. Знао сам да је мој отац био један од тројице у бискупству, који је служио као саветник бискупу Џ. О. Хикену. Знао сам да је мој деда био председник округа и да је имао два саветника који су стајали крај њега (председник Џон Ален и председник Лесли Палмер).

У сваком случају, *председнишво* не чини само један човек као вођа, већ тројица који воде заједно. У Школици сам научио Чланке вере и заволео их. Чланци вере дају нашим младима утеху и поуздање док уче основна учења Цркве. У Школици сам научио да „ човек мора бити позван од Бога пророштвом и полагањем руку оних који имају власт проповедања и послуживања јеванђеоских обреда" (Чланци вере, 1:5).

1835. год., Господ је открио пророку Џозефу Смиту прави ред у председништвима Цркве.

„У нужди они су председници, то јест председавајући службеници. . . .

Три председавајућа висока свештеника из Мелхиседековог свештенства, из заједице изабраних, именована и заређена за ту службу, а прихваћена поверењем, вером и молитвом цркве, чине веће Председништва Цркве" (УИЗ 107:21, 22).

Веће тројице председника" (стих 107:29) - не председника и два потпредседника, већ три председавајућа висока свештеника. Веће три председника - Прво председништво Господње Цркве.

Свет се није сам организовао на овакав начин, већ га је Господ овако организовао и изградио своју Цркву.

На ум долазе стихови:

„Јер мисли моје нијесу ваше мисли, нити су ваши путови моји путови, вели Господ;

Него колико су небеса више од земље, толико су путови моји виши од ваших путова, и мисли моје од ваших мисли" (Књ. пророка Исаије 55:8, 9).

Отприлике у време мог седмог рођендана, научио сам понешто о смени у председништву када је председник Џорџ Алберт Смит преминуо. Нешто касније, слика у бакином и декином предсобљу замењена је предивном сликом председника Дејвида О. Мекеја и његових саветника Стефана Л. Ричардса и Џ. Рубен Кларка Мл.

Као дечак сигурно нисам разумео дубоку важност процеса смене у председништву - али сам знао да је пророк умро и да смо вођени новим Божјим пророком, са два саветника уз њега.

Када сам имао 13, позван сам у кацеларију бискупа Мареја Холта и он ме је позвао да служим као председник већа ђакона. Рекао ми је да треба да идем кући и молим се у вези са одређивањем својих саветника. Подучио ме је да ће ми Господ помоћи да донесем одлуку. Он ми јесте помогао. Тада сам научио о саветницима и почео сам да увиђам зашто је Господ одредио да Његовом Црквом управљају председништва, не само председници. Волео сам своје саветнике у већу ђакона и ми смо се молили и напорно радили како бисмо помогли дечацима у већу. Бискуп Холт ме је подучио о моделу председништва и о томе како председништво треба да ради и функционише у Господњој Цркви.

Када сам касније служио као председник других већа, већ сам знао значај саветника и знао сам да ће ми Господ помоћи да их одаберем - баш како ме је мој бискуп подучио.

Као председник већа ђакона и касније бискуп и председник округа, знао сам да ма колико мудрости, разумевања или способности имао, она ће бити битно увећана када укључим своје саветнике у доношење сваке потребне одлуке. Научио сам да се предности заједничког служења све више увећавају.

Временом сам схватио зашто је Господ одредио да Његову Цркву треба да воде три председавајућа висока свештеника и да се тај вид вођства примењује на већи део Цркве.

Господ је рекао: „Даћу вам узорак за све да се не преварите" (УИЗ 52:14). Дао нам је модел вођства. Са изузетком Већа дванаесторице и седамдесеторице, сва црквена већа воде председник и два саветника. Уз то, помоћне организације на свим нивоима воде председник и два саветника. Сви благослови и предности заједничког служења као председништва, примењују се на помоћне организације, као и на свештеничка већа.

Свако од нас ко служи у било ком председништву у Цркви треба да се угледа на Прво председништво као наш модел и пример, који тежимо да следимо док обављамо своје позиве. Треба да тежимо да будемо налик њима и да радимо заједно у љубави и хармонији, као што то они чине.

Председник Гордон Б. Хинкли често је говорио о важности саветника: „Господ их је (саветнике) поставио овде са сврхом" (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997. год.], стр. 94).

Председник Гордон Б. Хинкли је даље подучавао: „Свако јутро изузев понедељка, Прво председништво се састаје, када смо у граду. Позовем председника Фауста да изложи оно што је урадио, онда разговарамо о томе и доносимо одлуке. Позовем председника Монсона да представи свој део посла, онда разговарамо о томе и доносимо одлуке. Онда ја представим ствари које бих желео да проматрам, разговарамо о томе и доносимо одлуке. Радимо заједно. . . . У председништву не може да делује само један човек. Саветници - како су дивни саветници. Чувају те да не чиниш погрешно, помажу ти да поступаш исправно" (*Teachings of Gordon B. Hinckley,* стр. 95; такође видети "In . . . Counsellors There Is Safety," *Ensign,* нов. 1990. год., стр. 48-51).

Саветник председника Џозефа Ф. Смита једном је описао како Прво председништво фунционише: „Када се случај представи пред (председником Цркве) судијом, он и његови саветници разговарају о томе и пажљиво разматрају, док не дођу до истог закључка" (АнтонХ. Лунд, Извештај са конференције, јун 1919. год., стр. 19; курзив додат).

То би требало да буде наш модел у председништвима.

Откривења нас подучавају да доносимо своје одлуке у већима и председништвима „са свом праведношћу, са светошћу, и понизношћу срца, кроткошћу и трпељивошћу, и с

вером, и крепошћу, и знањем, умереношћу, стрпљивошћу, побожношћу, братском љубазношћу и љубављу" (УИЗ 107:30).

Господ нам је дао модел.

Данас смо подржали Прво председништво Цркве. Они ће нас подучити и показати нам модел који треба да следимо. Примићемо мудрост и снагу када се угледамо на Прво председништво као на наш идеал и наш модел вођства.

Велики благослови ће доћи нашим породицама док подучавамо своју децу и унуке да воле и подржавају вође Цркве. Као дечак који је стајао у дому својих баке и деке, знао сам да нас воде Божји људи, које је Господ ту поставио да нас усмеравају.

То знам и сада. Сведочим да је ово дело Господа Исуса Христа и да нас воде Његови апостоли и пророци. Сведочим да је старији апостол, председник Томас С. Монсон позван од Бога и да ће нас, са своја два дивна саветника крај себе, водити у складу са мишљу и вољом Господњом, чија је ово Црква. У свето име Исуса Христа, амен.

Исцелити разорне последице злостављања

Старешина Ричард Џ. Скот, из Већа дванаесторице апостола

Моћ исцељења је нераздвојива од Помирења Исуса Христа.

Износим свечано сведочанство о томе колико дубоко волим нашег новог пророка, видеоца и откровитеља, председника Томаса С. Монсона – колико дубоко му верујем и колико сам вољан да учиним све што он тражи од мене.

Неке теме су толико осетљиве и изразито личне и могу да пробуде узнемирујућа осећања, па се ретко помињу јавно. Ипак, ако се према њима опходи пажљиво и са самилошћу у светлу истине, разговор о овим стварима може донети веће разумевање уз олакшање бола, благослов излечења, и чак избегавање још веће трагедије.

Уз велику жељу да пронађем начин да вам помогнем, обраћам се вама који подносите разорне последице менталног, вербалног, физичког а поготово сексуалног злостављања. Такође се обраћам вама који то узрокујете. Фокусираћу се на сексуално злостављање, иако би савет који ћу вам дати требало да помогне и жртвама других видова малтретирања. Моја намера је да се понашам као огледало, да би божанско исцељујуће светло обасјало тамне облаке патње узроковане неправедним делима других. Тражим помоћ да говорим разумљиво, пружим помоћ и не компликујем још више оштећен живот. Вероватно је и да веће разумевање, свесност и осетљивост могу дозволити некима од нас да помогнемо у решавању или спречавању трагедије злостављања нових жртви.

Растућа плима овог злокобног, згражавајућег греха, можда није директно додирнула ваш живот. Ипак довољно је зло за свет, ако је погодило некога кога волите. Често доводи до тако дубоке патње - која може да се превазиђе – да желим да говорим о томе како се може исцелити. Биће учињено са побожношћу, јер је мој циљ да помогнем исцељење, а не да продубим болне успомене.

Слобода избора

Морална слобода избора је пресудан елемент у плану среће нашег Оца на Небу. Он је схватио да ће нека од Његове духовне деце искористити ту слободу избора да изазову озбиљне проблеме другима. Неки ће чак нарушити свето поверење, као што то чини отац или члан породице који злоставља невино дете. Пошто је наш Небески Отац у потпуности праведан, мора да постоји начин за превазилажење трагичних последица такве штетне употребе слободне воље, како жртве, тако и починиоца. То сигурно исцељење долази кроз моћ Помирења Његовог Вољеног Сина, Исуса Христа да исправи оно што је неправедно. Вера у Исуса Христа и Његову моћ да исцели омогућава злостављанима начине за превазилажење ужасних последица нечијих неправедних поступака. Када је удружено са потпуним покајањем, Помирење и починиоцу пружа начин да избегне тешку казну коју је Господ одредио за таква дела.

Намењено жртвама

Сведочим да знам жртве озбиљног злостављања које су успешно прешле тежак пут до потпуног исцељења, преко моћи Помирења. Када су њене личне недоумице биле

разрешене њеном вером у исцељујућу моћ Помирења, једна млада жена коју је њен отац тешко злостављао, захтевала је још један интервју са мном. Вратила се са једним старијим паром. Могао сам да осетим да их обоје дубоко воли. Њено лице зрачило је срећом. „Старешина Скот, ово је мој отац. Волим га. Забринут је у вези са неким стварима које су се догодиле у мом раном детињству. Оне више не представљају проблем за мене. Да ли можете да му помогнете?" Каква моћна потврда Спаситељеве способности за исцели! Више није патила од последица злостављања зато што је потпуно разумела Његово Помирење, имала је довољно вере и била је послушна Његовом закону. Док савесно проучавате помирење и примењујете своју веру да Исус Христ има моћ да исцели, можете примити исто благословено олакшање. На свом путу опоравка, прихватите Његов позив да Му дозволите да дели ваш терет док ви не будете имали довољно времена и снаге да будете исцељени.

Да бисте пронашли олакшање од последица злостављања, помаже да разумете његово порекло. Сотона је творац свих разорних исхода злостављања. Има невероватну способност да води појединца кроз слепе улице, у којима се решење за изразито тешке проблеме не може наћи. Његова стратегија је да раздвоји рањену душу од исцељења које се може добити од милостивог Небеског Оца и Откупитеља пуног љубави.

Ако сте били злостављани, Сотона ће тежити да вас убеди да не постоји решење. Али он савршено добро зна да оно постоји. Сотона признаје да исцељење долази кроз непоколебљиву љубав Небеског Оца за сву Његову децу. Такође разуме да моћ исцељења произилази из Помирења Исуса Христа. Стога, његова стратегија је да учини све што је уњеговој моћи да вас растави од вашег Оца и Његовог Сина. Немојте дозволити Сотони да вас убеди да нема помоћи.

Сотона користи ваше злостављање да сруши ваше самопоуздање, уништи поверење у ауторитет, створи страх, и произведе осећања очаја. Злостављање може да оштети вашу способност да имате здраве међуљудске односе. Морате имати веру да се све ове негативне последице могу решити, у супротном ће вас држати подаље од потпуног опоравка. Мада ти исходи имају моћан утицај на ваш живот, *они не дефинишу вашу стварну личност.*

Сотона ће се трудити да вас удаљи од вашег Оца на Небу са мишљу да би Он спречио трагедију да вас воли. Не будите далеко од самог извора истинског исцељења захваљући лукавству кнеза зла и његових опаких лажи. Схватите да ако осећате да вас Отац на Небу не воли, вама управља Сотона. Чак и када се чини тешким да се молите, клекните и замолите Оца на Небу да вам да способност да Му верујете и да осетите Његову љубав према вама. Замолите га за спознају да Његов Син може да вас исцели кроз Његово милосрдно Помирење.

Сотонин предлог је био да Очева деца буду присиљена на послушност, да не буде моралне слободе избора и стога ни личног раста. Да би сачувао моралну слободу избора, Господ не спутава појединце да непримерено користе ту слободу избора. Међутим, Он ће их казнити за таква дела уколико не постоји потпуно покајање. Преко Светог Духа шаље знаке упозорења злостављачу, али често је понижавајући нагон појединца тако снажан да блокира то духовно вођство. Из тог разлога је Отац обезбедио пут до исцељења од последица дела, која уз силу, злоупотребу власти, или страха другога, привремено одузимају слободу избора злостављане особе.

Почетак исцељења захтева веру налик оној у детета у необориву чињеницу да вас Отац на Небу воли и да је обезбедио начин да будете исцељени. Његов вољени Син, Исус Христ, положио је Свој живот да би омогућио то исцељење. Али не постоји магично решење, нити једноставан мелем који доноси исцељење, а нема ни лаког пута до потпуног опоравка. Лек захтева дубоку веру у Исуса Христа и у Његову бескрајну способност да исцељује. Потиче од разумевања доктрине и одлучности да се она следи.

Исцељење може почети са љубазним бискупом или председником округа, или мудрим професионалним саветником. Ако поломите ногу, не бисте одлучили да је лечите сами. Озбиљно злостављање такође може да има користи од професионалне помоћи. Постоји много начина да се започне исцељивање, али запамтите да потпуна нега долази кроз Спаситеља, Господа Исуса Христа, нашег Учитеља и Откупитеља. Имајте веру да уз труд, Његово савршено, вечно, бескрајно Помирење може исцелити вашу патњу од последица злостављања.

Ма колико вам то сада изгледало немогуће, временом ће вам исцељење које примите од Спаситеља дозволити да искрено опростите злостављачу, и чак имате осећања сажаљења према њему или њој. Када можете да опростите злодело, биће вам скинут терет бола и патње срца, који Сотона жели у вашим животима, охрабрујући вас да мрзите злостављача. Као резултат, уживаћете већи мир. Мада је битан део излечења, ако мисао на опроштај изазива у вама још већу бол, одложите тај корак док не будете имали више искуства са Спаситељевом исцељујућом моћу у вашем животу.[1]

Ако сте тренутно злостављани или сте то били у прошлости, скупите храброст да потражите помоћ. Можда сте доживели тешку претњу или сте натерани да се плашите, да не бисте открили злостављање. Имајте храбрости да одмах реагујете. Тражите подршку некога коме верујете. Ваш бискуп или председник округа могу да вам дају вредан савет и помогну вам са грађанским властима. Објасните како сте злостављани и откријте починиоца. Тражите заштиту. Ваша реакција може да помогне другима да не буду невине жртве са последичном патњом. Одмах затражите помоћ. Немојте се плашити – јер је страх оружје које ће Сотона употребити да би продужио вашу патњу. Господ ће вам помоћи, али ви морате тражити ту помоћ.

Не будите обесхрабрени ако бискуп у почетку буде оклевао када укажете на злостављача. Сетите се да су злостављачи вешти у одржавању имица побожности за јавност, да би сакрили своја ужасна дела. Молите се за вођство док се трудите да нађете помоћ. Та подршка ће доћи. Будите уверени да ће савршени Судија, Исус који је Христ, са савршеним познавањем сваког детаља, зауставити све оне који злостављају, а који су одговорни за свако неправедно дело. Временом, на њега ће се у потпуности применити потребни захтеви правде, уколико не постоји потпуно покајање. Ваша окупираност потребом за правдом само успорава ваше исцељење, а злостављачу омогућава да настави са својом изопаченом контролом. Стога би требало да казну за ђаволска дела злостављања препустите државним и црквеним властима.

Намењено злостављачу

А сада упућено починиоцу који је уништио живот другога злостављањем: признајте да вам је потребна помоћ у вези са вашом зависношћу или ће вас она уништити. Нећете је превазићи сами. Вероватно вам је потребна професионална помоћ специјалисте.

Молим вас да тражите спасење *одмах*. Вероватно сте заварали самог себе лажном, привременом сигурношћу, јер сте успешно сакрили свој грех од грађанских или црквених власти. Али знајте да је Господ Исус Христ у потпуности свестан ваших грехова. Он је упозорио: „А који саблазни једнога од овијех малијех . . . , боље би му било да се обеси камен воденички о врату његову, и да потоне у дубину морску."[2] Знајте да ће чак и без реаговања жртве, ваша дела злостављања бити обелодањена, јер ће вас Сотона открити, а затим напустити.

Поједноставите свој живот предузимајући кораке *одмах* да бисте своју душу прочистили од таквог греха и суочите се са казнама које са собом носи. Покажите своју жељу да лечите муку коју сте изазвали код других. Разговарајте са својим бискупом или председником округа. Озбиљност ваших дела може захтевати од вас да се суочите са грађанским и црквеним судом. Али потпуно покајање ће донети слатко олакшање праштања, мирну савест и обновљени живот. Такође ће донети олакшање злостављанима и њиховим породицама. Бићете ослобођени терета гриже савести и оптужујућих мисли о ономе мучном и жалосном што сте проузроковали у туђим животима. Схватите да је много лакше покајати се у овом животу него што ће бити у следећем. Стога се покајте сада. Примићете помоћ када одлучите да будете ослобођени своје зависности кроз покајање и подршку других. Будите зхвални што нисте живели у древна времена када су злостављачи били каменовани до смрти без прилике за покајање.[3]

Намењено родитељима

Родитељи, на прикладан и осећајан начин, подучавајте своју децу о потенцијалној опасности од злостављања и како да је избегну. Будите свесни упозоравајућих знакова, као што је узнемирујућа промена у понашању детета која може да указује на проблем. Обратите пажњу на узбуркана осећања детета и откријте њихово порекло.

Намењено судијама у Израелу

Ви који држите кључеве судије у Израелу, обезбедите да сваки појединац који је злостављан прими одговарајућу помоћ. Црквени приручник и одреднице за помоћ забележене у њему су вредни извори који воде ваше црквено деловање и сарадњу са државним органима.[4] Пажљиво надгледајте учешће сваког појединца који има историју насиља. Схватите да је мало вероватно да ће злостављач признати своја изопачена дела. Тражите вођство Духа када осећате да нешто можда није у реду. Тражите помоћ одељењских и окружних вођа како бисте избегли потенцијалне опасности.

Молим се да ћете ви, као злостављани или као они који злостављају, деловати сада да бисте искористили исцељујућу моћ Помирења Исуса Христа. Сведочим да ће ваша вера и послушност осигурати Његову помоћ. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Ови материјали могу помоћи у опоравку од трагедије злостављања: Гордон Б. Хинкли, "Save the Children," Ensign, нов.. 1994. год., стр. 52–54. Џејмс Е. Фауст, "The Atonement: Our Greatest Hope," *Ensign,* нов. 2001. год., стр. 18-20. Далин Х. Оукс, "He Heals the Heavy Laden," *Ensign,* стр. 6-9. Ричард Џ. Скот, "Healing the Tragic Scars of Abuse," *Ensign,* мај 1992. год., стр. 31-33; "Trust in the Lord," *Ensign*, нов. 1995. год., стр.

16-18; "Peace of Conscience, Peace of Mind," *Ensign,* нов. 2004. год., стр. 15-17, "The Atonement Can Secure Your Peace and Happiness," *Ensign,* нов. 2006. год., стр. 40-42. Џефри Р. Холанд, "Broken Things to Mend," *Ensign,* мај 2006. год., стр. 69-71. "A Conversation on Spouse Abuse," *Ensign,* окт. 1999. год., стр. 22-27. "The Wrongful Road of Abuse" *Teaching of Presidents of the Church: Joseph F. Smith,* 28 глава. *Joseph F. Smith* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1998. год.), 249-255; УИЗ 121:34-46.

2. Јев. по Матеју 18:6.

3. Видети 5. Књ. Мојсијева 22:25-27.

4. Видети Црквени приручник са упутствима, Књига 1: *Окружна председништва и бискупства* (2006. год.), стр. 107-108, 110, 120, 122, 147, 186.

Јеванђеље Исуса Христа

Старешина Л. Том Пери,
из Већа дванаесторице апостола

Јеванђеље нас учи свему што треба да знамо да бисмо се вратили да живимо са нашим Оцем на Небу.

Апостол Павле је одважно изјавио; „Јер се не стидим јеванђеља Христова; јер је сила Божја на спасење свакоме који верује" (Посл. Римљанима 1:16). Исту одважност показују наши пуновремени мисионари док служе у многим деловима света.

У суштини, јеванђеље Исуса Хиста је рецепт са пет састојака за вечни живот. Прво размотримо шта можемо постати ако следимо тај рецепт, а затим можемо размотрити сваки састојак.

Шта знамо о вечном животу? Из Мојсија 1:39 учимо да је Господње дело и слава да оствари нашу бесмртност и вечни живот. То нас учи да су бесмртност и вечни живот одвојени и различити. Дар вечног живота, који се обећава само када се испуне извесни услови, много је већи од дара бесмртности.

По речима старешине Бруса Р. Меконкија: „Вечни живот није име које се односи само на бескрајно трајање будућег живота; бесмртност значи заувек живети у стању васкрсења, а благодаћу Божјом сви људи ће стећи тај бескрајан континуитет живота. Али ће само они који су послушни комплетном јеванђеоском закону наследити вечни живот. . . . То је 'највећи од свих дарова Божјих' . . . , јер то је врста, статус, тип и квалитет живота који ужива сам Бог. Тако они који добију вечни живот примају узвишење; они су синови Божји, наследници са Христом, чланови Цркве Прворођенчеве; они су превладали све, имају сву моћ, и примају пунину од Оца " (Брус Р. Меконки, *Mormon Doctrine*, 2. изд., стр. 237).

Дужност наших мисионара, како гласи на 1. страни водича *Проповедај моје јеванђеље,* је: „Позивајте друге да приђу Христу тако што ћете им помагати да прихвате обновљено јеванђеље кроз веру у Исуса Христа и Његово помирење, покајање, крштење, примање дара Светог Духа и истрајавање до краја" (2004. год.).

У многим књигама са рецептима налазе се слике савршених јела за која су дати рецепти - потпуна радост кувања. Те слике су важне зато што нам помажу да предвидимо резултат ако строго следимо упутства дата у рецепту. Важно је почети са крајем на уму, али крај представљен сликама у куварима је крај који је могућ ако се све уради исправно. Ако се не следе упутства, или неки састојак недостаје или је количина погрешна, жељени укус и изглед ретко се постижу. Слика савршеног јела, међутим, може послужити као мотивација за нови покушај да се направи нешто укусно и лепо.

Када размишљамо о вечном животу, која слика нам долази на ум? Верујем да када бисмо могли да у својим умовима створимо јасну и праву слику вечног живота, почели бисмо да се понашамо другачије. Неће бити потребно да будемо потстицани да чинимо многе ствари повезане са истрајношћу до краја, као што је обављање кућног

подучавања и задатак кућних учитељица, присуствовање састанцима, одлазак у храм, моралан живот, молитве или читање Светих писама. Желећемо да све те ствари чинимо и више, јер схватамо да ће нас оне припремити да одемо негде где чезнемо да будемо.

Зашто мисионарски циљ треба да почне са помагањем другима да приме веру у Исуса Христа и Његово помирење? Да би прихватила јеванђеље Исуса Христа, особа најпре мора да прихвати Онога чије је јеванђеље. Мора имати поверења у Спаситеља и у оно чему нас је подучавао. Мора веровати да Он има моћ да одржи своја обећања која нам је дао моћу Помирења. Када неко има веру у Исуса Христа, прихвата и примењује Његово помирење и Његова учења.

Спаситељ је подучавао своје апостоле, како је забележено у 27. глави 3. Нефија, о узајамној зависности Његовог јеванђеља и Његове земаљске службе и помирења, када је рекао:

„Гле, дадох вам јеванђеље своје, а ово је јеванђеље које вам дадох - да дођох на свет да чиним вољу Оца свога, јер ме отац мој посла . . .

И догодиће се, да ко год се покаје и крсти у име моје, испуниће се Светим Духом, и истраје ли до краја, гле, сматраћу га недужним пред Оцем својим у дан онај кад станем да судим свету” (стихови 13, 16).

Вера у Исуса Христа и Његово Помирење окреће нас Њему. Свет учи да верујемо у оно што видимо, али наша вера у Господа наводи нас да верујемо тако да можемо да видимо Њега и Очев план за нас.

Наша вера такође наводи на деловање - води преданости и променама, удруженим са истинским покајањем. Као што је Алма подучавао у 34. глави Алме:

„Стога се само за оног који има веру ка покајању остварује тај велик и вечни план откупљења.

Стога, нека вам Бог подари, браћо моја, да почнете да испољавате своју веру ка покајању, да почнете да призивате Његово свето име, да би Он имао милости према вама.

Да, вапите Њему за милост, јер је Он моћан да спасе” (стихови 16-18).

Зашто појединци морају да се покају пре крштења и примања Светог Духа? Христов глас је прогласио Нефијцима крај закона жртвовања, а онда је Он рекао: „А принећете ми за жртву срце скрушено и дух раскајан. И ко год ми дође срца скрушеног и духа раскајаног, њега ћу крстити огњем и Светим Духом” (3. Нефи 9:20).

О том истом захтеву говори се у 20. одсеку Учења и завета, у стиху који често користимо да бисмо описали услове за крштење. У 37.стиху се каже: „Сви они који се пред Богом понизе и желе да буду крштени, и приступе срца скрушеног и духа раскајаног, и посведоче пред црквом да се истински покајаше за све грехе своје . . крштењем се примају у цркву његову.”

Ти стихови из Светих писама подучавају суштинским лекцијама о природи покајања као припреме за крштење и примање Светог Духа. Прво, покајање обухвата став понизности. Да бисмо били спремни за крштење и преузимање на себе Христовог имена, морамо се понизити пред Њим - понудити своју жртву у виду скрушеног срца и раскајаног духа и прихватити Његову вољу. Друго, сазнајемо да те особе морају посведочити пред Црквом, или представником Цркве, да су се покајале за своје грехе. На крају, признајемо да покајање, које је процес прочишћавања, претходи крштењу, које је обред чишћења, да бисмо припремили неког да прими Светог Духа. Свети Дух је трећи члан Божанства. Свети Дух је на располагању само онима који су покајањем очишћени од греха света.

Зашто нам је потребно крштење да бисмо примили Светог Духа? Старешина Орсон Ф. Витни је подучавао: „Крштење се састоји из два дела и треба да изврши двоструку мисију. Оно не само да чисти - оно осветљава душу, проглашавајући Божје ствари, прошле, садашње, будуће, и дајући поуздано сведочанство о Истини. Душа, очишћена од греха, у стању је да ужива постојан утицај Светог Духа, који ‘не пребива у непосвећеним храмовима’. Крштење водом започиње дело прочишћења и просветљења. Крштење Духом га чини потпуним.” (*Baptism-The Birth of Water and of Spirit* [n.d.], стр. 10).

Обред крштења водом и огњем Нефи је описао као врата Зашто крштење представља врата? Због тога што је то обред који означава улаз у свети обавезујући завет између Бога и човека. Људи обећавају да ће напустити свет, волети и служити своје ближње, походити сирочад и удовице у њиховим невољама, проглашавати мир, проповедати јеванђеље, служити Господу и држати Његове заповести. Господ обећава да ће „још обилније излити Духа свога на нас” (Мосија 18:10), откупити своје свеце и временски и духовно, велики број њих за првог васкрсења, и дати живот вечни. Крштење и примање Светог Духа су прописани начини за улазак на тесан и узан пут до вечног живота.

Према апостолу Павлу, крштење такође означава наше спуштање у водени гроб из ког се подижемо са „новим животом” (Римљанима 6:4) у Христу. Обред крштења симболизује Христову смрт и васкрсење - умиремо са Њим да бисмо могли да живимо са Њим. У том смислу, крштење је први спасоносан обред, а примање Светог Духа помаже сваком од нас да напредује и истраје до краја.

Како да истрајемо до краја? Истрајност до краја захтева верност до краја, као у Павловом случају, који је рекао Тимотеју: „Добар рат ратовах, трку сврших, веру одржах” (2. Посл. Тимотеју 4:7). Очигледно је да то није лак задатак. Осмишљен је да буде тежак, пун изазова, и на крају прочишћавајући док се припремамо да се вратимо да живимо са нашим Оцем на Небу и примимо вечне благослове.

Истрајност до краја дефинитивно није пројекат ‘уради сам’. Прво, захтева Спаситељеву откупитељску моћ. Не можемо се вратити у присуство Небеског Оца уколико нисмо чисти, и стога морамо наставити да се кајемо. Идеално би било да се кајемо из тренутка у тренутак, али ми такође присуствујемо и састанку причешћа сваке недеље да бисмо узимали причест и обновили своје крсне завете. Друго, за истрајност до краја потребан је Свети Дух, који ће нас и водити и посветити. Треће, морамо у потпуности бити део заједнице светаца, служећи и примајући служење од наших браће и сестара у јеванђељу. Крштењем постајемо део тела Христовог (видети 1. Посл.

Коринћанима 12:11-13); свако од нас има улогу, свако од нас је важан, али да бисмо успели морамо бити уједињени у нашем Спаситељу. Четврто, морамо делити јеванђеље са другима. Обећање у вези са привођењем барем једне душе Господу, дубоко је и вечно (видети УИЗ 18:15). Такође, јеванђеље по природи пушта дубок корен у онима који га често деле. На крају, увек морамо задржати веру и наду у Христа да бисмо истрајали до краја, и међу многим начинима на које то чинимо су молитва, пост и читање Светих писама. Те активности ће нас утврдити против суптилних планова и огњених стрела противника.

Волим јеванђеље Исуса Христа, јер оно одређује пут којим можемо доћи да једемо плод јеванђеља, доживимо „силно велику радост" (1. Нефи 8:12), коју само оно може донети, и истрајемо до краја кроз све изазове смртничког живота. Јеванђеље нас учи свему што треба да знамо да бисмо се вратили да живимо са нашим Оцем на Небу као васкрсла и прослављена бића. Задржимо сви у својим умовима визију вечног живота. Будимо марљиви у слеђењу рецепта за вечни живот, а то је јеванђеље Исуса Христа. Истрајмо до краја. У име Исуса Христа, амен.

Састанак свештенства

Пазите на речи пророка

Старешина Квентин Л. Кук,
из Већа дванаесторице апостола

Наша свечана одговорност као носилаца свештенства Цркве, је да следимо нашег пророка.

Моја драга браћо у свештенству, захвалан сам што сам са вама на овом састанку генералне конференције овог историјског дана.

Дивимо се онима који ризикују своје животе да би спасили оне који су у опасности.[1] Када сам посетио јужну Калифорнију током разорног ветра Санта Ана који је распиривао пожаре крајем прошле године, отишао сам са два утиска. Први је био у вези са тим како су чланови Цркве дошли да помогну онима у потреби. Други је како су били захвални ватрогасцима. Један кућевласник је описао оно што је видео да ватрогасци раде. Истакао је да ветрови Санта Ана дувају из правца вреле пустиње према океану. Када пожар започне, ти пустињски ветрови разносе пламен брзином од 97-113 км на сат. Кућевласник је описао своју захвалност и дивљење док је посматрао ватрогосце како стоје поред њихових кућа иза очишћених области суочавајући се са ватреним зидом високим 3м који се уздизао над њима том огромном брзином. Ти храбри мушкарци и жене могли су да спасу и људе и домове, мада су стално били у личној опасности.

С времена на време, као појединци и као Црква, пролазимо кроз периоде кризе и опасности. Неке се појављују изненада као пожар. Друге су суптилне и скоро се не примећују док се не сруче на нас. Неке захтевају храбру акцију, али је већина мање уочљива. Начин на који реагујемо је пресудан. Мој циљ вечерас је да носиоцима свештенства поново истакнем важност слеђења речи пророка. То је сигуран начин на који реагујемо на физичке и духовне опасности свих врста. Неки примери могу бити од помоћи.

Многи од вас су учествовали у походу ‚трагом пионира' како би дочарали и били захвални за драматично спасавање Вилијеве и Мартинове групе са ручним колицима. Први пут сам чуо за тај догађај када сам био тинејџер. Мајка ми је дала књигу Орсона Ф. Витнија, који ће касније постати апостол.[2] Књига старешине Витнија упознала ме је са херојским напорима које је усмеравао Бригам Јанг како би спасао групе са ручним колицима. Били су затечени зимским олујама у високим преријама Вајоминга. Неки су умрли, а многи други били су на ивици смрти. Бригам Јанг је сазнао за њихов положај и на октобарској генералној конференцији 1856. године, дао је упутства свецима да све напусте и спасу оне који су били заустављени у прерији.[3]

Одазив је био драматичан. Старешина Витни је обавестио: „Храбри мушкарци су својим херојством - јер су у опасности били и њихови животи да су се тако наустрашиво супротстављали леденој мећави у прерији - учинили себе бесмртнима, и освојили непролазну захвалност стотине особа које су без сумње због њихове правовремене акције биле спашене од страдања."[4]

Један од разлога што ми је мајка дала ту књигу био је тај што је старешина Витни посебно спомнуо мог прадеду Дејвида Патена Кимбала, који је имао седамнаест година

када је учествовао у спасавању. Сви спасиоци борили су се са дубоким снегом и ниским температурама током већег дела спасавања група са ручним колицима. Веома се жртвујући Дејвид и његови другови помогли су да се многи пионири пренесу преко замрзнуте реке Свитвотер[5]. Ова истинита прича оставила је велики утисак на мене. Желео сам да своју оданост Господу докажем на неки драматичан начин. Међутим када сам био у посети свом деди, он ми је објаснио да када је председник Бригам Јанг послао Дејвида и друге младиће на мисију спасавања, дао им је упутство да учине све што је могуће како би спасили групу са ручним колицима чак и по цену сопствених живота.[6] Њихова дела храбрости била су да изричито ‘следе пророка Бригама Јанга’ и чинећи тако покажу своју веру у Господа, Исуса Христа. Деда ми је рекао да је стална, верна посвећеност савету пророка, истинска лекција коју треба да научим из службе мог прадеде. Херојски чин какав је за Дејвида и његове другове било спасавање пионира, такав је чин данас следити савет нашег пророка.

Једна често помињана прича из Старог завета илуструје ово начело. Неман, истакнути вођа у Сирији, оболео је од губе. Чуо је да би пророк Јелисије из Израела могао да га излечи. Јелисије је послао поруку по гласнику да Неман треба седам пута да се окупа у реци Јордану. У првом тренутку Неман је био ван себе због тог савета. Међутим, његове слуге су рекле: „Да ти је казао пророк шта велико, не би ли учинио?” Онда је Неман послушао савет пророка Јелисеја и очистио се.[7]

Попут Немана, ви млади носиоци свештенства можда тежите да учините „нешто велико” или да учествујете у нечем драматичном као што је било спасавање групе са ручним колицима. Међутим, ваша одлука треба да буде да следите савет пророка. Прво председништво је поново утврдило своју решеност да тражи већу достојност младих људи који се препоручују за мисионарску службу. Држањем себе слободним од греха света и држањем високих стандарда за мисионарску службу треба да буде један циљ. Припремањем за проглашавање јеванђеље и спасавања неке од деце Небеског Оца, духовно ће бити значајна и храбра. Ви можете испунити тај изазов.

Током историје Отац на Небу пун љубави и Његов Син, Исус Христ, који је Глава Цркве, благосиљали су нас пророцима који су саветовали и упозоравали на опасности у будућности.[8]запУ учењу и заветима, у 21. одсеку, говорећи управо о пророку, Господ објављује:

„Осврћи се на све речи и заповести његове које ће ти он дати како их прими, ходајући у свакој светости преда мном.

Реч, наиме, његову примајте, са свом стрпљивошћу и вером, као да је из уста мојих.”[9]

Јутрос смо имали велику повластицу да на свечаном окупљању подржимо Томаса С. Монсона као нашег пророка, видеоца и откровитеља и 16. председника Цркве у овом временском раздобљу. Касније на овом састанку свештенства, бићемо благословени да чујемо његов први говор на генералној конференцији као председника Цркве. Желећемо да га подржимо свим срцем и делима.

Моја љубав и захвалност за нашег претходног пророка председника Гордона Б. Хинклија, дубоко је усађена у моје срце и остаће са мном у вечности. Али као што у

нашим срцима има места за сву децу која се роде у нашим породицама, исту љубав и оданост имамо за сваког пророка кога Господ позове да води Његову Цркву.

Они су надахнути да нам пруже пророчке приоритете који ће нас штитити од опасности. Као на пример, председник Хебер Џ. Грант, пророк од 1918. до 1945. године, био је надахнут да истакне приврженост Речи мудрости,[10] начелу са обећањем, које је Господ открио пророку Џозефу.[11] Он је нагласио важност уздржавања од пушења и конзумирања алкохолних пића, и упутио је бискупе да та начела размотре у интервјуима за храмску препоруку.

У то време пушење је било друштвено прихватљиво и прикладно, чак привлачно понашање. Медицинска професија је прихватила пушење са малом забринутошћу зато што су научна истраживања повезивала цигарете са неколико врста рака које су откривене много касније. Председник Грант је саветовао са великом снагом, и ми смо постали људи који се уздржавају од конзумирања алкохола и пушења.

Крајем шездесетих година прошлог века, недозвољено коришћење дрога добило је епидемијске размере широм света. Мада је било чланова који су се бунили, велика већина младих СПД, била је у стању да избегне разорно коришћење дрога.

Послушност Речи мудрости дала је нашим члановима, нарочито нашој омладини, превентивну вакцину против коришћења дроге и последица здравствених проблема и моралних ризика. Нажалост, изгледа да коришћење дроге у нашем времену оживљава. Живот по Речи мудрости данас, ослободиће вас од неких од најозбиљнијих опасности са којима се можете сусрести у животу.

Понекад нас пророци подучавају пророчким приоритетима који нам пружају заштиту и сада и у будућности. Например, председник Дејвид О. Мекеј је био пророк од 1951. до 1970. године. Једна значајна област на коју је усмерена пажња је његово истицање породице. Он је подучавао да ни један успех у животу не може надоместити неуспех у дому.[12] Подстакао је чланове да јачају породице тако што ће повећати придржавање религијских обреда. Његова учења представљала су заштиту од распада институције брака, који је наступио после његове смрти.[13] Због учења председника Мекеја, свеци последњих дана ојачали су своју посвећеност породици и вечном браку.

Наша свечана одговорност као носилаца свештенства Цркве, је да следимо нашег пророка. Подржавамо председника Монсона и његове саветнике, председника Ајринга и председника Ухдорфа.

Желимо да ви млади људи знате да је председника Томаса С. Монсона Господ од младости припремао за пророка.[14] После службе у морнарици при крају Другог светског рата, био је зарећен за бискупа када је имао 22 године, а затим је служио у председништву округа. Када је имао 32 године, служио је као председник мисије у Канади са својом супругом Френсис Монсон. Председник Мекеј га је позвао за апостола када је имао само 36 година. Он је најмлађи мушкарац позван за апостола у последњих 98 година, а служио је преко 44 године. Последње 22 године служио је као саветник председницима Езри Тафт Бенсону, Хауарду В. Хантеру и Гордону Б. Хинкклију.[15]

Одсек 81. у Учењу и заветима, даје четири упутства намењена саветнику у Првом председништву. Он садржи важна начела о свештенству. Прво упутство је бити „веран саветом”. Председник Монсон је верно саветовао са сва три пророка са којима је служио. Јединство Првог председништва у свим његовим важним одлукама пример је свима нама носиоцима свештенства како се управља Црквом.

Друго упутство је „проглашавање јеванђеља” Председник Монсон је био велики мисионар целог свог живота. Његови лични мисионарски напори, његов надзор у одељењу за мисионаре, и његов позив и обучавање председника мисија обављани су са ентузијазмом. Дао је значајан допринос новом водичу за мисионаре, *Проповедај моје јеванђеље.* Уз драгоцене доприносе садржају, он је надахнуо набрајање истинитих прича које водич чине интересантнијим. Својим штампарским оком побољшао је дизајн и формат. Он је заиста велики мисионар.

Треће упутство гласи: „Стога, веран буди. Држи се у служби коју ти одредих. Помажи слабе, подижи руке спуштене и ојачај колена клецава.”[16] Многа наша браћа и сестре суочавају се са поразним проблемима у свом животу. То је наш христолик начин на који долазимо до оних којима ми као вође свештенства, родитељи, пријатељи и кућни учитељи можемо бити као спасиоци групе са ручним колицима.

Спасилачки напори председника Монсона у вези са тим су нарочито пример. Као бискуп научио је да послужује члановима свог одељења. Остао је у контакту са њиховом децом и унучадима и служио им. Упркос захтевном распореду, могао је да говори на сахранама свих 84 удовица које су живеле у његовом одељењу када је био бискуп.

Долазио је до оних у потреби на чудесан и личан начин. Његово дугогодишње надгледање хуманитарних напора благословило је људе широм света, и чланове и оне који нису били наше вере. Његова лична служба била је христолика и пружила је утеху и мир великом броју људи. Један мој пријатељ који је изгубио унука у трагичној несрећи, испричао ми је да је његова жалост била скоро несхватљива. Служење председника Монсона преокренуло је скоро поражавајућу жалост у мир који превазилази разумевање. Његов напор да лично послужи болеснима и унесрећенима је изванредан.

Председник Монсон давао је све од себе да би „помагао слабима, подизао спуштене руке и ојачавао клецава колена.” Величавао је свој позив саветника у Првом председништву на невероватан начин. Храбро је сведочио о имену Исуса Христа у целом свету што је основна одговорност свих апостола.

Затим сам као млађи члан Дванаесторице, учешћем у својој првој реорганизацији Првог председништва у горњој соби у храму у Солт Лејку, овог фебруара, доживео потврду Духа када су Дванаесторица појединачно и једногласно подржала председника Монсона као Господњег пророка и председника Цркве.

Зхвалан сам за нашег Оца на Небу, који нас воли, и за Његовог Сина, Исуса Христа Он је наш Спаситељ и кроз Помирење, наш коначни спасилац од физичких и духовних опасности у животу. Он је наш заступник код Оца. О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Јев. по Јовану 15:13.

2. Видети Витни, Орсон Ф., *Life of Heber C. Kimball,* Stevens & Wallis, Inc., 1. издање 1945. год., 2. издање 14. год., стр. 414.

3. Видети Гордон Б. Хинкли, „The Faith to Move Mountains," *Liahona,* нов. 2006. год., стр. 83, 84.

4. *Life of Heber C. Kimball,* стр. 413.

5. Видети Ортон, Чад М., „The Martin Handcart Company at the SweetwateAnother Look," *BYU Studies,* свеска 45, бр. 3 (2006. год.): (5-37)

6. Видети Марва Џини Кимбал Педерсен, Crozier Kimball: *His Life and Work* (1995. год), стр. 6, 7.

7. Видети 2. Књ. о царевима 5:1-14.

8. Видети Амос 3:7.

9. УИЗ 21:4, 5.

10. *Видети Teachings of Presidents of the Church: Спенсер В. Кимбал* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2002. год.), стр. 189-197.

11. Видети УИЗ 89.

12. Цитат из J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924. год.), стр. 42; из Извештаја са конференције, апр. 1935. год., стр. 116.

13. Видети Бред Шилер, *Wall Street Journal,* 10. март, 2008. год., стр. A15.

14. Видети следеће примере: 1. Књ. Самуилова 2:26, Џозеф Смит – Историја 1:7.

15. Видети *Deseret Morning News 2008 Church Almanac* (2007. год.), стр. 35.

16. УИЗ 81:3-5.

А ко је мој ближњи?

Бискуп Х. Дејвид Бартон,
председавајући бискуп

Изражавамо своју дубоку захвалност многим појединцима . . . који су добри Самарјани данашњице.

Добро вече. Вечерашњи стихови из Светих писама: „Кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте" (Јев. по Матеју 25:40), и „У свему се спомените сиромаха и потребних" (УИЗ 52:40) попримају посебно значење док извештавам шта је постигнуто у нашим недавним хуманитарним настојањима током прошле године.

Недавно је Врховном одбору Цркве за добротворну помоћ предат извештај о хуманитарној помоћи. Председавајући одбор, затим председник Гордон Б. Хинкли, изразили су дубоку захвалност за великодушност чланова и многих других који нису наше вере, који су омогућили ову помоћ. У име Врховног одбора добротворне помоћи Цркве, изражавамо своју дубоку захвалност многим појединцима, породицама, већима, Потпорном друштву, Младим женама, који су добри Самарјани данашњице.

У 2007. год. Црква се одазвала после великих земљотреса у 5 земаља, велике пожаре у 6 земаља; глад и оскудицу у 18 земаља, и поплаве и јаке олује у 34 земље. Укупно, Црква и њени чланови реаговали су на 170 великих дешавања - скоро једно дешавање на свака два дана за целу годину. Била је то прометна година са многим приликама за служење.

Уз одазив на природне катастрофе, током године је предузето на хиљаде јавних иницијатива у вези са здрављем. Преко милион људи је имало корист од пројеката у вези са чистом водом у 25 земаља, чији је покровитељ била Црква. Више од 60 и по хиљада људи је примило инвалидска колица у 60 земаља. На почетку ове године, сестра Бартон и ја смо, са председништвом Северне области у Јужној Америци и у сарадњи са првом дамом Колумбије, учествовали на једној додели инвалидских колица. Сузе су лако потекле када су примаоци и њихови старатељи изразили своју захвалност. У 11 земаља преко 54 хиљаде појединаца сада ужива у бољој визији. Преко 16 и по хиљада здравствених радника у 23 земље било је обучено у реанимирању новорођенчади; они ће, за узврат, обучити многе друге. На захтев за елиминисање малих богиња, 2.8 милиона деце и младих у 10 земаља примили су вакцине против малих богиња. Ти удружени напори директно су дотакли скоро 4 милиона људи у 85 земаља.

У августу је у земљотресу јачине 8 степени Рихтерове скале страдало 520 људи и уништено је више од 58 хиљада домова у јужном Перуу. Чудесним изразом љубави и бриге сваки од 29 округа у Лими у Перуу, обезбедио је основну помоћ одељењима области у разореном региону.

Уз помоћ дивних мисионара, у току је спровођење плана за помоћ појединцима у поновној изградњи њихових домова и живота и замену неколико школа. Чак 400 домова коначно ће моћи да буде изграђено од стране појединаца, пријатеља и породица који ће обавити већи део посла. Надзор, координација и обука су под вођством старешине и сестре Алан Лејтон.

Крајем године, суша уз јаке ветрове, подстакла је серију необузданих пожара у јужној Калифорнији. Ти страшни пожари присилили су преко милион људи да напусте своје домове Најмање 1.500 домова је било уништено. Као одговор, Црква је обезбедила опрему за расчишћавање, ћебад, хигијенске пакете и храну. Преко 5 хиљада Мормонских вредних руку и мисионара, чистили су, кували, тешили и бринули за унесрећене.

Једно писмо захвалности гласи: „Молимо вас да проследите једно велико хвала свим Свецима последњих дана који су тако напорно радили у мом суседству. Мормони су стално били овде са храном, загрљајима, молитвама и помагали да се поправи и рашчисти имовина. Они . . . су подигли моју заједницу, исцелили срца, и поправили домове на брежуљцима Сан Дијега."[1]

Присећајући се тог искуства, један председник округа је известио: „Један од наших пројеката било је чишћење околине локалне баптистичке цркве . . . Задужили смо 25 младих . . . . Баптисти су рекли да ће донети доста крофни и кафе за нас. Рекли смо им да би се кафа покварила од стајања, али да наши млади могу појести онолико крофни колико они могу да обезбеде!"[2]

Јаке кише покренуле су поплаве дуж средњег запада Сједињених Држава у Орегону и Вашингтону. Волонтери су дошли са залихама из бискуповог складишта како би помогли онима у потреби.

Када су представници Цркве у Фајндлију у Охају, давали донацију локалном Црвеном крсту, једна пролазница их је запазила у њиховим жутим мајцама Мормонске вредне руке. Ушла је и подигла свој телефон са камером са сликом четири припадника „Вредних руку" и узвикнула: „Управо су ми спасили дом!"[3] Затим је загрлила све које је видела.

Храна је испоручена у локална складишта. Када је стигла, управник га је пренеражено погледао и рекао: „Како сте знали?" Управо сам дао последњу векну хлеба и планирао сам да закључам врата. Како сте знали?"

Сарађујући са Светском здравственом огранизацијом у елиминисању малих богиња као убице скоро милион деце сваке године, преко 54 хиљаде чланова Цркве је волонтирало у организовању помоћи. Један члан Цркве у Нигерији је написао: „Нашу акцију сам назвао 'спасавање невиних.' Ишли смо од куће до куће и од сале до сале по селима. Једна жена нам је рекла да је изгубила троје деце од малих богиња. Своју причу испричала је са таквом милошћу и емоцијама да у кући није било ока без суза, укључујући и моје." Наш волонтер је приметио: „Ствари које чините за себе нестану са вама, али ствари које чините за друге остају као ваша заоставштина."[4]

Четворогодишњи напор Цркве у помагању онима који су опустошени цунамијем у Индонезији и јужној Азији и даље се наставља. Обезбеђен је новац за изградњу 902 дома, 3 центра у заједници, 24 система за воду у селима, 15 школа и 3 медицинска центра. Вођа заједнице је рекао: „Чланови заједнице су срећни и благословени што имају центар у заједници . . . . То је место где се можемо молити. . . и подучавати децу.

. . . Хвала вам [Цркви] за изградњу овог центра за наше људе . . . Молићемо Бога да Цркви да благослове и успех у будућности. Хвала вам."[5]

У Етиопији заједницама је омогућен приступ чистој пијаћој води. Црква је ископала бунаре и изградила резервоаре. Заједнице су организовале комисију за воду и ископале канале потребне за цеви за одвод воде од резервоара до сваког села. У неким случајевима та раздаљина је била преко 5 километара.

Неке заједнице су се бориле како би спуниле своје обавезе у ископавању канала. Земља је била тврда, сува и пуна глине, што је веома отежавало копање. У једној заједници, школа од 1500 ђака обуставила је редовне школске активности на неко време и сви су учествовали у копању преосталих делова канала. Док су радили придружили су им се и други чланови заједнице. У једном тренутку је ред људи на копању био дуг скоро 2 километра.

Хвала вам за вашу самилост, вашу доброту и вашу великодушност. Хитајмо напред како бисмо олакшали терет ближњима, охрабрили и помогли угњетене, отворили новчанике да бисмо помогли другима, и испружили руке помоћи. Износим сведочанство о божанству Господа Исуса Христа и Његовог јеванђеља, и молим се да можемо и даље да уживамо благослове истинског следбеништва док тихо досежемо до других. У име Исуса Христа, амен.

Напомене

1. Лаура Риџ-Козби, Сан Дијего, Калифорнија, нетраћена разгледница примљена преко Добротворне службе.

2. Гари Сабин, председник округа Повеј Калифорнија, електронска преписка са Гаријем Флејком.

3. Према причи Винсента Џонса, бискупа одељења Финдлеј у округу Толедо у Охају.

4. Калу Иче Калу, координатор кампање у борби против малих богиња за округ Аба у Нигерији.

5. Мохамед Јохан, Каланг у Индонезији.

Да ли знате ко сте?

Дин Р. Бурџес,
први саветник у Врховном председништву Младих мушкараца

Сазнање ко сте чини вас духовно јаким, здравим и постојаним у вашим свештеничким дужностима.

Када сам био млад мушкарац у Ароновом свештенству могу да се сетим узбуђења које сам осећао као тек заређен ђакон. Радовао сам се што ћу моћи да испуним своја задужења у свештенству. Као дечак у Школици, веома пажљиво сам гледао ђаконе у свом одељењу у ишчекивању дана када ћу имати 12 година, примити свештенство и моћи да послужујем причест. Тај дан је коначно стигао и убрзо пошто ме је отац, који је био бискуп у одељењу, заредио, осећао сам се спремним, али нервозним, да почнем са својим дужностима као нови ђакон.

Сада сам припадао већу Ароновог свештенства. Чланови мог већа постали су ми најбољи пријатељи. То пријатељство и братство у већу наставили су да се развијају током моје младости док смо заједно учили и служили у својим дужностима у свештенству. Сви смо били добри пријатељи и заједно смо доживели забавне и радосне тренутке у нашим активностима у већу.

Једне Недеље, после једног од оних топлих и дугих састанака причешћа, први саветник у нашем бискупству позвао ме је у страну да поразговара са мном. Тај ванредан свештенички интервју постао је благослов у мом животу, док сам дубоко размишљао о питању које ми је поставио током нашег кратког али значајног разговора. Брат Бетмен ме је погледао у очи и питао: „Дине, да ли знаш ко си ти?” Наступила је потпуна тишина, а затим ми је дао брз и моћан подсетник: „Ти си син Рајда Бурџеса.”

Значење и значај тог питања дуго су горели у мом срцу, и често сам се враћао на њега током својих тинејџерских година. Питање тог доброг брата - Да ли знаш ко си ти? - дало ми је надахнуто усмерење у животу и обавезу да допринесем поштовању и части својој породици и свештенству.

Вечерас бих, сваком од вас, младих мушкараца, у Ароновом свештенству, поставио то исто питање: „Да ли знате ко сте?”

Сазнање ко сте чини вас духовно јаким, здравим и постојаним у вашим свештеничким дужностима. Постајете сигурни, са вером и одлучношћу да доносите добре одлуке. Имате храбрости да се залажете за оно што знате да је исправно. Схватате да је повластица носити свештенство Божје и имати власт да делујете у Његово име.

Амон, велики мисионар из Мормонове књиге, био је веран и храбар слуга цара Ламонија. На чудесан начин је сачувао стада цара Ламонија и чинио све како би могао да служи цару. Када је чуо за Амонова моћна дела, Ламони је питао Амона ко је он у ствари. Амон је рекао:

„Гле, човек сам и твој сам слуга, дакле шта год зажелиш што је исправно, учинићу то.

Ево, кад цар чу те речи, поново се зачуди, јер увиде да Амон може да разазна мисли његове. Ипак, упркос томе, цар Ламони отвори уста своја и рече му: Ко си ти? Јеси ли ти Велики Дух који све зна?

Амон одговори и рече му: Нисам."

Амон је затим објаснио ко је када је рекао: „Човек сам ... створен по обличју Божјем, и Његовим Светим Духом сам позван да овај народ поучим ..." (Алма 18:17-19, 34). Амон је знао ко је он и која је његова права мисија.

Сазнање ко смо једно је од највећих животних похода. Као родитељи и вође, чинимо искрене напоре да помогнемо онима које волимо да разумеју и сазнају одговор на то једноставно, али дубоко питање: „Ко сам ја?"

Питам младе мушкарце у Ароновом свештенству: Како примате сазнање и сведочанство о томе ко сте ви?

Молимо вас да размотрите три питања која се односе на битна начела у разумевању вашег правог идентитета.

Прво, да ли знате да сте синови Божји?

Ви сте дословно Божји синови, „духовно рођени у предсмртничком животу. Као Његово дете можете бити уверени да имате божански, вечни потенцијал и да ће вам ваш Небески Отац помоћи у вашим искреним напорима да досегнете тај потенцијал" (*Одани вери: Јеванђеоска референца* [2004. год.], стр. 74).

Сазнање да нас Небески Отац воли и да смо Његова деца даје нам снагу, утеху, и наду да живимо овај смртнички живот. У Првој посл. Јовановој читамо:

„Видите какву нам је љубав дао отац, да се деца Божја назовемо; зато свет не познаје нас, јер њега не позна.

Љубазни, сад смо деца Божја" (1. Посл. Јованова 3:1, 2).

Ви сте важни Небеском Оцу пуном љубави! Млади мушкарци, увек се молите! Ваше молитве ујутру и увече помоћи ће вам да знате да сте синови Божји.

Друго, да ли знате да сте део Божјег плана?

Алма га је назвао „велики план среће" (Алма 42:8), план који је Бог припремио за вас и сваког од нас. Слеђење тог плана омогућава сваком од нас да уживамо срећу сада и да се вратимо у Његово присуство пошто умремо. Небески Отац је послао свог Љубљеног Сина, Исуса Христа, да „одреши окове смрти" (Алма 7:12) и изврши помирење за наше грехе и грехе света. Дозвола Спаситељу да изврши помирење за наше грехе представља највећи израз љубави Небеског Оца за сваког од нас. „Јер Богу тако омиље свет да је и сина свога јединороднога дао, да ни један који га верује не погине, него да има живот вечни" (Јев. по Јовану 3:16). Познавање, веровање и разумевање Спаситељеве мисије помаже нам да знамо ко смо.

Као део плана Небеског Оца, послати сте у земаљски дом и у породицу. Завети које склапате по Божјем плану, као појединци и као део породице, заувек ће вас везати за вашу породицу и Божју породицу за сву вечност. Поштујте имена која носите. Живите по Божјим стандардима и заповестима. Дозволите другима да сазнају ко сте према начину на који живите по стандардима, који се налазе у брошури За јачање омладине. Проучавајте, дубоко размишљајте и живите по тим божанским стандардима. Ту су због вас!

Треће, да ли знате ко сте као члан Цркве Исуса Христа светаца последњих дана?

Крстили сте се и примили Светог Духа. Ви сте члан обновљене Цркве Исуса Христа. У својој Цркви Он нам је дао Божјег пророка да нас подучава, води и усмерава Његово дело овде на земљи. Сведочим да је председник Томас С. Монсон наш пророк у овим „тешким временима” (2. Посл. Тимотију 3:1). Слушајте га. Он и други савремени пророци последњих дана подучиће вас томе ко сте и како да постанете попут Спаситеља.

Ви сте члан Цркве Исуса Христа светаца последњих дана и заређени сте да носите Божје свештенство. Председник Монсон је рекао: „Поверено нам је да носимо свештенство и да делујемо у име Божје. Ми смо уживаоци светог поверења. Од нас се много очекује” („A Royal Priesthood,” *Liahona,* нов. 2007. год., стр. 59).

Ви припадате свештеничком већу младих мушкараца, где можете осећати братство и пријатељство осталих носилаца свештенства. Веће је ваша заштита од световних утицаја. У могућности сте да служите једни другима и да учествујете у обредима свештенства. У својим већима такође учите јеванђеоска начела Исуса Христа што вам помаже да разумете ко сте. Млади мушкарци, поштујте Божје свештенство.

Сведочим да ће вам сазнање ко сте и држање ваших обећања и завета са Господом донети срећу у вашем животу.

Будимо сви способни да знамо и разумемо ко смо заиста. Нека Дух који вечерас осећамо „сведочи нашему духу да смо деца Божја” (Посл. Римљанима 8:16). У име Исуса Христа, амен.

Дванаестогодишњи ђакон

Старешина Џон М. Мадсен,
из Седамдесеторице

Сви ми, као синови Божји, можемо испунити своју мисију и судбину.

Моја вољена браћо у свештенству, на почетку желим да своје речи упутим сваком дванаестогодишњем ђакону који присуствује овом генералном састанку свештенства. Где год да се налазите, желим да вам захвалим за ваше присуство и испричам вам, или вас подсетим на искуство које је председник Хинкли имао када је био као ви, дванаестогодишњи ђакон.

Читамо из његове биографије: „Недуго пошто је био заређен у ђакона, присуствовао је првом окружном састанку свештенства са својим оцем. . . . Осећао се мало нелагодно пошто је нашао место у последњем реду капеле Десетог одељења док је . . . ([његов отац,] који је служио у окружном председништву) заузео своје место на подијуму. На отварању тог састанка, три или четири стотине присутних мушкараца је устало и запевало победничку химну Вилијама В. Фелпса. . . : „Човеку слава што са Јахвом другова! / Помаза Исус тог пророка. / Благословен, отвори задње раздобље / краљеви, народи славиће га." "

Присећајући се тог искуства, председник Хинкли је рекао: „Нешто се догодило у мени када сам чуо те верне мушкарце како певају. То ми је дотакло срце. Имао сам осећај који је тешко описати. Осетио сам велику покретачку моћ, емоционалну и духовну. Никад пре је нисам осетио када је реч о неком црквеном искуству. У моје срце се усадило уверење да је човек о ком су певали заиста био Божји пророк. Знао сам тада, моћу Светог Духа, да је Џозеф Смит заиста био пророк Божји."[1]

Као што је то искуство које је имао председник Хинкли као 12-огодишњи ђакон било „искуство ког ће се сећати остатак свог живота"[2], молим се да искуство које ви будете имали буде искуство ког ћете се сећати остатак свог живота!

А сада, позивам све нас да погледамо ову изванредну ливену бронзану скулптуру под насловом *Клупа за ђаконе.* За оне који не могу да је виде, *Клупа за ђаконе* је слика пет ђакона, ухваћених у слободном тренутку, док седе на клупи у Цркви!

Док гледате тих пет ђакона, шта видите? Сада док читам изјаве које су дала два бивша председника Цркве, поставио бих то питање мало другачије: Шта *можете* да видите?

Председник Џозеф Филдинг Смит је рекао: „Наши млади људи . . . су племство са неба, изабрана генерација која има божанску судбину. Њихови духови су сачувани да дођу у данашње време када је јеванђеље на земљи, и када су Господу потребне храбре слуге да проносе Његово велико дело последњих дана."[3]

Председник Спенсер В. Кимбал је рекао: „Ми подижемо царску генерацију . . . која треба да обави посебне задатке."[4]

У светлу тих пророчких изјава, ако своју визију проширимо ван пет ђакона на клупи, да бисмо укључили све младе мушкарце у Ароновом свештенству, шта онда можете да видите?

Верујем и молим се да сви ми можемо да видимо њихов божански потенцијал; да можемо да их видимо као носиоце светог свештенства и као мисионари који проповедају „јеванђеље вечно,"[5] „духом,"[6] „народима земље"[7]; да можемо да их видимо као верне мужеве и очеве, и као храбре слуге и вође Цркве и царства Божјег, у овим последњим данима.

Да бисмо јасније предвидели божанску судбину те изабране и царске генерације, треба само да погледамо 12-огодишњег Исуса, који је отишао у Јерусалим са својим родитељима о празнику Пасхе.[8]

Ко је био тај 12-огодишњи дечак? Која је била Његова мисија и судбина? И како је Он могао да је испуни?

Ми проглашавамо и Света писма потврђују да је Он био и јесте Исус Христ, Син Бога живога;[9] да Он „дође на свет . . . да буде разапет за свет и да понесе грехе света и да посвети свет и очисти га од сваје неправедности"[10] „да би спасење могло доћи деци човечјој и то вером у име Његово"; [11] да као млад „напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи"[13]; да „са браћом својом растијаше и јачаше и чекаше од Господа да дође време његове службе"[13], и да је „у свачему искушан, као и ми."[14] Заиста, Он се суочио са „искушењима сваке врсте"[15]; али се „на њих не осврну"[16]. И када се суочио са Луцифером, „оцем свих лажи"[17]; зачетником сваког греха"[18], Исус није био заштићен само својим познавањем Светих писама, већ и својом апсолутном послушношћу речи и вољи свога Оца[19]; и Он је заповедио говорећи: „Иди од мене, сотоно; јер стоји написано: Господу Богу својему поклањај се и њему једином служи."[20]

А сада, што се тиче тога како је могао да испуни своју мисију и судбину, размотрите ове Исусове речи, који је рекао:

„Кад подигнете сина човечјега, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним; него како ме научи отац мој онако говорим.

И онај који ме посла са мном је: не остави мене отац сама; јер ја свагда чиним што је њему угодно."[21]

Да сви ми, као синови Божји[22], можемо испунити своју мисију и судбину појашњено је овим Господњим речима упућеним Џозефу Смиту: „Заиста, овако говори Господ, догодиће се да свако ко се окани греха својих и дође к мени, и име моје призове, и послуша глас мој, и држи заповести моје . . . да к Оцу дођете у име моје и у своје време примите од пунине његове."[23]

Тако сведочим и такође износим своје сведочанство, да је председник Монсон заиста пророк Божји, и да су он и његови саветници у Првом председништву и Већу дванаесторице апостола, пророци, видеоци и откровитељи, у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Шери Дју, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* [1996. год.], стр. 35-36.

2. „President Gordon B. Hinckley," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910-2008* (допуна магазину *Liahona,* апр. 2008. год.), стр. 3.

3. Извештај са конференције, април 1970. год., стр. 6.

4. „Boys Need Heroes Close By", *Ensign,* мај 1976. год., стр. 45.

5. Откривење 14:6; УИЗ 68:1; такође видети УИЗ 133:7, 8.

6. Видети Јев. по Матеју 10:19, 20; Јев. по Луци 24:32; УИЗ 42:14; 43:15; 50:13-22; 84:85.

7. УИЗ 134:12; такође видети Откривење 14:6; УИЗ 68:8, 133: 7, 8.

8. Видети Јев. по Луци 2:41, 42.

9. Видети Јев. по Матеју 16:16; 2. Нефи 25:19-20; Мосија 3:8; 4:2; Алма 5:48; Хеламан 5:9; 3. Нефи 5:13; 11:10, 11; 20:31; УИЗ 14:9; 68:6.

10. УИЗ 76:41.

11. Мосија 3:9, 12; такође видети Мосија 3:12; УИЗ 18:17-19, 21-25.

12. Јев. по Луци 2:52.

13. Превод Џозефа Смита, Јев. по Матеју 3:24.

14. Посл. јеврејима 4:15.

15. Алма 7:11.

16. УИЗ 20:22.

17. 2. Нефи 2:18; Етер 8:25; Мојсије 4:4.

18. Хеламан 6:30; такође видети Мосија 4:14.

19. Видети Јев. по Матеју 4:1-10.

20. Јев. по Матеју 4:10.

21. Јев. по Јовану 8: 28-29.

22. Псалми 82:6; Осија 1:10; Посл. Римљанима 8:16, 17; Посл. Јеврејима 12:9; УИЗ 11:30; 35:2; Мојсије 6:68.

23. УИЗ 93:1, 19-20; такође видети Јев. по Јовану 14:6; УИЗ76:92-95; 2. Нефи 31:7-16; 3. Нефи 12:48; 27:27; Морони 10:32, 33.

Питање свега неколико степени

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

До разлика између среће и јада . . . често долази због грешке од само неколико степени.

Моја драга браћо, осећам вашу снагу и доброту, док се окупљамо као Божје свештенство. Волим вас. Дивим вам се. Хвала вам на вашој вери, вашим молитвама и вашој вољи да служите Господу.

Пре два месеца председник Томас С. Монсон ме је позвао да служим као други саветник у Првом председништву Цркве. Сигуран сам да је ово изненадило многе, а и ја сам био затечен. Заправо, рекао бих да сам можда био друга особа на земљу која доживела највеће изненађење, прва је била моја жена.

На дан када се Веће дванаесторице апостола састало у храму да подржи председника Монсона и потврди га као пророка, видеоца, откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, осетио сам се пресрећним што имам прилику да подигнем своју руку и подржим свог вољеног пријатеља и вођу.

Након што је председник Монсон подржан, најавио је своје саветнике.

Председник Ајринг није био изненађење. Он је човек са добрим стасом и карактером - диван избор за првог саветника. Колико га волим и дивим му се.

Онда је председник Монсон најавио свог другог саветника. Било је то име које је звучало невероватно познато. Било је то моје име.

Гледао сам по соби, и нисам био сигуран да сам добро чуо. Осмеси моје браће и милостив поглед председника Монсона уверили су ме да ће мој живот још једном да се промени.

Свима нам недостаје председник Хинкли. Он и даље благосиља наше животе.

Председник Монсон је Божји пророк у нашим данима; уважавам га и заветујем своје срце, моћ, ум и снагу овом великом делу.

1979. год., велики путнички авион са 257 укрцаних људи, напустио је Нови Зеланд и полетео у разгледање Антарктика и назад. Ипак, оно што пилоти нису знали је да је неко променио координате лета за свега два степена. Ова грешка је учинила да авион буде 45 километара источно од места где су пилоти претпостављали да се налазе. Док су се приближавали Антарктику, пилоти су се спустили на мању висину да би омогућили путницима бољи поглед на крајолик. Иако су оба пилота била искусна, нико од њих није летео овом трасом раније, и никако нису могли да знају да су их погрешне координате поставиле директно испред планине Еребус, активног вулкана који се уздиже изнад замрзутог пејзажа на висини од преко 3700 метара.

Док су пилоти управљали авионом ка напред, белина снега и леда који су прекривали вулкан стопили су се са белим облацима изнад њих, те им се чинило да лете изнад равне земље. Када су инструменти звучно сигнализирали упозорење, земља се великом брзином уздизала према њима и било је касно. Авион се срушио ударивши у падину вулкана и сви који су били у њему су страдали.

Била је то ужасна трагедија проузрокована малом грешком - питање свега неколико степени.[1]

Кроз године службе Господу и у безбројним интервјуима, научио сам да се разлика између среће и туге појединаца, бракова, породица често мери грешком од само неколико степени.

Саул, цар Израела

Прича о Саулу, цару Израела, то илуструје. Саулов живот је почео са великим обећањем, али је имао несрећан и трагичан крај. У почетку, Саул беше „млад и леп, . . . да не беше лепшега од њега међу синовима Израиљевим."[2] Саула је сам Бог одабрао да буде цар.[3] Имао је све предности - био је физички развијен[4] и потицао је из утицајне породице.[5]

Наравно, Саул је имао слабости, али је Господ обећао да ће га благословити, подржати и унапредити. Света писма нам говоре да је Господ обећао да ће увек бити са њим,[6] дати му друго срце[7] и претворити га у другог човека.[8]

Када је имао Господњу помоћ, Саул је био величанствен цар. Ујединио је Израел и поразио Амонце, који су напали земљу.[9] Ускоро се суочио са још већим проблемом - Филистејцима, који су имали ужасну војску са кочијама и коњицом и имали су „мноштво народа као песак на брегу морском."[10] Израелци су били толико уплашени од Филистејаца да су се сакрили „у пећине и у честе и у камењаке и у раселине и у јаме."[11]

Младом цару је била потребна помоћ. Пророк Самуило му је послао поруку да чека и да ће доћи и понудити жртву и тражити савет од Господа. Саул је чекао седам дана, а Самуило још увек није стигао. Коначно, Саул је осетио да не може више да чека. Окупио је људе и учинио нешто за шта није имао свештеничку власт - лично је понудио жртву.

Када је Самуило стигао, срце му је било сломљено. „Лудо си радио," рекао је. Само да је млади цар издржао још мало и да није скренуо са пута Господњег, да је само пратио откривени ред свештенства, Господ би успоставио његово царство заувек. „А сада," Самуило је рекао, „царство твоје неће се одржати."[12]

Тога дана, пророк Самуило је препознао опасну слабост у Сауловом карактеру. Када би био притиснут спољашњим утицајима Саул није имао самодисциплину да остане на путу, верује Господу и Његовим пророцима, и прати модел који је Бог установио.

Мале грешке могу имати велики одраз на наше животе

Разлика од неколико степени, као код лета за Антарктик, или Сауловог неуспеха да се држи савета пророка још само мало дуже, може се чинити небитном. Али чак и мале грешке, временом, могу представљати драматичну разлику у нашим животима.

Дозволите ми да поделим са вама како сам истом принципу подучавао младе пилоте.

Претпоставимо да треба да узлетите са аеродрома на екватору, са намером да прелетите планету, али је ваш курс померен за само један степен. Када се будете вратили на исту географску ширину, колико ћете бити удаљени од курса? Неколико километара? Преко стотину километара? Одговор ће вас можда изненадити. Грешка од само једног степена би вас одвукла скоро 800 километара даље од курса, или на један сат лета авионом.

Нико не жели да му се живот заврши трагично. Али сви ми, превише често, као пилоти и путници туристичког лета, крећемо на оно, за шта се надамо да ће бити узбудљиво путовање, да бисмо схватили, прекасно, да нас је једна грешка од неколико степени усмерила на пут духовне катастрофе.

Да ли се у овим примерима налази лекција за наше животе?

Мале грешке и мања удаљавања од учења јеванђеља Исуса Христа могу донети жалосне последице у наше животе. Стога је од критичне важности да постанемо довољно дисциплиновани да направимо ране и одлучне исправке, да бисмо се вратили на прави пут и да не чекамо или се надамо да ће се грешке некако саме исправити.

Што дуже одлажемо чин исправљања грешака, то су промене потребније, и више нам треба да бисмо се вратили на прави пут - и то до тачке где нас можда чека катастрофа.

Вама, носиоцима свештенства, је поверена велика одговорност. Само размислите о овоме: Наш Небески Отац вам верује млади ђакони, учитељи и свештеници са „кључ(ем) послуживања анђеоскога и припрему јеванђеља."[13] Ви, носиоци Мелхиседековог свештенства сте примили заклетву и завет, у коме вам је обећано све што Отац има, ако увеличате своје свештенство.[14]

Господ нас подсећа да „коме је много дано, много се и тражи."[15] Они који носе Божје свештенство имају велику одговорност да буду примери доброте свету. Оправдавамо ова очекивања онда када брзо препознамо опасности и утицаје који нас искушавају да одлутамо са Господњег пута, и када храбро следимо подстицаје Светог Духа да бисмо начинили дефинитивне исправке које ће нас вратити на пут.

Ова конференција се преводи на 92 језика и преноси у 96 земаља, преко чуда модерне технологије. Многи од вас браће су присуствовали генералној конференцији преко интернета. Нове технологије, као што је ова, омогућавају да се порука јеванђеља шири светом. Црквене интернет странице су добар пример како можемо да користимо технологију као предивно средство за инспирацију, помоћ и учење. Могу бити благослов за вас носиоце свештенства, ваше породице и Цркву.

Али будите опрезни. Ове исте технологије могу дозволити злим утицајима да пређу праг ваших домова. Ове опасне замке су удаљене само за један клик миша. Порнографија, насиље, нетолеранција и небожанске ствари уништавају породице,

бракове и животе појединаца. Ове опасности се преносе преко многих медија, укључујући часописе, књиге, телевизију, филмове и музику, као и преко интернета. Господ ће вам помоћи да препознате и избегнете ова зла. Рано препознавање опасности и јасан пут су ствари које ће вас држати у светлу јеванђеља. Мање одлуке могу довести до великих последица.

Улазак у чудну и ризичну собу за чет на интернету, могу вас увести у центар разбеснеле олује. Стављање компјутера у личну собу, да му остатак породице не би имао приступ, могла би бити почетна тачка за обмањујуће и опасно путовање.

Али Господ не тражи да само ваша видљива дела, већ и ваше унутрашње мисли и осећања буду у складу са духом и законом.[16] Бог „тражи срце и дух вољан."[17]

Ми, свештеници Божји, имамо одговорност и моћ самоуправљања: „Није право да ја у свему заповедам," рекао је Господ. Људи се имају брижљиво заузимати за оно што је добро, и учинити много тога по слободној вољи својој и остварити много праведности."[18]

Наш Небески Отац је знао пре него што смо дошли у смртничко постојање, да ће нас негативне силе мамити да скренемо са нашег пута: „јер сви сагрешише и изгубили су славу Божју."[19] Из тог разлога Он је припремио начин на који можемо да исправљамо грешке. Путем милосрдног процеса истинског покајања и помирења Исуса Христа, наши греси могу бити опроштени и нико од нас неће да „погине, него да има живот вечни."[20]

Наш воља да се покајемо показује нашу захвалност за Божји дар и за Спаситељеву љубав и жртву за нас. Заповести и свештенички завети нам пружају тест вере, послушности и љубави према Богу и Исусу Христу, али оно што је још важније, нуде нам прилику да доживимо љубав од Бога и да примимо радост у пуној мери и овом животу и у следећем.

Ове заповести и завети Божји су налик инструкцијама за навођење са небеских висина и водиће нас безбедно на наше вечно одредиште. То је једна од лепота и слава која превазилази наше разумевање. Вредно је труда. Вредно је доношења одлучних корекција сада и потом останак на путу.

Запамтите: небеса неће бити испуњена онима који никада нису грешили, већ онима који су препознали да су скренули са пута и који су исправили своје путеве и вратили се светлост истинског јеванђеља.

Што више вреднујемо речи пророка и примењујемо их, боље ћемо препознати да смо скренули са пута - чак и ако је у питању само неколико степени.

Шта ако смо одлутали далеко од пута?

Сада, браћо, постоје они који су занемарили да се примерено исправе када су скренули и сада верују да су исувише далеко од Господњег пута да би се икада вратили на њега. Њима објављујемо добру вест, која је јеванђеље откупљења и спасења. Без обзира на то колико сте удаљени од пута, без обзира колико далеко сте одлутали, пут повратка је сигуран и јасан. Дођите, учите о Оцу; понудите жртву раскајаног срца и понизног духа.

Имајте веру, и верујте у прочишћујућу моћ бескрајног пмирења Исуса, који је Христ. Ако признамо и покајемо се за наше грехе, Бог је веран и праведан да прашта и да нас очисти од сваке неправедности.[21] „Иако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег."[22]

Можда пут није лак и захтева самодисциплину и одлучност, али је његов крај величанствен и превазилази наше разумевање. Нисте осуђени на трагичан крај. Многи су нестрпљиви да вам помогну: ваша породица, бискупи и председници округа; ваше вође у већима и кућни учитељи. Наравно, ваш највећи пријатељ је свемогући Створитељ универзума. Ви носите свештенство. Он разуме вашу тугу. Он познаје вашу жалост. Он и наш Отац на Небу ће вас благословити, утешити и ојачати. Ходаће крај вас и носити вас док тежите да исправите свој пут.

Моја драга браћо, ви сте заиста изабрани и драгоцени синови Небеског Оца. Он вам је поверио свету моћ свештенства. Молим вас, немојте скренути са пута, ни за само неколико степени. Пажљиво слушајте Господа, вашег Бога, и учиниће за вас оно што је обећао да ће учинити за Саула: Даће вам ново срце, учиниће вас новим људима, и увек ће бити са вама.

Сведочим о нашем Небеском Оцу који нас познаје и воли. Дајем своје сведочанство о Исусу Христу, нашем Спаситељу, који је глава ове Цркве. Председник Томас С. Монсон је Божји пророк данас. Изражавам своју љубав и захвалност за вас, моје драге пријатеље и браћу из свештенства. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Артур Марсел: , „Mount Erebus Plane Crash," www.abc.net.au/rn/ockhamsrazor/stories/2007/1814952.htm.

2. 1. књ. Самуилова 9:2.

3. Видети 1. књ. Самуилова 9:17.

4. Видети 1. књ. Самуилова 10:23.

5. Видети 1. књ. Самуилова 9:1.

6. Видети 1. књ. Самуилова 10:7.

7. Видети 1. књ. Самуилова 10:9.

8. Видети 1. књ. Самуилова 10:6.

9. Видети 1. књ. Самуилова 11:11.

10. 1. књ. Самуилова 13:5.

11. 1. књ. Самуилова 13:6.

12. 1. књ. Самуилова 13:13, 14.

13. УИЗ 84:26.

14. Видети УИЗ 84:38, 39.

15. УИЗ 82:3.

16. Видети Алма 12:12-14; УИЗ 88:109.

17. УИЗ 64:34.

18. УИЗ 58:26-28.

19. Римљанима 3:23.

20. Јев. по Јовану 3:16.

21. Видети Јев. по Јовану 1:9.

22. Књ. пророка Исаије 1:18.

Вера, заклетва и завет свештенства

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Идите напред са вером у држање својих завета са Богом и тако полажите право на обећање које вам је Он дао са заклетвом.

Мој циљ вечерас је да вам помогнем да стекнете уверење да можете и да ћете заслужити благослове заклетве и завета свештенства. Значајне су могуће последице те заклетве и завета које могу захтевати редовну подршку у вашем самопоуздању.

Господ је те последице учинио јасним. Одговорити могућностима заклетве и завета доноси највећи од свих Божјих дарова: вечни живот. То је сврха Мелхиседековог свештенства. Кроз држање завета када примамо свештенство и обнављамо их у храмским обредима, обећано нам је заклетвом коју је дао наш Небески Отац, Елохим, да ћемо примити пунину Његове славе и живети као Он. Имаћемо благослов печаћења у породици заувек са обећањем вечног напретка.

Као што би се и очекивало, не тражити такав благослов доноси трагичне последице. Господ је и у вези са тим био јасан. Ове речи младим мушкарцима често читају њихове вође, када се приближавају тренутку примања Мелхиседековог свештенства. Вероватно ћете запамтити своја осећања из времена када сте их први пут чули. То су речи Спаситеља, Исуса Христа, које су нам дате преко пророка Џозефа Смита:

„А тако и они који примају то свештенство, мене примају, реч је Господња.

јер ко слуге моје прима, мене прима.

А ко Мене прима, прима и Оца мога.

А ко прима Оца мога, прима и царство Оца мога. Стога ће му се дати све што има Отац мој.

А то је у складу са заклетвом и заветом што припадају свештенству.

Сви они, дакле, који приме свештенство, примају и ту заклетву и завет Оца мога, што их Он прекршити не може, нити се то може променити.

Но, ко год раскине тај завет пошто га прими, и посве се одврати од њега, имати неће опроштење греха ни на овом свету ни у свету који ће доћи.

А јао свима онима који неће доћи к том свештенству што га ви примисте које ја сад потврђујем вама данас присутнима гласом својим с небеса, а тако ја и дадох небеским војскама и анђелима својим да се брину о вама.

А сад дајем вам заповест да припазите на себе, да се помно осврћете на речи живота вечнога."[1]

Ако сте налик мени када сам први пут чуо ове речи као млад мушкарац, изазов прихватања Мелхиседековог свештенства ће можда изгледати застрашујуће. Постоје барем два разлога зашто би требало да будете самоуверени, а не обесхрабрени казнама које би уследиле било због не држања заклетве и завета или одлуке да се она не прихвати. Без обзира да ли прихватите заклетву и завет и учине вам се сувише тешким, или ако и не покушате, казна је иста. Несумњиво је, дакле, да је најбољи пут за вас и за мене, да прихватимо свето свештенство и покушамо свим својим срцем да држимо његове завете. Ако одлучимо да не покушамо, сигурно ћемо изгубити прилику за вечни живот. Ако покушамо, и уз Божју помоћ успемо, добићемо вечни живот.

Постоји још један разлог да сада донесете одлуку да ћете покушати свим својим срцем да се квалификујете за заклетву и завет, и да буде уверени да ћете успети. Бог вам обећава помоћ и моћ, која ће, ако верујете, дати успех.

Дозволите ми да опишем неке од благослова које ћете примити док корачате напред у вери.

Пре свега, сама чињеница да су вам понуђени заклетва и завет је доказ да вас је Бог одабрао, јер познаје вашу моћ и способност. Знао вас је од када сте били са Њим у Духовном свету. Са Његовим предзнањем о вашој снази, дозволио вам је да пронађете истиниту Цркву Исуса Христа и да вам буде понуђено свештенство. Можете се осећати самоувереним, јер имате доказ Његовог поверења у вас.

Друго, док се будете трудили да држите своје завете, Спаситељ вам је обећао своју помоћ. Рекао је да док будете ишли напред у поштовању свештенства: „Бићу и ја тамо, јер ја ћу ићи испред вас. Бићу вам здесна и слева, а Дух ће мој бити у срцима вашим, и анђели моји око вас да вас понесу."[2]

У неким тренуцима ће вам можда бити потребна потврда, као и мени, да ћете имати снаге да се суочите са својим обавезама у овом светом свештенству. Господ је предвидео вашу потребу за уверавањем. Рекао је: „јер, који су год верни све до постизања та два свештенства о којима говорих, и у величању свога позива, посвећени су Духом за обнову тела својих."[3]

Видео сам испуњење тог обећања у сопственом животу и у животима других. Мој пријатељ је служио као председник мисије. Рекао ми је да на крају сваког дана, док је служио, једва је успевао да се успе степеницама до кревета увече, питајући се да ли ће имати снаге да издржи још један дан. Онда би, ујутру, видео да су његова снага и храброст обновљени. То сте видели у животима старих пророка, који изгледају обновљени сваки пут када стоје да сведоче о Господу Исусу Христу и о Обновљеном јеванђељу. То је обећање онима који корачају напред у вери, у својој свештеничкој служби.

И ви имате обећање да ћете примити моћ да делите сведочанство и да ћете тада бити очишћени и оспособљени за вечни живот, који вам је обећан.

„Јер, опростићу вам грехе ваше уз ову заповест - да останете постојани у умовима својим у слављу и духу молитве сведочећи целом свету о овоме што вам ја саопштих.

Стога, пођите по целом свету, а у које год место поћи не можете, пошаљите да сведочанство од вас крене у сав свет свакоме створењу."[4]

И са тим обећањем Господ вас је испоштовао рекавши о вама: „Ви сте они које Отац мени даде, ви сте пријатељи моји."[5]

Постоји још један предивни благослов који ће вас охрабрити док држите своје свештеничке завете. Свештеничка служба ће вас припремити за живот у вечним породицама. Промениће ваша осећања о томе шта значи бити муж или отац или син или брат. Та промена у вашем срцу ће доћи када осетите да ваша вера расте и обећање вечног живота кроз Мелхиседеково свештенство постаје стварност за вас.

То се догодило Парлију П. Прету, када га је пророк Џозеф Смит прво подучавао о доктрини у вези са вечним породицама. Парли П. Прат је написао:

„У ово време сам примио од њега прву поруку о организацији вечне породице, и о вечној заједници полова у оним неописиво трајним односима, које нико осим изразито паметних, профињених, чистог срца, не зна да цени, и који чине сам темељ свега што заслужује да се зове срећа . . .

Од њега сам научио да ми моја жена може бити осигурана за време и сву вечност и да префињене симпатије и привлачност, које су нас приближиле једно другом, потичу из фонтане божанске вечне љубави. Од њега сам научио да можемо неговати ова осећања и расти и напредовати у истима до вечности. А резултат наше бескрајне заједнице ће бити потомство бројно колико звезде на небу или зрна песка на обали . . .

И раније сам осећао љубав, али нисам знао зашто. Али сада сам волео са чистоћом, снагом узвишеног осећања. . . . Осећао сам да је Бог мој Небески Отац, да је Исус Христ заиста мој брат и да је моја жена бесмртна, вечна сапутница; нежан, услужан анђео који ми је дат као утеха и круна славе заувек."[6]

Лично сам сведок да свештеничка служба са вером има такав утицај да мења наша срца и наша осећања. Млад мушкарац који данас чује моје речи може бити уверен да ће, ако поштује свештенство, бити заштићен од искушења сексуалног греха, који толико преовладава у свету у којем живимо. Могуће је да ће ме носилац Ароновог свештенства чути данас, док расте његова вера у сигурну награду вечног живота кроз вечно свештенство, и да ће имати моћ да види у Божјим ћеркама њихову праву вредност, и у обећању потомства, разлог да буде и остане чист.

На исти начин, вера у заклетву и завет ће нас навести да развијамо осећања милосрђа, основног за вечну породицу. Једно од обећања које дајемо када прихватамо свештенство је да бринемо о другима.

Видео сам чудо тог напретка милосрђа у срцима носилаца свештенства. Као што су и многи од вас видели. И многи изван Цркве. Био сам у канцеларији председника Гордона Б. Хинклија када су га замолили да се јави на телефон. Причао је кратко преко телефона и потом се вратио нашем разговору. Али је на тренутак објаснио. Рекао је да је позив био од председника Сједињених Држава, који је летео изнад Јуте у Air Force One авиону, на свом путу за Вашингтон. Председник је звао да се захвали председнику Хинклију за оно што су носиоци свештенства учинили после урагана. Председник

Сједињених Држава је рекао да је чудо што смо могли да ангажујемо толико људи тако брзо, који су заједно радили тако добро. Хвалио је наше људе, рекавши да ми знамо како се обавља посао.

Можда је председник Сједињених Држава био импресиониран оним што је сматрао да су наше велике организационе вештине. То је био део чуда. Али већи разлог за чудо је био да су стотине, можда и хиљаде носилаца свештенства имале толику веру у заклетву и завет свештенства. Како су били организовани, није било пресудно: вера у заклетву и завет свештенства подстицали су их да пређу велике раздаљине, остану сатима, и издрже тешкоће, као представници Господа Исуса Христа у бризи за оне који су у великој потреби.

Били су у процесу давања свештеничке службе, развијајући снагу и дух милосрђа неопходне да би били добри мужеви, очеви, синови и браћа у породицама овде и у вечности. Ти тренуци свештеничке службе догодили су се у нашем пружању руке људима, као браћи и сестрама у Божјој породици широм земље, сваку пут изнова.

Моја молитва је даодлучите вечерас, а онда и сваки дан, да идете напред у веровању у држање својих завета са Богом и тако полажете право на обећање које вам је дао кроз заклетву. Можете то учинити у малим стварима. Када се састанете са својим већем, можете да одлучите да их гледате као браћу у Божјој породици. У вашем већу или свештеничкој групи биће неког ко је у потреби. Можда вам то неће ставити до знања. Можда то нећете моћи да видите својим очима. Али Бог зна и позива вас да будете Његов тако што ћете Му помагати.

Можете бити налик свештеничком вођи који је, сваки пут када сам га видео на нашем свештеничком служењу, питао: „Како је бака?" Никада није упознао моју ташту, колико ја знам. Али је некако сазнао да·је болесна и стара. Не могу вам описати колико ми је значило да видим Божју руку како се пружа ка мени и мојој жени, дајући нам утеху преко носиоца свештенства. Можете имати тај исти утицај сваки пут када се састанете са носиоцима свештенства, ако увек мислите на ваше завете да приђете и помогнете онима који су потиштени и оптерећени. Док то чините, развијаћете оне квалитете који ће вас квалификовати да заувек будете члан вечне породице.

Постоји још једна ствар коју можете да учините. Можете да проучавате реч Божју, не само ради себе, већ да бисте били гласници Господа Исуса Христа целом свету. Када увећате своју моћ да подучавате јеванђеље, квалификујете се да помогнете Небеском Оцу у сакупљању Његове деце. Док то чините, примићете још један благослов. Ако се икада укаже потреба у вашој породици на овоме свету, или следећем, да повратите изгубљену овцу, примићете више моћи него што сада можете да замислите.

Господ описује тај предивни благослов у Алми 13:6: „И тако они беху позвани на овај свети позив и заређени у високо свештенство светог реда Божјег, да поучавају заповестима Његовим децу човечју, да и она могу ући у покој Његов."

Можете имати поверења у своју службу са обећањем успеха:

„Сада они, пошто беху посвећени Светим Духом, јер одећа њихова беше избељена, будући да беху чисти и неукаљани пред Богом, не могаху на грех гледати осим са гнушањем, а беше много, веома много оних који се очистише и уђоше у покој Господа Бога свога.

И ево, браћо моја, ја бих да се понизите пред Богом и рађате род који доликује покајању, да и ви можете ући у тај покој."[7]

Сведочим да Бог Отац живи. Склопили сте завете са Њим. Он вам нуди заклетву, обећање вечног живота, које не може да прекрши. Сведочим вам да је свештенство моћ којом је Бог, кроз Свог Сина Исуса Христа, створио светове. Сведочим да Бог жели да успете и да се поново вратите кући да живите са Њим у породицама заувек. Сведочим вам да је ово истинита Црква Исуса Христа. У њој су кључеви свештенства. То је оно свештенство којим вас је Бог почаствовао. Обећавам вам да Он познаје ваше могућности и да су оне довољне да можете са потпуном вером имати наду у вечни живот за вас и ваше породице, заувек. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 84:35-43.

2. УИЗ 84:88.

3. УИЗ 84:33.

4. УИЗ 84:61-62.

5. УИЗ 84:63.

6. *Autobiography of Parley P. Pratt,* у изд. Парлија П. Прата Мл. 1938. год., стр. 259-260.

7. Алма 13:12, 13.

Примери праведности

Председник Томас С. Монсон

Наша је дужност да живимо тако да можемо бити примери праведности.

Вечерас сам свестан да ви, моја браћо, овде у конференцијском центру и на хиљадама других локација, представљате највећу групу свештеника икада окупљених. Ми смо део највећег братства на свету. Колико смо срећни и благословени што смо носиоци Божјег свештенства.

Док смо слушали надахнуте поруке, били смо подучени и уздигнути. Молим се да могу да утичем на вашу веру и молитве, док будем делио са вама оне мисли и осећања која су ми у последње време била на уму, док сам се припремао да вам се обратим.

Као носиоци свештенства, смештени смо на земљу у тешким временима. Живимо у сложеном свету са струјањима и конфликтима свуда око нас. Политичке махинације уништавају стабилност народа, аутократе грабе власт, а делови друштва су изгледа заувек прегажени, лишени могућности и остављени са осећањем неуспеха.

Ми који смо заређени у свештенство Божје можемо да учинимо разлику. Када се квалификујемо за Господњу помоћ, можемо градити дечаке, исправљати мушкарце, можемо постићи чуда у Његовој светој служби. Наше прилике су безграничне.

Наш задатак је да будемо одговарајући примери. Ојачани смо истином да је највећа сила на свету данас моћ Божја, док делује кроз човека. Ако смо на Господњем задатку, имамо право на Господњу помоћ. Никада не заборавите ту истину. Та божанска помоћ, наравно, условљена је нашом достојношћу. Свако мора да се запита: Да ли су моје руке чисте? Да ли је моје срце чисто? Да ли сам достојан слуга Господњи?

Окружени смо са толико тога што је створено да би скренуло нашу пажњу са оних ствари које су вредне и добре, и да покушају да нас кушају са оним што би узроковало да постанемо недостојни да користимо свештенство које носимо. Не обраћам се само младим мушкарцима у Ароновом свештенству, већ свим узрастима. Искушења долазе у различитим облицима у наше животе.

Браћо, да ли смо увек квалификовани да вршимо свете дужности у вези са свештенством које носимо? Млади мушкарци - ви сте свештеници - да ли сте чисти у телу и у духу, када седите за столом за послуживање причести Недељом и док благосиљате сакрамент? Млади мушкарци учитељи, да ли сте достојни да припремате причест? Ђакони, док послужујете причест члановима Цркве, да ли то чините знајући да сте духовно квалификовани за то дело? Да ли свако од вас у потпуности разуме важност свих светих дужности које обављате?

Моји млади приајтељи, будите јаки. Окружени смо људским филозофијама. Лице греха данас често носи маску толеранције. Немојте се преварити; иза те фасаде је туга, несрећа и бол. Знате шта је исправно, а шта погрешно, и ни једна маска, ма колико привлачно изгледала не може то да промени. Карактер греха остаје исти. Ако вас ваши такозвани пријатељи наводе да учините било шта за шта знате да је погрешно, *ви* будите они који ће да заступају исправно, чак и ако сте усамљени док то чините.

Имајте моралну снагу да будете светло које ће други да прате. Нема вреднијег пријатељства од ваше чисте савести, ваше моралне чистоће - а какво је величанствено осећање знати да стојите на вашем одређеном месту чисти и са уверењем да сте достојни да тако чините.

Браћо из Мелхиседековог свештенства, да ли постојано тежите сваког дана да живите како би требало? Да ли сте љубазни и пуни љубави према вашој жени и вашој деци? Да ли сте поштени у вашим односима са људима око вас - у сва времена и у свим околностима?

Ако је ико од вас склизнуо са пута, ту су они који ће да вам помогну да још једном постанете чисти и достојни. Ваш бискуп или председник огранка је нестрпљив и вољан да вам помогне, и, са разумевањем и самилошћу ће учинити све што је у његовој моћи да вам помогне у процесу покајања, да бисте могли још једном стати у праведности пред Господом.

Многи од вас ће се сетити председника Н. Елдон Танера, који је служио као саветник четворици председника Цркве. Пружио је непоколебљиви пример праведности кроз своју каријеру у индустрији, током службе у влади Канаде, и стално у свом приватном животу. Дао нам је надахнут савет:

„Ништа неће донети већу радост и успех, од живота према учењима јеванђеља. Будите пример, будите утицај добра. . . .

Свако од нас је унапред одређен за неко дело када је Бог одабрао слугу кога је сматрао прикладним да прими свештенство и моћ да делује у Његово име. Увек се сетите да људи у вама траже вођство и да утичете на животе појединаца у добром или лошем, а тај утицај ће осетити и будуће генерације."[1]

Моја браћо, подвлачим да као носиоци Божјег свештенства, имамо дужност да живимо тако да будемо примери праведности које ће други следити. Док сам размишљао како можемо на најбољи начин да будемо такви примери, помислио сам на искуство које сам доживео пре неколико година, када сам присуствовао конференцији једног округа. Током глаавног састанка, посматрао сам дечака који је седео са својом породицом у предњем реду окружног центра. Седео сам за говорницом. Како је састанак одмицао, приметио сам да када бих прекрстио једну ногу, дечак би учинио то исто. Ако бих обрнуо покрет и прекрстио другу ногу, он би поновио исто. Ставио бих своје руке у крило, и он би учинио исто. Ставио сам руку на образ, и он је урадио исто то. Шта год да сам урадио, он би имитирао мој покрет. Ово се наставило до тренутка када је требало да се обратим заједници. Одлучио сам да га тестирам. Значајно сам га погледао, сигурно сам имао његову пажњу, и онда замрдао ушима. Направио је узалудни покушај да учини исто, али ухватио сам га! Једноставно није могао да натера своје уши да мрдају. Окренуо се свом оцу, који је седео д њега, и нешто му шапнуо. Показао је на своје уши, а потом и на мене. Када је његов отац погледао у мом правцу, очигледно да би видео како мрдам ушима, сео сам свечано, скрштених руку, не померајући ни мишић. Отац је са недоумицом поново погледао у сина, који је изгледао делимично побеђен. Коначно ми се саркастично осмехнуо и слегао раменима.

Годинама сам размишљао о том искуству, док сам разматрао, како, поготово када смо млади, настојимо да имитирамо пример својих родитеља, својих вођа, својих

надређених. Порок Бригам Јанг је рекао: „Некада не би требало да дозволимо себи да учинимо било шта што не волели да видимо како чине наша деца. Треба да им поставимо пример који желимо да опонашају."[2]

Вама, који сте очеви дечака или који сте вође дечака, кажем, тежите да будете врста примера која је потребна дечацима. Отац би, наравно, требало да буде главни пример, и дечак који је благословен достојним оцем је заиста срећан. Чак и примерна породица, ипак, са вредним и верним оцем и мајком, може користи сваку помоћ коју може добити од добрих људи којима је заиста стало. Постоји и дечак који нема оца, или чији отац тренутно не обезбеђује потребан пример. За тог дечака, Господ је обезбедио мрежу помагача у оквиру Цркве - бискупе, саветнике, учитеље, вође извиђача, кућне учитеље. Када је Божји план у току и примерено ради, ни један млади мушкарац у Цркви не би требало да буде без утицаја доброг човека у свом животу.

Утицај надахнутог бискупа, саветника или учитеља има мало везе са спољашњим замкама моћи или изобиљем светских добара. Вође које имају највећи утицај су најчешће оне који су у својим срцима посвећене истини, које чине да послушност дужности чини основу мужевности, које неко обично дешавање трансформишу тако да постаје перспектива из које видимо особу онакву каква тежимо да буде.

Да не превидимо – и уствари, наш главни пример је наш Спаситељ, Исус Христ. Његово рођење су предвидели пророци; анђели су објавили његову земаљску службу. Он „растијаше и јачаше и духу, и пуњаше се премудрости, и благодат Божја беше на њему."[3]

Крстио га је Јован, на реци познатој као Јордан, и тада је започео своју званичну службу међу људима. Мудровањима Сотониним, Исус је окренуо леђа. Дужности коју Му је дао Његовог Отац, окренуо је Своје лице, заветовао своје срце, и да Свој живот за њу. А какав безгрешан, несебичан, племенит и божански је живот то био. Исус је радио. Исус је волео. Исус је служио. Исус је сведочио. Који бољи пример бисмо могли имитирати. Почнимо сада, управо ове вечери, да чинимо тако. Заувек ћемо одбацити старог себе и са тим пораз, очај, сумњу и неверу. Улазимо у нови живот - живот вере, наде, храбрости и радости. Ни један задатак није превише обиман, ни једна одговорност није превише тешка, ни једна дужност није терет. Све постаје могуће.

Пре много година, причао сам о некоме ко је у Спаситељу пронашао свој пример, некоме ко је стајао утемељен и одан, снажан и достојан, кроз животне олује. Храбро је увеличавао своје свештеничке позиве. Он служи као пример свима нама. Његово име је било Томас Мајкл Вилсон, син Вилија и Џули Вилсон из Лафајета, у Алабами.

Када је био само тинејџер, и он и његова породица још нису били чланови Цркве, оболео је од рака, због кога је следила болна терапија зрачењем, а потом благословени опоравак. Болест је натерала његову породицу да схвати да живот није само драгоцен, већ и да може да буде кратак. Почели су да траже религију која би им помогла у то време изазова. Као последица тога, упознали су се са Црквом, и временом су сви сем оца били крштени. Након што је прихватио јеванђеље, млади брат Вилсон је ишчекивао прилику да буде мисионар, иако је био старији од већине младића када започињу своју мисионарску службу. Када је имао 23 године, стигао му је мисионарски позив да служи у мисији Јута Солт Лејк Сити.

Сарадници старешине Вилсона описују његову веру као непоколебљиву, непромењљиву и непопустљиву. Био је пример свима. Ипак, после једанаест месеци мисионарске службе, болест се вратила. Рак костију је сада захтевао ампутацију његове руке и рамена. Упркос томе, остао је упоран у свом мисионарском делу.

Храброст старешине Вилсон и изгарајућа жеља да остане на својој мисији толико је додирнула оца који није био члан, да је проучавао црквена учења и такође постао члан.

Сазнао сам да се један истраживач кога је старешина Вилсон подучавао крстио, али је она онда желела да је старешина Вилсон, кога је толико поштовала, потврди. Са неколицином других, отишла је до постеље старешине Вилсона у болници. Тамо, са његовом преосталом руком која је почивала на њеној глави, старешина Вилсон је потврдио за члана Цркве Исуса Христа светаца последњих дана.

Старешина Вилсон је из месеца у месец настављао своју драгоцену, али болну службу мисионара. Дати су благослови, изречене су молитве. Због његовог примера посвећености, његови пријатељи мисионари су се више приближили Господу.

Физичко стање старешине Вилсона се погоршавало. Приближавао се крај и он је требало да се врати кући. Затражио је да служи још један месец, и његов захтев је одобрен. Уложио је своју веру у Бога, и Онај у кога је Томас Мајкл Вилсон тихо веровао отворио је прозоре небеса и благословио га у изобиљу. Његови родитељи, Вили и Џулиа Вилсон, и његов брат Тони дошли су у Солт Лејк да помогну свом сину и брату да се врати кући у Алабаму. Ипак, остало је молитви, молби, благослова да се дају. Породица ме је позвала да дођем код њих у Џордан Ривер храм, где су се вршили они свети обреди који везују породицу за вечност, као и за време.

Рекао сам збогом породици Вилсон. Још увек могу да видим старешину Вилсона како ми се захваљује што сам био са њим и са његовим ближњима. Рекао је: „Није важно шта нам се дешава у овом животу, докле год имамо јеванђеље Исуса Христа и живимо по њему. Није важно да ли подучавам јеванђеље са ове, или са оне стране вела, докле год га подучавам." Каква храброст. Какво поуздање. Каква љубав. Породица Вилсон је превалила дугачак пут до куће у Лафајету, где је старешина Томас Мајкл Вилсон пренет одавде у вечност. Сахрањен је са својом мисионарском плочицом.

Моја браћо, док сада напуштамо овај генерални састанак свештенства, одлучимо да се припремимо за своје време прилика, и да свештенство које носимо поштујемо кроз службу коју дајемо, животе које благосиљамо, и душе за које имамо привилегију да спасемо. Ви сте „одабрана генерација, царско свештенство, свети народ"[4] и можете да направите разлику. О овим истинама сведочим, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God," *Ensign,* нов. 1975. год., стр. 74.

2. *Deseret News,* 21. јун 1871. год., стр. 235.

3. Јев. по Луци 2:40.

4. 1. Посл. Петрова 2:9.

Недељни јутарњи састанак

Вера наших очева

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

Истинита религија не треба да води порекло од онога што угађа људима или традицији предака, већ онога што угађа Богу, нашем Вечном Оцу.

Како смо благослоени дивном музиком коју је извео хор Саборне цркве.

Моја драга браћо, сестре и пријатељи, радујем се што стојим са вама данас, што имам велику повластицу да се назовем чланом Цркве Исуса Христа светаца последњих дана., и да се сматрам једним од вас.

Сећам се своје прве реакције када сам примио овај свети позив од Господа да служим као најновији члан Првог председништва ове Цркве - осећао сам да ме је срећа преплавила. Од тада сам сазнао за нове димензије речи понизност, захвалност и вера.

Могу вас уверити да нико није био више изненађен мојим позивом од моје деце и унучади.

У Цркви Исуса Христа светаца полседњих дана, не тражимо нити одбијамо позиве који долазе од Бога преко надахнутих свештеничких канала. Молим се да ми Бог подари снагу и разумевање срца фда увеличам овај свети позив у складу са Његовом вољом и сврхом.

Свима нам недостаје председник Гордон Б. Хинкли. Његов утицај на ово велико дело наставиће да нас благосиља.

Осећам се веома повлашћеним да блиско сарађујем са председником Монсоном. Познајем га много година. Он је човек задивљујућих талената. Он је Божји пророк. Његова вера и срце пуно љубави шири се на све народе, језике и људе.

Захвалан сам што служим са председником Ајрингом, кога волим и поштујем као великог вођу и учитеља у Божјем царству.

Када се Веће дванаесторице састало у горњој соби храма у Солт Лејку да подржи председника Монсона за 16. председника Цркве, задивиле су ме изузетне способности, мудрост и духовност оних који су ме окруживали. То је учинило да јасније препознам сопствену неадекватност. Волим те дивне људе који имају велику веру. Захвалан сам за прилику да подигнем своју руку да их подржим и дам им своју подршку. Волим и подржавам старешину Кристоферсона, најновијег члана Дванаесторице.

Када је Господ позвао Фредерика Џ. Вилијамса да буде саветник пророку Џозефу Смиту, заповедио му је: „Веран буди. Држи се у служби коју ти одредих. Потпомажи слабе, уздижи руке спуштене и ојачај колена клецава."[1] Верујем да се овај савет односи на све који прихвате позиве да служе у Божјем царству и свакако на мене у овом периоду мог живота.

Божји пророк и наш председник

Желео бих да кажем нешто о председнику Томасу С. Монсону. Пре неколико година председник Монсон је дошао на регионалну конференцију у Хамбургу у Немачкој, а мени је припала част да га пратим. Председник Монсон има изузетну меморију и ми смо разговарали о многим свецима у Немачкој - Био сам задивљен што се тако добро сећао многих.

Председник Монсон је замолио брата Михаела Панича, бившег председника округа, а затим патријарха који је био један од одлучних пионира Цркве у Немачкој. Рако сам му да је брат Панич озбиљно болестан, да је везан за кревет, и да није у стању да присуствује нашим састанцима.

Председник Монсон је питао да ли можемо да га посетимо.

Знао сам да је кратко пре свог пута у Хамбург председник Монсон био подвргнут операцији ноге, и да није могао безболно да хода. Објаснио сам да брат Панич живи на петом спрату у згради без лифта. Требало је да се пењемо степеницама да бисмо га видели.

Али председник Монсон је инсистирао. И тако смо отишли.

Сећам се како је за председника Монсона било тешко да се пење тим степеницама. Могао је да пређе само неколико одједном, а затим је морао да стане да се одмори. Ниједном се није пожалио и није хтео да се врати. Због тога што је зграда имала високе таванице, изгледало је да степеницама нема краја, али председник Монсон је живахно страјао док нисмо стигли до стана брата Панича на пети спрат.

Кад смо стигли имали смо дивну посету. Председник Монсон му је захвалио за његов живот посвећене службе и охрабривао га је осмехом. Пре него што смо отишли, дао му је диван свештенички благослов.

Нико осим брата Панича, најближе породице и мене никада није видео то дело храбрости и самилости.

Председник Монсон је могао да одлучи да се одмори између наших дугих и честих састанака. Могао је да затражи да види неке од дивних призора Хамбурга. Често сам размишљао о томе како је изванредно што је од свих призора у том граду, онај који је желео да види више од било кога другог је био немоћан члан Цркве који је верно и понизно служио Господу.

Председник Монсон је дошао у Хамбург да подучи и благослови људе у земљи и то је и учинио. Али у исто време, усредсређивао се на појединце, поименце. Његово разумевање је тако широко и далекосежно да схвати сложеност Цркве на светском нивоу, а ипак уз то самилосан да се сконцентрише на појединца.

Када је апостол Петар говорио о Исус, који је био његов пријатељ и учитељ, дао је овај једноставан опис: „[Он]прође чинећи добро."[2]

Осећам да се исто може рећи о човеку кога данас подржавамо као Божјег пророка.

Вера наших очева

Дивим се различитом пореклу чланова Цркве. Долазимо из свих животних миљеа - свих култура, језика, политичких околности и религијских обичаја.

Ова разноврсност животног искуства проузроковала је да размишљам о поруци једне од наших химни, „Вера наших очева”. У рефрену се понављају ове речи: „Веро наших очева, света веро, бићемо ти одани до смрти!”[3]

Вера наших очева - Волим ту реченицу.

За многе чланове Цркве, ове речи доносе на ум храбре пионире који су напустили удобност својих домова и путовали колима и пешке док нису стигли до долине Великог сланог језера. Волим и поштујем веру и храброст тих раних пионира Цркве. Моји преци су живели преко океана у то време. Нико није био међу онима који суживели у Навуу или Винтер Кботерсу, и нико није предузео путовање преко прерије. Али као члан Цркве, са захвалношћу и поносом присвајам завештање тух пионира као сопствено.

Са истом радошћу, присвајам завештања пионира савремене Цркве који живе у свакој држави и чије личне приче о истрајности, вери и жртвовању додају нове славне стихове рефрену велике химне последњих дана о Божјем царству.

Када моја породица разматра реченицу „вера наших очева”, на ум често долази лутеранска вера. Јер генерацијама су наши преци припадали тој деноминацији. У ствари мој син је недавно открио да једна од наших породичних линија је повзана директно са Мартином Лутером.

Ми поштујемо·и уважавамо искрене душе свих религија, без обзира где и када су живели, које су волеле Бога, иако нису имале пунину јеванђеља. Подижемо свој глас у захвалности за њихову несебичност и храброст. Прихватамо их као браћу и сестре, децу нашег Небеског Оца.

Верујемо да је основно људско право да славе „Свемогућег Бога према томе како нам већ савест казује и свим људима признајемо парво да поштују како, где и кога год желе.”[4]

Постоји више вера и обичаја наших очева

Како обновљена Црква Исуса Христа цвета широм планете - сада са више од 13 милиона чланова - „вера наших очева” има шире значење. За неке се може односити на наслеђе њихове породице у једној од стотину хришћанских вера; за друге се може односити на средње- источне, азујске или афричке вере и обичаје.

Већину свог живота провео сам у областима света где су чланови наше Цркве мала мањина. Током тог времена, сазнао сам да су људи често, када уче о обновљеном јеванђељу, одушевљени њиме - многи чак желе да се прикључе Цркви. Али нису ради да разочарају своје претке; осећају да треба да буду одани вери својих очева.

Сећам се да сам када сам био младић једне Недеље приметио нову породицу у нашем састајалишту, младу мајку са две ћерке. Није прошло дуго времена а оне су се крстиле и постале чланови Цркве.

Причу о њиховом обраћењу знам веома добро, јер је име најстарије ћерке било Харијет, која ће касније постати моја супруга.

Харијетина мајка, Кармен, недавно је била изгубила мужа, и током периода испитивања, заинтересовала се за Цркву Исуса Христа светаца последњих дана. После проучавања доктрине, Кармен и њене ћерке су знале да је Црква истинита и направиле су план за крштење.

Међутим, када је Кармен рекла својој мајци за своју одлуку, њена мајка је била згрожена. „Како можеш бити толико неверна вери својих очева?" питала је.

Карменина мајка није била једина која се успротивила. Карменина самовољна сестра, Лиса, била је до сржи узнемирена због те вести. Можда је *узнемирена* сувише блага реч. Била је љута.

Лиса је рекла да ће пронаћи те младе мисионаре и рећи им колико греше. Одјурила је до капеле, пронашла мисионаре, и, погађате, Лиса се кристила.

Много година касније, Карменина мајка је такође примила сведочанство да је јеванђеље Исуса Христа обновљено на земљи. Једнога дана она је рекла својим ћеркама и унуцима: „Желим да будем у истом небу као и ви." Мада у средњим седамдесетим, и она је ушла у воде крштења и постала члан Цркве.

Вера нашег Оца

Шта је, онда, вера наших очева? Да ли је то религија наших родитеља, баба и деда, или прабаба и прадеда?

Али шта је са вером древних људи који су живели пре њих? Шта је са Аврамом, Исаком, и јаковом? Зар они нису наши очеви? Зар ми нисмо од дома Израеловог? Шта је са Нојем и Енохом и нашим првим родитељима, Адамом и Евом?

Шта је са Спаситељем и оним ученицима који су Га следили?

Вера нашег Оца на Небу је постојана од почетка времена, чак од пре оснивања овог света. Јован Откровитељ је описао велики рат на небу. Ствар је била морална слобода избора, ако што је данас. Сви који су икада живели на овој земљи били су међу онима који су се борили против Сотоне и стајали уз Сина и Оца. Дакле, зар своју оданост не дугујемо Богу, нашем Небеском Оцу?

Као чланови Цркве Исуса Христа, „верујемо у Бога, вечног Оца, и у Његовог Сина, Исуса Христа и у Светог Духа".[6] И „верујемо да ће сав људски род бити спашен преко Христовог помирења и покоравањем законима и обредима јеванђеља".[7] Верујемо у велики план среће, план откупљења, план спасења, помоћу кога Божја деца могу доживети смртност и вратити се у Очево присуство - милостив план успостављен од постања ове земље.

v48
То је план и вера нашег Оца!

Сведочим да је учење обновљеног јеванђеља Исуса Христа вера нашег Небеског Оца. То је Његова истина откривена Његовим слугама пророцима од дана оца Адама све до нашег времена. Отац и син су се појавили пред Џозефом Смитом како би обновили веру нашег Оца на овој земљи, да више никад не буде узета са земље. Бог жели да је сва Његова деца приме, независно од њиховог порекла, културе или традиције. Истинита религија не треба да води порекло од онога што угађа људима или традицији предака, већ онога што угађа Богу, нашем Вечном Оцу.

Стално откривење је основна карактеристика ове вере. Прва молитва Џозефа Смита је моћно сведочанство о томе. Откривење је сталан компас који нас увек држи оданима вољи и вери нашег Небеског Оца.

Наш Небески Отац воли своју децу. Он чује молитве понизних и искрених у свакој држави језику и народу. Он дарује светло онима који Га траже и поштују и спремни су да слушају Његове заповести. Радосно проглашавамо да је вера нашег Оца данас на земљи.

Позивамо сваког на овој дивној планети да окуси Његово учење и види да ли је слатко, добро и драгоцено. Молимо оне искреног срца да уче о овој доктрини и питају свог Оца на Небу да ли је истинита. А чинећи тако, сви могу открити, пригрлити и ходати у истинитој вери свог Оца чија вера ће их учинити целим.[8]

То је наша порука свету.

Износим свечано сведочанство о стварности Бога Оц, Његовог Сина, Исуса Христа, Светог Духа, и живих пророка који држе кључеве који су долазили у непрекидном низу од Џозефа Смита до Томаса С. Монсона данас. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 81:5.

2. Дела апостолска 10:38.

3. *Химне,* број 84.

4. Чланци вере 1:11.

5. Видети Откривење 12:7-9.

6. Чланци вере 1:1.

7. Чланци вере 1:3.

8. Видети Јев. по Матеју 9:22.

Поново рођен

Старешина Д. Тод Кристоферсон,
из Већа дванаесторице апостола

Духовни препород настаје од вере у Исуса Христа, чијом благодаћу се мењамо.

Пре петнаест година, први пут сам стајао за говорницом у Саборној цркви, као новоподржан члан Седамдесеторице. Имао сам 48 година. Имао сам густу смеђу косу. Мислио сам да разумем шта то значи осећати се неподесним. На крају свог петоминутног говора, моја кошуља је била мокра од зноја. Све то јеу извесној мери било тешко искушење. Данас, гледајући уназад, делује као релативно пријатно искуство.

Када су председник Дитер Ф. Ухдорф и старешина Дејвид А. Беднар били најпре подржани као чланови Већа дванаесторице апостола, током састанка сам добио сведочанство о божанском пореклу њихових позива У том моменту сам добио разумевање о ненадмашној светости позива и службе апостола Господа Исуса Христа. Немам речи којима бих изразио то разумевање јер је то била комуникација без речи, Духа са духом. Размишљање о томе сада, спушта ме у дубине понизности, какву никада раније нисам искусио, и молим се свом Небеском Оцу да ме подржи као и увек да могу досегнути нешто што је далеко изван размевања моје природне способности, и да будем у стању да се усредсредим изван, заборављајући на себе у служби вама. Имам поверење у Њега и знам да је Његова благодат довољна, и стога овде, све што имам и што јесам, безрезервно посвећујем Богу и Његовом љубљеном Сину. Такође, посвећујем себе, своју оданост, своју службу и своју љубав Првом председништву и мојој браћи у Дванаесторици.

Мој патријаршки благослов, који сам примио када сам имао 13 година, обухвата ови изјаву: „[Твој Небески Отац] послао те је у овом последњем и славном временском раздобљу да будеш рођен у новом и вечном завету од добрих, праведних родитеља.” Са најдубљом захвалношћу свестан сам да је то био велики темљни благослов мог живота. Изражавам захвалност својим родитељима и са љубављу, признајем свој дуг према њима и њиховим родитељима и генерацијама даље. Недуго после мог позива у Седамдесеторицу, имао сам прилику да стојим поред гроба једног од тих предака који је умро много пре мог рођења. Док сам размишљао о жртви коју је поднео он и његова породица, њиховим прихватањем обновљеног јеванђеља Исуса Христа, осећај захвалности преплавио ми је срце, и родила се одлука да поштујем његову жртву и жртву оних који су дошли после њега, тако што ћу живети животом врлине, бити веран Богу и јеванђеоским заветима као што су они били.

Захваљујући се за благослове, укључујем своју драгу браћу и њихове супруге, који су као што је то обичај, присутни данас. Моја супруга и ја имамо четири сина и једну ћерку, који су сви у браку са дивним супружницима, или у случају најмлађег сина, који ће се ускоро оженити дивном младом женом. Волимо њих и нашу унучад и ценимо начин на који су благословили наше животе, својом оданошћу Спаситељу и Његовом јеванђељу. На врху је моја супруга Кети, творац нашег дома, светлост мог живота, и постојана и мудра пратиља, пуна духовне интуиције, смисла за хумор, добре вољеи милосрђа. Волим је више него што могу да изразим и надам се да ћу то показивати убедљивије у данима и годинама пред нама.

Био сам благословен што сам као младић служио пуновремену мисију у Аргентини под старатељством два изузетна председника мисије, Роналда В. Стоуна и Ричарда Џ. Скота и њихових супруга, Патриције и Џинене. Захвалан сам Богу за њихов трајан утицај на мене. Пошто сам дипломирао на правном факултету, Кети и ја и наша деца стварали смо свој дом редом у државама Мериленд, Тенеси, Вирџинија, Северна Каролина и сада Јута. Три драгоцене године провели смо у Мексику. У свим тим местима били смо благословени драгим пријатељима у Цркви и изван ње, који су нас волели, подучавали и дружили се са нама и нашом децом, и који то и даље чине. Користим ову прилику да се јавно зхавалим свима њима.

Моја љубав и поштовање према мојој браћи у Седамдесеторици и Председавајућем бискупству, безгранична је. Радујем се што ће ме моја стална служба држати у њиховој близини и што ћемо имати честе прилике да служимо заједно. Отварање откривења нашег времена која су поставила Седамдесеторицу у Цркви, чине једно од најдалековидијих и можда најцењенијих чуда у историји Господњег дела последњих дана. Седамдесеторица су кључ до успеха овог дела, сада и у годинама које следе, и ја се осећам неизмерно почаствован што је моје име икада било укључено међу њихова. Нека вас Бог благослови, браћо моја.

Желим да вам изнесем своје сведочанство о Исусу Христ, Сину Божјем, и моћи Његове бесконачне помирбене жртве. Чинећи то, испричаћу искуство из времена када сам живео у Тенесију. Једне вечери тамо, примио сам позив код куће од господина кога нисам познавао. Представио се као скоро пензионисан свештеник друге вере и питао ме да се нађе са мном насамо следеће недеље. Када смо се срели, мој гост је искрено изјавио да је разлог његове посете забринутост за моју душу. Извадио је из свог портфолија релативно дугачак списак цитата из Светих писама из Новог завета и рекао да би желео да пређе ове стихове самном и види да ли може да ми помогне да се спасем. Био сам мало изненађен његовом директношћу, али могао бих да кажем да је био искрен и био сам дирнут његовим стварним интересом за мене.

Разговарали смо више од сат времена, и он је био расположен да ме саслуша како објашњавам неке ствари о својој вери и да чита са мном нека учења из Мормонове књиге, са којима није био упознат. Открили смо да смо веровали у много истих ствари, али смо се у некима разликовали. Осетили смо везу пријатељства и молили се заједно пре него што је отишао. Оно чега се сећам је наша дискусија о поновном рођењу. Духовни препород кроз Исуса Христа је објашњење мог сведочанства њему.

Исис Христ лично је изјавио да улазак у царство Божје захтева да особа буде поново рођена - рођена из воде и у Духу (видети Јев. по Јовану 3:3-5). Његова учења о физичком и духовном крштењу помажу нам да схватимо да су, како наши лични поступци, тако и интервенција божанске моћи потребни за ово поновно рођење - за промену од природног човека до свеца (видети Мосија 3:19). Павле описује своје поновно рођење овом једноставном реченицом: „Зато ако је ко у Христу, нова је твар" (2. Коринћанима 5:17).

Узмите у обзир два примера из Мормонове књиге. Око једног века пре рођења Христа, цар Венијамин је подучио свој народ о Спаситељевом доласку и Помирењу. Дух Господњи је унео тако моћну промену у народ да „више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо" (Мосија 5:2). Због њихове вере у Христа,

рекли су: „И вољни смо да уђемо у завет са Богом нашим да чинимо вољу Његову, и да будемо послушни заповестима Његовим . . . *сав остатак дана својих"* (Мосија 5:5; курзив додат). Цар им рече: „због завета који учинисте зваћете се децом Христовом, синовима Његовим и кћерима Његовим. јер гле, данса вас Он духовно роди, јер кажете да вам се срца изменише кроз веру у име Његово" (Мосија 5:7; видети и УИЗ 76:24).

Алмин случај је такође поучан. Када су он и његови пратиоци желели да униште Цркву Исусову, зауставио их је анђео. Уследила су три дана и ноћи које је Алма описао као: „бејах раздиран вечним мучењем, . . . Да, сетих се свих својих греха и безакоња због којих се мучих боловима пакленим" (Алма 36:12-13). Напослетку, након „пробијања кроз многа страдања" како је он то срочио (видети Мосија 27:28), у његов ум се уселила слатка порука Исуса Христа и Његовог Помирења. Алма се молио: „О Исусе, Ти Сине Божји, смилуј се на мене, који сам у жучи горчине и опасан вечним оковима смрти" (Алма 36:18). Примио је опроштај, усправио се и јавно признао:

Покајах се за грехе своје и Господ ме откупи. Гле, рођен сам од Духа.

И Господ ми рече: Не чуди се што се сав род људски, да, мушкарци и жене, сви народи, колена, језици и људи, морају поново родити, да, од Бога родити, измењени из свог телесног и палог стања у стање праведности, да буду од Бога откупљени, постајући Његови синови и кћери.

И тако они постају нова створења" (Мосија 27:24-26)

Када се осврнемо на ове и друге стихове, постаје нам јасно да духовно поновно рођење следи уз веру у Исуса Христа, чијом се благодаћу мењамо. Тачније речено, то је вера у Христа као Онога ко је извршио Помирење, Откупитеља који може да очисти од греха и учини целим (видети Мосија 4:2-3).

Када се ова искрена вера у Христа развије у особи, неизбежно води ка покајању. Амулек је подучио да ће Спаситељево Помирење „донети спасење свима онима који верују у име Његово. А то је сврха те последње жртве, да изврши потпуну милост која надвладава правду и људима пружа средство *да би могли имати веру која води ка покајању*" (Алма 34:15, курзив додат).

Ипак, да би били цели, покајање захтева завет послушности. Ово је завет који је Венијаминов народ дао „да чинимо вољу Божју, и да будемо послушни заповестима његовим" (Мосија 5:5). Ово је завет склопљен крштењем водом (видети Мосија 18:10), понекад се у Светим писмима наводи као „крштење за отпуст грехова" или „крштење покајањем" пошто је кулминирајући корак, угаони камен нашег покајања (видети, на пример, Дела апостолска 19:4; Алма 7:14; 9:27; УИЗ 107:20).

А онда према обећању, Господ нас крштава „огњем и Светим Духом" (видети 3. Нефи 9:20). Нефи је то овако изразио: „Јер врата на која треба да уђете јесу покајање и крштење водом, а тада долази опрост греха ваших огњем и Светим Духом" (2. Нефи 31:17)[1]. Ослањајући се тако „на заслуге онога који је моћан да спасе" (2. Нефи 31:19), оживљени смо као унутарњи човек" (Мојсије 6:65) и ако још нисмо у потпуности поново рођени, онда смо свакако на путу новог духовног рођења.

Дакле, Бог нас упозорава да будемо спремни, пошто „могућност постоји да човек отпадне од милости” (УИЗ 20:32), чак и они који су посвећени (видети стихове 32-34). Како је Нефи саветовао: „Морате хрлити напред с постојаношћу у Христу, имајући савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима. Стога, будете ли хрлили напред, гостећи се речју Христовом, и истрајете до краја, гле, овако говори Отац: Имаћете вечни живот” (2. Нефи 31:20).

Можете се питати: „Зашто ми се ова моћна промена не деси брже?” Треба да запамтите да су одлични примери народа цара Венијамина, Алме и других из Светих писама управо такви - дивни и нетипични.[2] За многе од нас промене се дешавају постепено и временом. Бити поново рођен, за разлику од нашег физичког рођења, процес је, а не догађај. Бити део тог процеса основна је сврха смртног живота.

У исто време, немојмо се задовољити успутним трудом. Немојмо бити задовољни ако нам остане мало склоности да чинимо зло. Достојно узимајмо причест сваке недеље и наставимо да се ослањамо на Светог Духа да бисмо избацили и последњу трунку нечистоће из себе. Дајем своје сведочанство да када наставите да корачате путем духовног преображења, помирбена милост Исуса Христа узеће ваше грехе и скинуће траг који су оставили на вама, искушења више неће бити привлачна, и кроз Христа постаћете свети, као што су Он и наш Отац свети.

Знам да је Исус Христ живи, васкрсли Син Божји.

Знам да је оправдање кроз благодат нашег Господа и Спаситеља Исуса Христа праведно и истинито.

И знам такође да је посвећење кроз благодат нашег Господа и Спаситеља Исуса Христа праведно и истинито за све оне који воле и служе Бога свом својом моћу, умом и снагом (видети УИЗ 20:30, 31; такође видети Морони 10:32, 33).

Радујем се што ћу због равнотеже у свом животу моћи непрестано да нудимХриста, да нудим добре вести о Христу у целом свету. Сведочим о стварности и љубави Бога, нашег Небеског Оца, коме је Исус препустио сву славу. Волим пророка Џозефа Смита и сведочим о њему. Кроз његово лично дружење са Господом, његов превод и издавање Мормонове књиге и печаћење његовог сведочанства сопственом мученичком смрћу, Џозеф је постао истакнути откровитељ Исуса Христа и Његовог правог карактера као божанског Откупитеља. Исус није имао већег сведока нити бољег пријатеља од Џозефа Смита. Проглашавам своје сведочанство о позиву председника Томаса С. Монсона као пророка и председника Цркве Исуса Христа у овом времену и заветујем му своју оданост у тој светој улози. Молим се за Божје благослове над свима нама. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Бог је подучавао Адама овим стварима на самом почетку. Рекао је Адаму: „Како се родисте на свету водом, и крвљу, и духом што га створих, и тако од праха постадосте жива душа, исто тако морате се наново родити у царству небескоме из воде и Духа и бити очишћени крвљу, и то крвљу јединорођенца мога, да бисте се посветили од свакога греха . . . ; водом, наиме, држите заповест. Духом сте оправдани, а крвљу посвећени” (Мојсије 6:59-60). Другим речима, крштење покајањем урањањем у воду

води у крштење Духом. Дух доноси помирбену милост Христову, коју симболизује Његова крв, да би оправдао (или опростио) наше грехе и да би нас посветио (или очистио) од последица греха, чинећи нас без мане и свете пред Богом.

Света писма бележе да „Адам завапи ка Господу и беше понесен Духом Господњим, беше спуштен у воду, и зароњен под воду, и извађен из воде. И тако беше он крштен, а Дух Божји сиђе на њега и тако беше рођен од Духа и поста оживљен као унутарњи човјек. И зачу глас с неба где говори: Крштен си огњем и Духом Светим. . . . Гле, ти си једно у мени, син Божји; а тако нек сви постану синовима мојим [и кћерима]" (Мојсије 6:64-66, 68).

2. Видети Езра Тафт Бенсон, „A Mighty Change of Heart", *Tambuli*, март 1990. год., стр. 2-7.

Душа моја ужива у ономе што је Господње

Сузан В. Танер,
недавно разрешена врховна председница Младих жена

Уживање у ономе што је Господње . . . подићи ће наша срца и дати нам разлог да се радујемо.

У Мормоновој књизи, Неви често говори о уживању. Он ужива у „ономе што је Господње", „у Светим писмима" и „у великом плану среће" нашег Оца на Небу (видети 2. Нефи 4:15-16; 11:2-8). Уочљиво је да се Нефи усред невоља често сећа својих извора уживања, што служи да подигне и усредсреди његов дух на вечне благослове.

И ми треба да уживамо у оном што је Господње, јер ће то „подићи" наша срца и дати нам разлог да се „радујемо".(2. Нефи 11:8). Дозволите ми да поменем неколико ствари у којима уживам.

Уживам у нашем Спаситељу, Исусу Христу. Као Нефи, „радујем се Исусу своме" (2. Нефи 33:6), у Његовим послужитељским и спасоносним улогама на земљи. Он обезбеђује светло и наду и дао нам је Светог Духа за даље вођство и утеху дуж пута којим треба да идемо. Само кроз Њега се можемо вратити нашем Оцу. „Спасење може доћи деци човечјој само преко и посредством имена Христовог" (Мосија 3:17).

Уживам у обновљеном јеванђељу Исуса Христа изграђеном на темељу апостола и пророка са којима сам имала благословену прилику да служим. Сведочим да је председник Томас С. Монсон Господњи пророк на земљи данас. Уживам што је он заиста христолики послужитељ сваком, који топлином и љубављу досеже сваког појединаца.

Уживам у кључевима свештенства и храмовима који се налазе широм планете, чинећи доступним сваком од нас вечне обреде и завете. Неки од мојих небескијих дана били су недавно када су били склопљени храмски бракови моје деце за коју је мој отац обавио тај свети обред.

Уживам у снази омладине док их гледам како врве у храмовима да обављају крштења за мртве. Волим њихову достојну привржености стандардима који воде до храма и њихову припрему да буду верни мисионари и праведне мајке и очеви.

Уживам што сам ћерка Небеског Оца који ме воли. Сазнала сам за свој божански идентитет у свом најмлађем узрасту, од своје мајке. Управо сам недавно видела своју трогодишњу унуку да учи о свом идентиту од своје мајке. Елајза је отишла у кревет избезумљена. Могла се утешити само кад јој је мајка испричала њену омиљену истиниту причу о посебној ноћи када је Небески Отац разговетно и јасно шапнуо у мамино срце да је Елајза посебан дух са племенитом мисијом пред њом.

Веома уживам у својој улози неговатељице, која ми дозвољава да изразим свој најдубљи идентитет као жена. Увек сам импресионирана начином на који жене, младе жене и чак мале девојчице, чини се, инстиктивно имају интересовање и способност да негују. То није само мајчина основна одговорност, већ и део наше „понаособне предсмртничке, смртничке и вечне истоветности и сврхе" („Породица: Проглас свету",

Liahona, нов. 2004. год., стр. 49). Неговати значи подучавати, пратити развој, помагати раст, хранити и гајити. Ко не би узвикнуо од радости што нам је дата тако благословена улога?

Света писма користе реч *неговати* само два пута, и у оба случаја се говори о одговорности родитеља да подижу своју децу „у нези и опомени Господњој" (Ефесцима 6:4; Енош 1:1).

Председник Хинкли је често опомињао и мушкарце и жене да буду неговатељи. Он је рекао: „Колико би боље било . . . друштво у коме живимо да се сваки отац . . . и . . . мајка односе према [својој] деци . . . као даровима Бога са небеса, . . . и подизали их са истинском љубављу у мудрости и опомени Господњој" („These, Our Little Ones", *Liahona,* дец. 2007. год., стр. 7).

Уживам у породицама. Недавно сам уживала у рођењу новог унучета у породици која разуме да родитељи имају свечану дужност да подижу своју децу у љубави и праведности. Старија браћа и сестре имају природну радозналост у вези са доласком њихове мале сестре на овај свет. Њихове прве лекције о овој светој теми подучене су од стране родитеља пуних љубави у светом породичном окружењу, у небекој атмосфери која прати рођење нове душе у смртности и у оквиру великог вечног плана нашег Оца. Наупрот томе, следећег дана вративши се из вртића наша унука је испричала да је тога дана на часу научила „нови велики израз који се зове сексуално злостављање". Била сам забринута што деца у том раном узрасту морају да због безведности буду свесна негативних аспеката предмета о ком смо тако дивно разговарали претходне вечери. Уживала сам као никад раније у одгајању породице утемељене на учењима Исуса Христа.

Јаков је подучавао да Господ ужива у „чедности жена" (Јаков 2:28). Ја уживам у чедности и чистоти свих жена и мушкараца. Колико мора да жалости Господа кад види прекршену врлину и чедност изложену подсмеху свугде у овом неморалном свету. Господ је за своју децу обезбедио велику радост кроз присне односе пуне љубави, како моја унучад уче. Уживам у јасноћи Прогласа свету о породици, који упозорава да:„Појединци који крше завете чедности, који злостављају брачног друга или потомство, или који занемарују испуњавање својих породичних одговорности, да ће се једног дана наћи одговорним пред Богом."

Уживам у примеру оних људи из Светих писама који ходају са вером на свом земаљском путовању. Сваки пут када ходам са Аврамом и Исаком путем до планине Морије, плачем, знајући да Аврам не зна да ће тамо на крају пута бити анђео и ован у честару. Свако од нас је усред свог земаљског пута и не зна остатак своје животне приче. Али као и Аврам, благословени смо чудима.

Уживам у Господњима милостима и чудесима (видети „Bless Our Fast, We Pray", *Химне,* бр. 138). Знам да су Његове благе милости и Његова чудеса, велика и мала, стварни. Оне долазе на Његов начин и у Његово време. Понекад то не буде док ми не досегнемо своје ограничење. Исусови апостоли на Галилејском мору морали су

напорно да веслају против ветра целу ноћ док Исус коначно није дошао у помоћ. Он није дошао до „четврте страже", што значи пред зору. Ипак је дошао. (Видети Јев. по Марку 6:45-51.) Моје сведочанство је да се чудеса дешавају, мада понекад не пре четврте страже.

Управо сада напрежем своју веру и молитве и посматрам чудеса у корист ближњих који су телесно болесни, емотивно уцвељени и духовно залутали. Уживам у Господњој љубави за сву Његову децу и у Његовој мудрости што нам допушта земаљска искуства прлагођена појединцу.

На крају, уживам, више него што могу да изразим, у вечној љубави и сталној помоћи свога мужа и молитвама и подршци моје деце и родитеља током ових година моје службе као врховне председнице Младих жена.

„Душа моја ужива у ономе што је Господње" (2. Нефи 4:16) - Његовом закону, Његовом животу, Његовој љубави. Уживати у Њему значи признавати Његову руку у нашим животима. Наш задатак у овом животу је да чинимо, волимо и уживамо у ономе што је исправно. Када уживамо да Му служимо, наш Небески Отац ужива да нас благослови. „Господ, . . . уживам да почастим оне који ми служе у праведности и истини до свршетка" (УИЗ 76:5). Желим да увек будем достојна Његовог уживања. „Волим Господа; у Њему ужива моја душа", („I Love the Lord", Jackman Music Corporation). У име Исуса Христа, амен.

Дванаесторица

Председник Бојд К. Пакер,
председник Већа дванаесторице апостола

Да би то била Његова Црква, у њој мора постојати Веће дванаесторице која држе кључеве.

Убрзо после смрти председника Гордона Б. Хинклија, 14 мушкараца, апостола, којима су били поверени кључеви царства, окупило се заједно у горњој соби у храму како би поново организовали Прво председништво Цркве. Није се поставило питање у вези са тим шта треба учинити; није било оклевања. Знамо да је апостол Сениор био председник Цркве. И на том светом састанку, Томас Спенсер Монсон био је подржан од стране Већа дванаесторице апостола за председника Цркве. Он је прогласио и именовао своје саветнике. И они су исто тако били подржани и зарећени, и дата им је власт. Председнику Монсону је посебно додељена власт за коришћење свих свештеничких кључева власти. Дакле, како Света писма кажу, он је једини мушкарац на земљи који има право да користи све те кључеве. Али као апостоли, сви ми их држимо. Међу нама постоји један мушкарац који је позван и зарећен и он постаје председник Цркве Исуса Христа светаца последњих дана. Већ је годинама био подржаван за пророка, видеоца и откровитеља.

Са председником Ухдорфом био је позван у прво председништво, затим је у Дванаесторици остало непопуњено место и ми смо тако јуче подржали новог члана Већа дванаесторице, старешину Д. Тода Кристоферсона. Он се сада придружује овом светом братству у овом светом кругу, и тај круг је сада попуњен. Позив за апостола потиче чак од Господа Исуса Христа.

Ми такође подржавамо бројне групе Седамдесеторице. Они су сада заузели своја места. Света писма кажу да је одговорност Већа дванаесторице да усмерава све послове Цркве, и када им је потребна помоћ треба да „позову Седамдесеторицу . . . уместо неког другог."[1] Ми сада имамо осам Већа Седамдесеторице раширених широм света, више од 300 група Седамдесеторице који сви носе неопходну власт да чине све што их Дванаесторица усмеравају да чине.

Сам Господ је поставио тај модел управљања:

Он „изиђе на гору да се помоли Богу; и проведе сву ноћ на молитви Божјој.

И кад би дан , дозва ученике своје, и изабра из њих дванаесторицу, које и апостолима назва."[2]

Андрија је чуо шта Јован говори па отрча свом брату Симону и рече: „Ми нађосмо месију. . . .

". И доведе га к Исусу. А Исус погледавши на њ рече: ти си Симон, син Јонин; ти ћеш се звати Кифа, које значи стена."[3]

Симон и његов брат Андрија бацали су мреже у море; јаков и јован, синови Заведејеви, крпили су своје мреже; Филип и Вартоломије; Матеј, закупац или сакупљач пореза;

Тома, јаков, син Алфејев, Симон Зилот, јуда брат јаковљев, и Јуда Искариотски – они су творили Веће дванаесторице.[4]

Он им је свима је понудио: „Хајдете за мном."[5]

Петру је рекао: „И даћу ти кључеве од царства небескога: што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што раздрешиш на земљи биће раздрешено на небесима."[6]

А Дванаесторици је рекао: „Који верује мене, дела која ја творим и он ће творити, и већа ће од ових творити, јер ја идем к оцу својему."[7]

Својим апостолима је дао „силу и власт над свим ђаволима, и да исцељују од болести. И посла их да проповедају царство Божје и да исцељују болеснике . . . свуда."[8]

И рекао је: „[Та] Дванаесторица држе кључеве за отварање власти царства мога на четири краја земље, а затим за слање речи моје свакоме створењу.[9]

Исус је једанпут упитао своје ученике: „Ко говоре људи да је син човечји? . . .

А Симон Петар одговори и рече: ти си Христос, син Бога живога."[10]

Када је Исус подучавао у синагоги, многи ученици су рекли: „Ово је тврда беседа! ко је може слушати? . . .

Од тада многи од ученика његових отидоше натраг, и више не иђаху с њим.

А Исус рече дванаесторици: да нећете и ви отићи?

". . . Тада му одговори Симон Петар: Господе! коме ћемо ићи? Ти имаш речи вечнога живота."[11]

После распећа, апостоли су се сетили да је Он рекао да треба да остану у Јерусалиму.[12] Тада је дошао дан Педесетнице, и они су примили Светог Духа.[13] Примили су „најпоузданију пророчку реч"[14] и „научени од Светог Духа говораше."[15] И тако су били потпуни.

Мало знамо о њиховим путовањима, и знамо само где и како су умрли неки од њих. Ирод је убио Јакова у Јерусалиму. Петар и Павле су умрли у Риму. Традиција каже да је Филип отишао на исток. Много више од тога не знамо.

Раширили су се, подучавали, сведочили, и успоставили Цркву. Умрли су за своја уверења, а после њохове смрти дошао је мрачни век отпадништва.

Најдрагоценија ствар изгубљена у Отпаду била је власт коју су поседовала Дванаесторица - кључеви свештенства. Да би то била *Његова* Црква, у њој мора постојати Веће дванаесторице које држи кључеве и поверава их другима.

Временом, дошла је Прва визија и Обнова Малхиседековог свештенства од стране Петра, Јакова и Јована.[16]

Првом председништву и Већу дванаесторице касније је речено:

„Јер, заиста, кажем ти, кључеви распоредбе које ви примисте, силажаху од отаца, а на крају беху вам послани с небеса.

". . . Гле, колики је позив твој. Очистите срца своја и хаљине своје, да се крв нараштаја овога не затражи из руку ваших."[17]

Обновљена Црква Исуса Христа светаца последњих дана, била је млада када је организовано Прво председништво, после кога је организовано Веће дванаесторице апостола, које су чинили обични људи, а затим Већа Седамдесеторице. Просечна старост чланова тог првог Већа дванаесторице била је 28 година.

Постоји непрекидна линија власти. Кључеви свештенства дати апостолима, увек држе чланови Првог председништва и Већа дванаесторице.

Јуче је старешина Д. Тод Кристоферсон постао 96. апостол који служи у Дванаесторици у овом времеском раздобљу. Биће заређен у апостола и биће му поверени сви кључеви свештенства које осталих 14 пророка, виделаца и откровитеља - апостола Господа Исусса Христа - имају.

Године 1976. одржана је обласна генерална конференција у Копенхагену, у Данској. Посе завршног састанка, председник Спенсер В. Кимбал је пожелео да посети цркву Frue где су изложене Торвалдсенове статуе *Христа* и Дванаесторице апостола. Неколико година раније био је тамо у посети, и желео је да сви видимо, да одемо тамо

Испред цркве, иза олатара, стоји позната статуа *Христа* са рукама окренутим напред и мало рашириеним, рукама које показују белеге од ексера, и јасно уочљиву рану на слабини. Са сваке стране стоје статуе апостола, Петар испред, са десне стране и други апостоли по реду.

Већина из наше групе је била близу задње стране капеле са кустосом. Ја сам стајао напред са председником Кимбалом, испред статуе Петра, са старешином Рексом Д. Пинегаром и јоханом Хелге Бентином, председником округа Копенхаген.

У Петровој руци, исклесан у мермеру је комплет тешких кључева. Председник Кимбал је показао на кључеве и објаснио шта они симболишу. Затим се, начином који никад нећу заборавити, окренуо председнику Бентину и са необичном чврстином упро својим прстом у њега и рекао: Желим да свима у Данској кажете да ја држим те кључеве! Ми држимо праве кључеве, и користимо их сваки дан."

Никада нећу заборавити ту изјаву, то сведочанство од пророка. Уисак је био духовно моћан, а утисак је по свом утицају био физички.

Отишли смо до задњег дела капеле где су стајали остали из групе . Показујући на статуе, председник Кимбал је рекао љубазном кустосу: „Ови апостоли су мртви." Показујући на мене, рекао је: „Овде имамо живе апостоле. Старешина Пакер је апостол. Старешина Томас С. Монсон и старешина Л. Том Пери су апостоли, и ја сам апостол. Ми смо живи апостоли.

У Новом завету сте читали о Седамдесеторици, а овде су два жива члана Седамдесеторице, старешина Рекс Пинегар и старешина Роберт Д. Хејлс."

Кустосу , који до тада није показивао емоције, изненада су потекле сузе.

Осећао сам да сам стекао искуство за цео живот.

„Верујемо у исти поредак који је постојао у изворној цркви, наиме, у апостоле, пророке, пастире, учитеље, јеванђелисте, и тако даље."[18]

Када се заређују Седамдесеторица, мада нису заређени апостоли, нити држе кључеве, они имају власт, а Дванаесторица треба да „позову Седамдесеторицу кад им је потребна помоћ, ради попуњавања неких позива за проповедање и послуживање јеванђеља, а не неког другог."[19]

Данас постоји 308 група Седамдесеторице у осам већа. Они представљају 44 земље и говоре 30 језика.

Нисмо чули да се кључеви свештенства користе у другим хришћанским црквама. Чудно што смо од стране неких описани као нехришћани, када смо ми једини који имају власт и организацију коју је Он успоставио.

Садашња Дванаесторица су веома обични људи. Они нису, као ни првобитна Дванаесторица, необичне личности, али колективно Дванаесторица представљају моћ.

Различитих смо занимања. Научници смо, адвокати и учитељи.

Старешина Нелсон је био пионир у операцији срца. Обавио је на хиљаде хируршких интервенција. Рекао ми је да је сваком пацијенту коме је оперисао срце дао доживотну гаранцију.

Неколико њих у овом Већу служили су у војсци - један морнар, маринци, пилоти.

Заузимали су различите положаје у Цркви: кућни учитељи, учитељи, мисионари, председници већа, бискупи, председници округа, председници мисија, кућни учитељи, и што је најважније, мужеви и очеви.

Сви они су ученици и учитељи у јеванђељу Исуса Христа. Оно што нас уједињује јесте наша љубав према Спаситељу и деци Његовог Оца и наше сведочанство је да Он стоји на челу ове Цркве.

v48
Скоро сви у Дванаесторици долазе са скромних почетака, као што је било и када је Он био овде. Жива Дванаесторица су уједињена у служби јеванђеља Исуса Христа. Када је позив упућен, сваки такорећи оставља своје мреже и следи Господа.

Председник Кимбал се памти због своје изјаве: „Мој живот је као моје ципеле – намењен да буде изношен у служењу"[20] То се односи на све чланове Дванаесторице.

Ми се такође трошимо у служењу Господу, и то чинимо драговољно. То није лак живот за нас и наше породице.

Није могуће речима описати допринос, служење и жртвовање које дају супруге свештеничких вођа широм света.

Пре неког времена, и отприлике у исто време, моја супруга и сетра Балард такође, подвргнуте су веома болној операцији кичме. Обе су добро, ниједна се није жалила. Најприближније жалби било је: „Није забавно!"

„Дужност је Дванаесторице" - под вођством Првог председништва - „да заређују и у реду држе све остале службенике цркве, у складу са откривењем."[21]

Ми сада имамо средства помоћу којих можемо подучавати и сведочити вођама и члановима широм света електронским путем. Али да бисмо поверили кључеве власти свештеничким вођама, тим непрекидним низом „полагањем руку"[22], где год да су у свету, један од нас мора бити тамо сваки пут.

Господ је рекао: „И опет, кажем ти, кога год ти пошаљеш у име моје, гласом браће своје дванаесторице, кога ти прописно препоручиш и овластиш, имаће власт отварања врата царства мога свакоме народу којему их год пошаљеш."[23]

Света писма описују Дванаесторицу као „путујуће саветнике."[24]

Не разликујем се од браће из Дванаесторице, Седамдесеторице, и Бискупства, са којима сам служио 47 година, када вам кажем да записи показују да сам у Мексику и Средњој и јужној Америци био више од 75 пута, у Европи више од 50 пута, Канади 25 пута, Исланду и јужном Пацифику 10 пута, Азији 10 пута и Африци 4 пута; такође у Кини два пута, у Израелу, Саудијској Арабији, Бахреиму, Доминиканској Републици, Индији, Пакистану, Египту, Индонезији и многим, многим другим местима.широм планете. Други су путовали и више.

Мада апостоли држе све кључеве свештенства, све вође и чланови исто тако могу примити лично откривење. Заиста, од њих се очекује да га траже кроз молитву и да са вером раде на њему.

„Јер он доведе . . . к Оцу обоје у једном Духу.

„Тако дакле више нисте туђи и дошљаци, него живите са светима и домаћи сте Богу,

и назидани на темељу апостола и пророка, где је камен од угла сам Исус Христ."[25]

Ево, старешина Кристоферсон се можда, као и ја, пита зашто особа као што сам ја треба да буде заређена у свето апостолство.

Недостаје ми толико квалификација. У мојим напорима да служим много је тога што се тражи. Постоји само једна ствар, једна квалификација која то може да објасни. Попут Петра и свих оних који су од тада били заређени, имам то сведочанство.

Знам да је Бог наш Отац. Он је свог Сина, Исуса Христа, представио Џозефу Смиту. Објављујем вам да знам да Исус јесте Христ. Знам да је жив. Рођен је у време временске равнодневнице. Подучавао је своје јеванђеље и био искушан. Патио је и био разапет, и васкрснуо је трећег дана. Као и Његов Отац има тело од меса и костију. Извео је своје Помирење. Сведочим о Њему. Стојим као сведок тога. О томе износим сведочанство, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 107:38.
2. Јев. по Луци 6:12, 13.
3. Јев. по Јовану 1:41, 42.
4. Видети Јев. по Луци 6:12, 16.
5. Видети јев. по Матеју 4:19, 16:24; Јев. по Марку 6:1; Јев. по Луци 9:23; такође видети Јев. по Јовану 21:19; УИЗ 112:14.
6. Јев. по Матеју 16:19.
7. Јев. по Јовану 14:12.
8. Јев. по Луци 9:1, 2, 6.
9. УИЗ 124:128.
10. Јев. по Матеју 16:13, 16.
11. Јев. по Јовану 6: 60, 66-88.
12. Видети Дела апостолска 1:4.
13. Видети Дела апостолска 2:1-4.
14. 2. Посл. Петрова 1:19.
15. 2. Посл. Петрова 1:21.
16. Видети УИЗ 27:12; Џозеф Смит – Историја 1:72.
17. УИЗ 112:32-33.
18. Чланци вере 1:6.
19. УИЗ 107:38.
20. Гордон Б. Хинкли „The Gift of Self," *Tambuli,* дец. 198. год., стр. 4; „He Is at Peace," *Ensign,* дец. 1985. год., стр. 41.
21. УИЗ 107:58; видети такође УИЗ 107:33.
22. Чланци вере 1:5.
23. УИЗ 112:21.
24. УИЗ 107:23.

Гледати уназад а кретати се напред

Председник Томас С. Монсон

Заједно ћемо ићи напред у обављању Његовог дела.

Мислим да је ово био изузетан састанак. Поруке су биле надахњујуће, музика дивна, сведочанства искрена. Мислим да сви они који су присуствовали овом састанку никада га неће заборавити, због Духа ког смо осећали.

Моја драга браћо и сестре, пре више од 44 године, у октобру 1963. год., стајао сам за говорницом у Саборној цркви, пошто сам управо био подржан као члан Већа дванаесторице апостола. Том приликом сам споменуо мали натпис који сам видео за другом говорницом. Речи натписа су гласиле: „Ко стоји за овом говорницом, нека буде понизан." Уверавам вас да сам се осећао понизним због свог позива у Дванаесторицу у то време. Ипак, док стојим за *овом* говорницом данас, обраћам вам се са најдубљом понизношћу. Дубоко осећам своју зависност од Господа. Понизно тражим вођство Духа, док делим са вама осећања свога срца.

Пре само неколико месеци опростили смо се од нашег драгог пријатеља и вође, Гордона Б. Хинклија, петнаестог председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, истакнутог амбасадора истине целом свету, кога су сви волели. Недостаје нам. Више од 53 хиљаде мушкараца, жена и деце допутовало је у дивну „Дворану пророка", која се налази баш у овој згради, да одају своју последњу пошту овом диву Господњем који сада припада историји.

Смрћу председника Хинклија, Прво председништво је било разрешено. Председник Ајринг и ја, који смо служили као саветници председника Хинклија, вратили смо се на своје позиције у Већу дванаесторице апостола, и то веће је постало председавајућа власт Цркве.

У суботу, 2. фебруара 2008. год., одржана је церемонија сахране председника Хинклија у овом величанственом конференцијском центру - згради која ће увек стајати као споменик његовог пророштва и визије. Током сахране, одата је дивна пошта, пуна љубави, овом Божјем човеку.

Следећег дана, свих четрнаест заређених апостола који живе на земљи окупили су се у горњој соби храма у Солт Лејку. Састали смо се у духу поста и молитве. Током тог свечаног и светог окупљања, председништво Цркве је реорганизовано у складу са добро успостављеном процедуром, према моделу који је сам Бог одредио.

Чланови Цркве широм света састали су се јуче на свечаном скупу. Подигли сте своје руке у изражавању подршке, да бисте одобрили дело које се одвијало на оном састанку у храму, који сам управо споменуо. Када су се ваше руке подигле према небу, срце ми је било гануто. Осетио сам вашу љубав и подршку, као и вашу посвећеност Господу.

Несумњиво знам, моја браћо и сестре, да Бог живи. Сведочим вам да је ово Његово дело. Такође сведочим да је наш Спаситељ Исус Христ глава ове Цркве, која носи Његово име. Знам да је најслађе искуство у целом овом животу када осетимо Његове

подстицаје док нас управља према своме делу. Осетио сам те подстицаје као млад бискуп, који су ме водили у домове где је постојала духовна - или можда материјална - потреба. Поново сам их осетио као председник мисије у Торонту у Канади, када сам радио са дивним мисионарима, који су били живи сведоци и сведочанство свету да је ово дело божанско и да нас води пророк. Осетио сам их кроз своју службу у Дванаесторици и у Првом председништву и сада као председник Цркве. Сведочим да свако од нас може осетити Господње надахнуће када живимо достојно и тежимо да Му служимо.

Потпуно сам свестан петнаесторице мушкараца који су ми као председнику Цркве претходили. Многе од њих сам лично познавао. Имао сам благослов и привилегију да служим као саветник тројици од њих. Захвалан сам на трајном наслеђу које је оставио сваки од ове петнасторице мушкараца. Имам сигурно сазнање, као што сам уверен да су га и они имали, да Бог води своје пророке. Моја искрена молитва је да могу и даље бити достојан инструмент у Његовим рукама у проношењу овог великог дела и испуњавању велике одговорности која иде уз службу председника.

Захвалан сам Господу на дивним саветницима. Председник Хенри Б. Ајринг и председник Дитер Ф. Ухдорф су људи велике способности и изузетног разумевања. Они су саветници у правом смислу те речи. Ценим њихов суд. Верујем да их је Господ припремио за положаје које сада заузимају. Волим чланове Већа дванаесторице апостола и ценим своју сарадњу са њима. Они су, такође, посвећени делу Господњем и проводе своје животе у Његовој служби. Радујем се што ћу служити са старешином Кристоферсоном, који је сада позван у то веће и који је примио ваш глас подршке. И он је припреман за положај на који је позван. Такође сам био срећан да служим са члановима већа седамдесеторице и са Председавајућим бискупством. Нови чланови седамдесеторице су позвани и подржани јуче, и радујем се заједничкој сарадњи на Учитељевом делу.

Међу Врховним властима влада пријатан дух јединства. Господ је објавио: „Не будете ли једно, нисте моји.”[1] И даље ћемо бити уједињени у једном циљу - наиме, истрајавању у Господњем делу.

Осећам дубоку захвалност према свом Небеском Оцу за безбројне благослове које ми је дао. Могу рећи, као што је и Нефи из давнина рекао, да сам рођен од добрих родитеља, чије су родитеље и прародитеље посвећени мисионари довели из Шведске, Шкотске и Енглеске. Када су ти мисионари давали понизна сведочанства, додирнули су срца и духове мојих предака. Након што су се придружили Цркви, ови племенити мушкарци, жене и деца прокрчили су себи пут до долине великог Солт Лејка. Током пута су се сусретали са многим искушењима и патњом.

У пролеће 1848. год., моји чукун родитељи, Чарлс Стјуарт Милер и Мери Мекгован Милер, који су се придружили Цркви у својој родној Шкотској, напустили су свој дом у Рутерглену у Шкотској и путовали до Сент Луиса у Мисурију, са групом Светаца, стигавши тамо 1949. год. једно од њихових једанаесторо деце, Маргарет, постала је моја пра бака.

Док је породица била у Сент Луису радећи да заради довољно новца да би завршила своје путовање до долине Солт Лејка, колера се проширила на целу област, остављајући мртве и ожалошћене на свом путу. Породица Милер је била тешко

погођена. У периоду од две недеље, четворо чланова породице је преминуло. Први, 22. јуна 1849. год., био је 18-огодишњи Вилијам. Пет дана касније Маргарет Мекгован Милер, моја чукун бака и мајка породице, умрла је. Два дана касније, преминуо је 15-огодишњи Арчибалд, а пет дана после његове смрти мој чукундеда, Чарлс Стјуарт Милер, отац породице, подлегао је болести. Деца која су преживела остала су сирочад, укључујући моју прабаку Маргарет, која је у то време имала 13 година.

Због толико болести у области, није било довољно сандука, ни по којој цени, у које би сахранили преминуле чланове породице. Старији преживели дечаци размонтирали су ограду са обора за бикове, како би направили сандуке за чланове породице који су преминули.

Мало је забележено о патњи и невољама деветоро преостале Милерове деце, док су наставили да раде и штеде за тај пут, који њихови родитељу и браћа неће никада прећи. Знамо да су напустили Сент Луис у пролеће 1850. год., са четири бика и једним колима, коначно стигавши у долину Солт Лејка те исте године.

И остали моји преци су се суочавали са сличним невољама. Кроз све то, упркос свему, њихова сведочанства су остала постојана и чврста. Од свих њих сам примио наслеђе потпуне посвећености јеванђељу Исуса Христа. Због њихових верних душа, данас стојим пред вама.

Захваљујем свом Небеско Оцу за своју сапутницу Френсис. Овог октобра она и ја ћемо прославити 60 предивних година брака. Иако је моја служба у Цркви почела када сам био млад, ни једном се није пожалила када сам напуштао дом да бих присуствовао састанцима или испунио неки задатак. Током много година, моји задаци као члана дванаесторице су ме често удаљавали од Солт Лејка - понекад на пет недеља - остављајући је да сама брине о малој деци и о нашем дому. Од када сам био позван да будем бискуп са 22 год., ретко смо имали привилегију да седимо заједно током црквене службе. Нисам могао да тражим оданију сапутницу са више љубави и разумевања.

Изражавам захвалност свом Небеском Оцу за наше троје деце и њихове сапутнике, за осморо дивних унучади и четворо дивних праунучади.

Тешко ми је да пронађем речи којима бих вам пренео, моја браћо и сестре, своју дубоку захвалност за животе које водите, за добро које чините, за сведочанства која делите. Служите вољно једни другима. Посвећени сте јеванђељу Исуса Христа.

Током више од 44 године као Врховна власт, имао сам прилику да путујем широм света. једна од мојих највећих радости била је да упознам вас, чланове, где год да сте, да осетим ваш дух и вашу љубав. Радујем се још многим таквим приликама.

Дуж животног пута, наилазимо на изгубљене. Неки се удаљавају од ивица пута који води у вечни живот, само да би открили да одабрана странпутица временом води у ћорсокак. Равнодушност, непажња, себичност и грех узимају свој скупи данак у људским животима.

Промена на боље се може десити свима. Током година апеловали смо на мање активне, увређене, критички настројене, прекршитеље - да се врате. „Вратите се и гостите за

трпезом Господњом и опет окусите слатки и задовољавајући плод заједнице са свецима."[2]

У личном светилишту сопствене савести лежи тај дух, та одлучност да се одбаци особа од раније и да се одговори са пуном мером правог потенцијала. У том духу, поново упућујемо тај искрен позив: Вратите се. Пружамо своје руке ка вама у чистој Христовој љубави и изражавамо нашу жељу да вам помогнемо и да вас дочекамо у пуноправно заједништво. Онима који су рањени у духу или који се боре и страхују, кажемо, дозволите да вас подигнемо и орасположимо и умиримо ваше страхове. Схватите буквално Господњи позив: „Ходите к мени, сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам свој на себе, и научите се од мене; јер ја сам кротак и смеран у срцу, и наћићете покој душама својим. јер је јарам мој благ и бреме је моје лако."[3]

О Спаситељу је речено да „прође чинећи добро . . . јер Бог бијаше с њим."[4] Пратимо тај савршени пример. На овом, понекад неизвесном путу кроз смртност, следимо и овај савет апостола Павла, који ће нам помоћи да будемо безбедни и на правом путу: „Што је год истинито, што је год поштено, што је год праведно, што је год пречисто, што је год прељубазно, што је год славно, и још ако има која добродјетељ, и ако има која похвала, то мислите."[5]

Охрабрио бих чланове Цркве, где год да се налазе, да показују љубазност и поштовање према свим људима свуда. Свет у коме живимо је препун различитости. Можемо и треба да покажемо поштовање према онима чија се веровања разликују од наших.

Такође, изражавајмо љубазност и љубав у кругу својих породица. Наши домови треба да буду више од светилишта; треба такође да буду места где Божји дух може да борави, где се олује заустављају пред вратима, где љубав царује и мир стануje.

Свет може понекад да буде застрашујуће место за живот. Моралне нити друштва чини се да се одмотавају невероватном брзином. Нико, било млад или старији или средњих година, није изузет од изложености таквим стварима које могу да нас повуку доле и униште. Наша омладина, наша драгоцена омладина, поготово, суочава се са искушењима које једва можемо да разумемо. Противник и његова војска изгледа непрекидно раде да би осигурали наш пад.

Водимо рат са грехом, моја браћо и сестре, али не треба да очајавамо. То је рат у коме можемо да победимо, и победићемо. Наш Отац на Небу нам је дао средства која су нам потребна да бисмо то учинили. Он је на челу. Немамо чега да се плашимо. Он је Бог светлости. Он је Бог наде. Сведочим да нас воли - сваког од нас.

Смртност је период провере, време да се докажемо вреднима да се вратимо у присуство нашег Небеског Оца. Да бисмо били проверени, понекад морамо да се суочимо са изазовима и тешкоћама. У неким тренуцима чини се да нема светла на крају тунела - нема зоре да разбије таму ноћи. Осећамо се окруженима болом сломљених срца, разочарењем због срушених снова и очајем због изгубљених нада. Придружујемо се у исказивању библијске молитве: „Нема ли балсама у Галаду?"[6] Склони смо да видимо своје личне несреће кроз изобличену призму песимизма. Осећамо се напуштенима, сломљеног срца, самима. Ако се нађете у таквој ситуацији, молим вас да се окренете нашем Небеском Оцу у вери. Он ће вас подићи и водити вас.

Неће увек уклонити ваше недаће, али ће вас утешити и водити вас с љубављу кроз коју год олују да пролазите.

Свим својим срцем и жаром своје душе, подижем свој глас у сведочанству данас, као посебан сведок, и објављујем да Бог заиста живи. Исус је Његов Син, јединорођени у телу од Оца. Он је наш Откупитељ; Он је наш посредник код Оца. Воли нас љубављу коју не можемо у потпуности да разумемо, и зато што нас воли, дао је Свој живот за нас. Моја захвалност према Њему је неописива.

Призивам Његове благослове на вас, моја вољена браћо и сестре, у ваше домове, у ваш посао, у вашу службу једних другима и самом Господу. Заједно ћемо ићи напред у обављању Његовог дела.

Заветујем свој живот, своју снагу - и све што имам да понудим - у службу Њему и обављању послова Његове Цркве у складу са Његовом вољом и према Његовом надахнућу, и то чиним у Његово свето име - име Исуса Христа – Амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 38:27.

2. Изјава Првог председништва, у Ensign-у, март 1986. год., стр. 88.

3. Јев. по Матеју 11:28-30.

4. Дела апостолска 10:38.

5. Посл. Филибљанима 4:8.

6. Књ. пророка Јеремије 8:22.

Недељни поподневни састанак

„Речи моје . . . никада не престају”

Старешина Џефри Р. Холанд,
из Већа дванаесторице апостола

Позивамо све да истражују чудо онога о чему је Бог говорио још од библијских времена а говори и сада.

Председниче Монсон, могу ли искористити један тренутак као личну повластицу?

Као први од браће која су позвана да говоре после ваше поруке Цркви овога јутра, могу ли да кажем нешто у име све ваше браће у Врховној власти и заиста у име целе Цркве.

Од многих привилегија које смо имали на овој историјској конференцији, укључујући учешће на свечаном скупу на ком смо могли да устанемо и подржимо вас за пророка, видеоца и откровитеља, не могу а да не осећам да је најважнија повластица коју смо сви ми имали, лично сведочанство стављања светог, пророчког огртача на ваша рамена, скоро као рукама самих анђела. Они који су присуствовали синоћном генералном састанку свештенства и сви који су присуствовали овом јутарњем светском преносу били су сведоци тог догађаја. Свим учесницима изражавам нашу захвалност за такав тренутак. Кажем то са љубављу према председнику Монсону, а нарочито према нашем Оцу на Небу за дивну прилику која је била „сведочанство о Његовом величанству” (2. Петрова 1:16), како је апостол Петар једном рекао.

На генералној конференцији прошлог октобра, рекао сам да постоје два главна разлога због којих Цркву Исуса Христа светаца последњих дана погрешно оптужују да није хришћанска. У то време причао сам о једној од тих доктриналних тема - нашем духовном погледу на божанство. Данас бих желео да се посветим другом великом учењу које одређује нашу веру, али које неке забрињава, пре свега храбра изјава да Бог и даље говори Своје речи и открива Своју истину, откривења која канон Светих писма држе отвореним.

Неки хришћани, у великој мери због своје искрене љубави према Библији, изјавили су да не може бити више одобрених Светих писама, осим Библије. Пошто су објавили да је канон Светих писама затворен, наши пријатељи других верских опредељења затварају врата божанском изразу који ми у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана подржавамо: Мормонова књига, Учење и завети, Драгоцени бисер и стално присутно вођство пророка и апостола које је Бог помазао. Не узимајући за зло онима који на тај начин осуђују, са поштовањем, али одлучно одбацујемо такав небиблијски опис правог хришћанства.

Један од аргумената који се често користи у одбрани затвореног канона, је део из Новог Завета забележен у Откривењу 22:18. „Јер сведочим свакоме који чује речи . . . . . . књиге ове; ако ко дометне овоме, Бог ће наметнути на њега зла написана у књизи овој.” Ипак, међу онима који проучавају Библију превладава сагласност да се овај стих односи само на књигу Откривења, *не* на целу Библију. Малтене сваки научник наших дана признаје неколико „књига” Новог Завета, које су скоро сигурно написане после Откривења Јованог, на острву Патмос. У ову категорију спадају барем последње књиге Јудине, три посланице Јованове и вероватно читаво Јев. по Јовану.[1] Можда има чак више од тога.

Али постоји једноставније објашњење зашто пасус из последње књиге постојећег Новог завета не може да се примени на целу Библију. Зато што цела Библија какву је познајемо - једна збирка текстова повезаних у једну једину књигу - није постојала када је тај стих написан. Вековима након што је Јован то записао, појединачне књиге Новог завета су биле у оптицају саме или можда у комбинацији са неколико других текстова, али скоро *никад* као комплетна збирка. Од читавог корпуса од 5366 познатих грчких записа Новог завета само 35 садрже цео Нови завет, какав сада знамо, а 34 њих је сакупљено после 1000. год. нове ере.[2]

Чињеница у вези са овим јесте да је практично сваки пророк Старог и Новог Завета додао писма онима која је примио од својих претходника. Ако су Мојсијеве речи из Старог завета довољне, као што неки погрешно мисле да јесу,[3] зашто онда, на пример, следе Исаијина пророштва, или Јеремијина која долази после њега? А да не говоримо о Језекиљу и Данилу, Јоилу, Амосу и свима осталима. Ако је једно откривење једном пророку у једном тренутку довољно за сва времена, чиме су онда оправдана ова друга? Оно што их оправдава јасно је објаснио сам Јехова, када је рекао Мојсију: „Дела моја су без свршетка, и . . . речи моје. . . никада не престају."[4]

Један протестантски ученик се потпуно удубио у погрешну доктрину затвореног канона. Он пише: „На ком библијском или историјском темељу лежи инспирација од Бога ограничена на писана документа која црква сада назива својом Библијом? . . . Ако је Дух надахнуо само писана документа из првог века, да ли то значи да исти Дух не говори данас у цркви о стварима од великог значаја?"[5] Понизно постављамо та иста питања.

Стално откривење не поништава нити ниподаштава постојеће откривење. Стари Завет не губи своју вредност у нашим очима када упознамо Нови завет, а Нови завет је само допуњен када читамо Мормонову књигу: још једно сведочанство о Исусу Христу. Приликом проматрања додатних Светих писама која прихватају Свеци последњих дана, можемо питати: Да ли би они рани хришћани који су деценијама имали приступ само основном Јев. по Марку, опште признатом као првом написаном јеванђељу из Новог завета, били увређени када би примили много ближе описе које су касније дали Матеј и Лука, а да не причамо о новим пасусима и наглашеним откривењима, које је касније понудио Јован? Сигурно би се радовали, јер су пристизали још убедљивији докази о божанству Христа. Тако се и ми радујемо.

Молим вас да *не* разумете погрешно. Волимо и поштујемо Библију, како је старешина М. Расел Балард јасно подучавао са ове говорнице, само пре годину дана.[6] Библија је реч Божја. Увек је прву наводимо у нашем канону, нашим „стандардним делима". Заиста је био божански одређен сусрет са петим стихом првог поглавља Посл. Јаковљеве, који је одвео Џозефа Смита до његове визије Оца и Сина, што је довело до обнове јеванђеља Исуса Христа у наше време. Али чак и тада је Џозеф Смит знао да сама Библија не може бити одговор на сва религијска питања која су он и они налик њему имали. Како је својим речима рекао, свештеници заједнице су се сукобљавали - понекад љутито - у вези са својом доктрином. „Свештеници [су] се расправљали са свештеницима, а обраћеници [су се расправљали] са обраћеницима . . . у вртлогу речи и такмичењу у мишљењима," рекао је. Једина заједничка ствар међу овим сукобљеним религијама била је, иронично, вера у Библију, али како је Џозеф Смит написао: „Учитељи религије различитих секти, разумели су исте пасусе Светих писама толико

различито, да су уништили свако поверење у тражење одговора у Библији [у погледу на то која црква је истинита]."[7] Јасно, Библија, у то време тако често описивана као „заједничко тле", није била ништа слично - на жалост била је бојно поље.

Дакле, једна од основних сврха сталног откривења кроз живе пророке јесте да се објави свету, кроз додатне сведоке, да је Библија истинита. „*Ово* се записује," рекао је пророк из давних времена, говорећи о Мормоновој књизи, „да бисте ви могли поверовати у *то*," говорећи о Библији.[8] У једном од првих откривења које је примио Џозеф Смит, Господ је рекао: „Гле, не доводим то [Мормонову књигу] да уништи [Библију], већ да је надогради."[9]

Још једну ствар треба објаснити. Пошто је јасно да су хришћани постојали много пре Новог Завета или чак и прикупљања Исусових изјава, стога је неодрживо да Библија оно чини особу хришћанином. Према речима цењеног истраживача Новог завета, Н. Т. Рајта: „Уздигнути Исус, на крају Јев. по Матеју, не каже: 'Сва власт на небу и на земљи је дата књигама које ћете да пишете', већ је рекао 'Сва власт на небу и на земљи је дата мени.'"[10] Другим речима, „Сама Света писма истичу . . . да коначна, истинита власт припада Богу лично."[11] Дакле, Света писма, наша *нис*у коначни извор знања за Свеце последњих дана. Она су манифестације коначног извора. Коначнан извор знања и власти за Свеце последњих дана је живи Бог. Саопштавање тих дарова долази од Бога, као живог, активног, божанског откривења.[12]

Ово учење лежи у самом срцу Цркве Исуса Христа светаца последњих дана и наше поруке свету. Описује значај свечаног јучерашњег окупљања, на коме смо подржали Томаса С. Монсона, као пророка, видеоца и откровитеља. Верујемо у Бога који је укључен у наше животе, који не ћути, који није одсутан, нити се, како је Илија рекао Богу свештеника Бале, Он „нешто замислио, или је у послу, и мора да се пробуди."[13] У овој Цркви чак и наша деца из Школице рецитују: „Верујемоу све што је Бог открио, све што сада открива и верујемо да ће тек открити чудесне и важне ствари које се односе на царство Божје."[14]

Молимо се да никада не будемо арогантни и безосећајни, приликом објављивања новивих Светих писама и сталних откривења. Али након свете визије у сада светом шумарку, позитивни одговор је уследио на питање: „Да ли Бог постоји?" оно са чим нас наводе да се суочимо Џозеф Смит и Црква Исуса Христа светасва последњих дана, је следеће питање, које обавезно следи: „Да ли нам се Он обраћа?" Доносимо добре вести да то чини и да је чинио. Са љубављу и наклоношћу које потичу из нашег хришћанства, позивамо све да истражују у оквиру чуда онога што је Бог говорио још од библијских времена и што и сада говори.

На неки начин, Џозеф Смит и његови пророчки следбеници у овој Цркви, одговарају на изазов који је Ралф Валдо Емерсон дао студентима Харвардског вероучилишта, пре 170 година од овога лета. Тој групи најбољих и најпаметнијих протестаната, велика Конкордова сага поручује да они подучавају о „Богу који јесте, а не који је био; Богу који говори, а не који је говорио."[15]

Сведочим да су небеса отворена. Сведочим да је Џозеф Смит био и јесте пророк, да је Мормонова књига заиста још једно сведочанство о Исусу Христу, да је Томас С. Монсон Божји пророк, модерни апостол који држи кључеве Царства у својим рукама, човек кога сам лично видео како му се ставља огртач. Сведочим да присуство тако

овлашћених, пророчких гласова и стално долазећих канонизованих објава, лежи у срцу хришћанске поруке увек када је овлашћено Христово свештенство на земљи. Сведочим да је такво свештенство поново на земљи и налази се у овде, у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана.

У нашој искреној оданости Исусу из Назарета као Сину Божјем, Спаситељу света, позивамо све да проуче оно шта смо примили од Њега, да нам се придруже, пијући воду која тече из извора вечног живота,[16] да проучавају ове текуће подсетнике да Бог живи, да нас воли и да говори. Изражавам своју дубоку *личну* захвалност, што Његова дела немају краја и Његове „речи . . . никада не престају." Дајем своје сведочанство о тој божанској пажњи пуној љубави, и ономе што је записано о њој, у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Стефан И. Робинсон, *Are Mormons Christians?* 1991. год., стр. 46. Тема о канону се разматра на стр. 45-56.

2. Видети Брус М. Мецгер, *Manuscripts of the Greek Bible: An Introduction to Greek Paleography* (1981. год.), стр. 54, 55; такође видети *Are Mormons Christians?* |46

3. Видети 5. Књ. Мојсијева 4:2, за пример.

4. Мојсије 1:4.

5. Ли М. Мекдоналд: *The Formation of the Christian Biblical Canon* ревиз. изд.(1995. год.), стр. 255, 256.

6. Видети „The Miracle of the Holy Bible," *Liahona*, мај 2007. год., стр. 80-82.

7. Џозеф Смит - Историја 1:6, 12.

8. Мормон 7:9; курзив додат.

9. УИЗ 10:52; видети такође УИЗ 20:11.

10. Н. Т. Рајт, *The Last Word: Beyond the Bible Wars to a New Understanding of the Authority of Scripture* (2005. год.), xi.

11. Рајт, *The Last Wor,* стр. 24.

12. За пуно објашњење на ову тему, видети Далин Х. Оукс: „Scripture Reading and Revelation," јан. 1995. год., стр. 6-9.

13. 1. Књ. о царевима 18:27.

14. Чланци вере 1:9.

15. „An Address," *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson* (1929. год.), стр. 45.

16. Јев. по Јовану 4:14.

Питајте са вером

Старешина Дејвид А. Беднар,
из Већа дванаесторице апостола

Смисаона молитва захтева свету комуникацију и посвећен рад.

Позивам Светог Духа да нам помогне док разматрамо начело које може помоћи да наше молитве имају више смисла – јеванђеоско начело да питамо са вером.

Желео бих да се осврнем на три примера везана за питање са вером у смисаоној молитви и да дискутујем о лекцијама које можемо да научимо из сваког од њих. Док говоримо о молитви, наглашавам реч *смисаона.* Једноставно изговорање молитве је сасвим различито од давања смисаоне молитве. Очекујем да сви ми већ знамо да је молитва основа за наш духовни развитак и заштиту. Али оно што знамо се не одражава увек на оно што чинимо. И мада препознајемо значај молитве, сви ми можемо да унапредимо постојаност и ефикасност својих личних и породичних молитви.

Питај са вером и делуј

Типичан пример питања са вером је Џозеф Смит и прва визија. Док је млади Џозеф тражио истину у вези са религијом, прочитао је следеће стихове у првом поглављу у Посланици Јаковљевој:

„Ако ли коме од вас недостаје премудрости, нека иште у Бога који даје свакоме без разлике и не кори никога, и даће му се.

Али нека иште с вером, не сумњајући ништа” (Посланица Јак. 1:5-6).

Молим вас да обратите пажњу на захтев да упитате са вером – што ја схватам као потребу, не само да се изрази, већ и уради, двоструку обавезу да се изнесе и изведе, захтев да се саопшти и делује.

Промишљање о овом библијском тексту навело је Џозефа да се повуче у шумарак близу своје куће да тражи духовно сазнање. Обратите пажњу на питања која су водила Џозефове мисли и молбе.

„У сред овог рата речи и конфликта у мишљењима, често сам говорио себи: Шта треба учинити? Која од свих ових страна има право; или, да ли су све погрешне? Ако је нека од њих исправна, која је, и како ћу то да сазнам?

Мој циљ одласка к Богу, био је да сазнам која је међу свим црквама исправна, како бих знао којој да се придружим” (Џозеф Смит – Историја 1:10, 18).

Џозефова питања су била фокусирана не само на оно што је требало да зна, већ и на оно што је требало *учинити*! Његова молитва није била само: Која је црква исправна? Његово питање је било: Којој цркви бих требало да се придружим? Џозеф је отишао у шумарак да упита са вером, и био је решен да делује.

Истинита вера је фокусирана у, и на, Господа Исуса Христа и увек води до праведног деловања. Пророк Џозеф Смит је подучио да „[је] вера прво начело у објављеној религији и темељ сваке праведности” и да је такође „начело деловања свих интелигентних бића” (*Lectures on Faith*, 1985. год., стр. 1). Само дело није вера у Спаситеља, већ је деловање у складу са исправним начелима главна компонента вере. Стога, „вера ако нема дела, мртва је по себи” (Посланица Јак. 2:20).

Пророк Џозеф је даље објаснио да „вера није само начело деловања, већ и снаге, у свим интелигентним бићима, било на небу или на земљи” (*Lectures on Faith*, 1985. год., стр. 3.). Стога, вера у Христа води до праведног дела које увећава наш духовни капацитет и моћ. Разумевање да је вера начело деловања и моћи, инспирише нас да примењујемо своју моралну вољу у складу са истинитим јеванђељем, позива откупљујуће и оснажујуће *моћи* Спаситељевог помирења у наше животе, и увећава *моћ* унутар нас самих, са којом смо управитељи сопствених живота (видети УИЗ 58:28).

Дуго сам био под утиском истине да смисаона молитва захтева и свету комуникацију и посвећени рад. Благослови захтевају одређени труд са наше стране пре него што можемо да их добијемо, а молитва, као облик рада, је одређено средство за добијање највећег од свих благослова (видети Bible Dictionary, „Prayer”, стр. 753.) Ми идемо напред и истрајавамо у посвећеном раду у вези са молитвом након што кажемо „амен”, делујући у вези са оним што смо исказали Небеском Оцу.

Упитати са вером захтева поштење, труд, посвећеност и истрајност. Дозволите ми да илуструјем на шта мислим и да вам упутим позив.

Прикладно се молимо за сигурност и успех мисионара, који служе пуновремену мисију, широм света. И заједнички елемент у многим нашим молитвама је захтев да мисионари буду вођени до појединаца и породица, који су спремни да приме поруку о обнови. Али, на крају крајева, моја и ваша је одговорност да нађемо људе које би мисионари подучавали. Мисионари су учитељи са пуним радним временом; ви и ја смо налазачи са пуним радним временом. Ви и ја, као доживотни мисионари, не би требало да се молимо да мисионари, који служе пуновремену мисију, обављају наш посао!

Ако се заиста молимо и питамо са вером, као што је то учинио Џозеф Смит – ако би се молили у очекивању да делујемо, не само да исказујемо – онда би дело проповедања јеванђеља напредовало на изузетан начин. Таква искрена молитва може да садржи неке од следећих елемената.

• Захваљивање Небеском Оцу на учењима и обредима обновљеног јеванђеља Исуса Христа, које доноси наду и срећу нашим животима.

• Молитва за храброст и смелост да отворимо своја уста и делимо јеванђеље са нашим породицама и пријатељима.

• Молити Небеског Оца да нам помогне да препознамо појединце и породице који ће бити пријемчиви да прихвате наш позив да их мисионари подучавају у њиховим домовима.

• Залагање да одрадимо свој део данас и ове недеље – и молба за помоћ у превазилажењу осећања забринутости, страха и оклевања.

• Потрага за даром оштроумности – за очи да виде и уши да чују прилике за мисионарски рад, када се оне укажу.

• Истрајно се молити за снагу да делујемо онако како знамо да би требало деловати.

Изразила би се захвалност и тражили би се можда и други благослови у таквој молитви – која би се завршила у име Спаситеља. А онда би се посвећени рад молитве наставио и увећао.

Овакав исти вид свете комуникације и посвећеног рада може да се примени на молитве за сиромашне и оне који су у потреби, за болесне и унесрећене, за чланове породице и пријатеље који су у невољи, и за оне који не присуствују црквеним састанцима.

Сведочим да молитва постаје смисаона када питамо са вером и делујемо. Позивам све нас да се молимо са вером у вези са нашим божанским задатком да проглашавамо јеванђеље. Када то чинимо, обећавам да ће се врата отворити и бићемо благословени да препознамо и делујемо према приликама које су нам дате.

Након искушења наше вере

Мој други пример истиче важност истрајности у искушавањима наше вере. Пре неколико година једна породица је путовала у Европу из Сједињених Држава. Убрзо по доласку на своје одредиште, 13-огодишњи син се озбиљно разболео. Мајка и отац су испрва помислили да је његов иритирани стомак прузрокован замором због дугом лета, и породица је рутински наставила своје путовање.

Како је дан пролазио, синовљево стање се погоршало. Дехидрација се увећавала. Отац је дао свом сину свештенички благослов, али нису уочили брзо побољшање.

Прошло је неколико сати и мајка је клекнула покрај свог сина, тражећи у молитви од Небеског Оца дечаково оздрављење. Били су далеко од дома, у непознатој земљи и нису знали како да добију медицинску помоћ.

Мајка је упитала свога сина да ли би желео да се моли са њом. Знала је да само чекање очекиваног благослова неће бити довољно; морали су да наставе да делују. Објашњавајући да је благослов који је примио још увек на снази, поново је предложила молитву, као што су и стари апостоли учинили, „[Господе] дометни нам вере" (Јев. по Луци 17:5). Молитва је подразумевала поверење у моћ свештенства и обавезу да се упорно чини оно што је потребно, како би се благослов испоштовао – ако је тај благослов тада био у складу са Божјом вољом. Недуго након што су дали ову скромну молитву, синовљево стање се побољшало.

Дело вере мајке и њеног сина, помогло је да се призове обећана свештеничка моћ и делом је задовољила захтев да „не оспоравајте [оспоравајмо] зато што не видите [видимо], јер нећете [нећемо] примити сведочанство док се не искуша вера ваша[наша]" (Етер 12:6). Као што се затвор у коме су били заточени Алма и Амулек није срушио са земљом „пре вере њихове", и као што Амон и његова браћа мисионари нису били сведоци моћних чудеса у својој служби „пре вере њихове" (видети Етер 12:12-15), тако се и излечење овог тринаестогодишњег дечака није десило „пре вере

њихове”, а остварило се „у складу с вером њиховом по молитвама њиховим” (УИЗ 10:47).

Не моја воља него твоја да буде

Мој трећи пример наглашава важност препознавања и прихватања Божје воље у нашим животима. Пре неколико година један млади отац који је био активан у Цркви као дечак, одабрао је други пут у својим тинејџерским годинама. Након што је одслужио војни рок, оженио је дивну девојку, и деца су им убрзо благословила дом.

Једнога дана без упозорења њихова четворогодишња ћерка се тешко разболела и била је хоспитализована. У очају и први пут после много година, отац се нашао на коленима у молитви, молећи се да живот његове ћерке буде поштеђен. Ипак, њено стање се погоршало. Временом, овај отац је осетио да његова мала девојчица неће преживети, и полако његове молитве су се мењале; више се није молио за излечење, већ за разумевање. „Нека буде Твоја воља” је сада био образац његових молитви.

Убрзо његова ћерка је пала у кому, и отац је знао да су њени сати на земљи одбројани. Ојачани разумевањем, поверењем и моћу већом од сопствене, млади родитељи су се поново молили за прилику да је још једном загрле док је будна. Девојчицине очи су се отвориле и њене крхке руке су досегле до њених родитеља за један последњи загрљај. И онда је отишла. Овај отац је знао да су њихове молитве биле услишене – благи, милостиви Отац на небу утешио је њихова срца. Божја воља је учињена – и они су примили разумевање. (прилагођено из Х. Бурк Питерсон, „Adversity and Prayer,” *Ensign,* јан. 1974. год., стр. 18.)

Разумевање и прихватање Божје воље у нашим животима су основни елементи за питање са вером, у смисаоној молитви. Ипак, једноставно изговорити речи, „нека буде Твоја воља” није довољно. Свакоме од нас је потребна Божја помоћ када предајемо своју вољу Њему.

„Молитва је дело у коме се Очева воља и воља детета преклапају једна са другом” (видети Bible Dictionary, „Prayer”, стр. 752 – 753.) Скромна, искрена и постојана молитва омогућава нам да препознамо и предамо се вољи нашег Небеског Оца. А Спаситељ је у овоме дао савршени пример, док се молио у Гетсеманском врту, „говорећи: оче! кад би хтио да пронесеш ову чашу мимо мене! али не моја воља него твоја да буде. И будући у борењу, мољаше се боље” (Јев. по Луци 22:42, 44).

Циљ наших молитви не би требало да буде достављање листе жеља или захтева – већ да обезбедимо за себе и за друге благослове које Бог жели да нам да, према Својој вољи и у Своје време. Наш Небески Отац чује и одговара на сваку искрену молитву, али одговори које примимо можда неће бити они које очекујемо или неће доћи када ми то желимо или на начин коме се надамо. Ова истина је очигледна у три примера које сам вам данас представио.

Молитва је привилегија и искрена жеља душе. Можемо превазићи рутинске и молитве „набрајања” и имати смисаоне молитве, када прикладно питамо са вером и делујемо, док стрпљиво одолевамо искушењима наше вере, и док у понизности схватамо и прихватамо „не моја воља него Твоја да буде.”

Сведочим о стварности и божанствености нашег Вечног Оца, Његовог Јединорођеног сина, Господа Исуса Христа и Светог Духа. Сведочим да наш Отац чује и одговара на наше молитве. Нека свако од нас тежи са већом одлучношћу да пита са вером и на тај начин да већи смисао својим молитвама. Ово се молим у свето име Господа Исуса Христа, амен.

Најбоље улагање

Старешина Шелдон Ф. Чајлд,
из Седамдесеторице

Ако увек будете поштено плаћали десетину, Господ ће вас благословити. Биће то најбоље улагање које ћете икада остварити.

Када сам био мали, један од наших комшија имао је стадо крава музара. Једна од његових крава је угинула, оставивши новорођено теле, које је дао мени. Бринуо сам о телету, хранио га и отхранио. Дан када га је мој отац однео на сточну пијацу да га прода, за мене је био дан помешаних осећања: Везао сам се за своје теле, а ипак сам се радовао награди за свој труд. Мој захтев је био да новац који примим од продаје телета буде у сребрним доларима. Сећам седа је тата када је дошао кући те вечери ставио 20 сребрних долара у моје руке. Било је тешко доћи до новца и мислио сам да имам све паре овога света. Бројао сам, дивио сам им се, и гланцао пажљиво сваки новчић. Када је дошла недеља, невољно сам ставио два сјајна новчића у џеп да платим десетину. Ма колико ми тешко падало да предам свој драгоцени сребрни долар бискупу, још увек се сећам како сам се добро осећао јер сам био послушан Господу.

На путу до куће мајка ми је рекла колико је поносна на мене. Онда је рекла: „Твој деда је увек говорио нама деци да ако са вером платимо поштену десетину, Господ ће нас благословити и то ће бити наше најбоље улагање."

Мој деда је схватио да „има закон неопозиво донесен на небу пре него свет постаде, којим су условљени сви благослови – и када добијемо неки благослов од Бога, то је због послушности оном закону којим је он условљен."[1] Десетина је заповест од Бога и када поштујемо овај закон, Он је обавезан да нас благослови. Мада само седмогодишњи дечак, то је било нешто што сам могао да разумем. Председник Томас С. Монсон, говорећи о Божјим законима, изјавио је: „Када их прекршимо, трпимо вечне последице. Када их послушамо, сејемо вечну срећу."[2]

Сетићете се да када је Израел био кажњен због крађе од Бога, народ је питао: „У чем те закидамо?" Уследио је одговор: „ У десетку и у приносу." И Израелцима је било обећано да ако буду послушни Његовом закону десетине, имаће право да приме Његове благослове. Господ је рекао: „Донесите све десетке у спреме... . . и окушајте ме у том, вели Господ над војскама, хоћу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да вам буде доста."[3]

Господ је упитао Израел да Га испробају, да Га провере, да имају веру у Њега, да би Он могао да одржи обећања која им је дао. Та иста заповест и то исто обећање су и данас на снази. Када држимо закон десетине, Господње обећање је сигурно: примићемо и временске и духовне благослове, према мудрости и времену одређеном од Господа.

Моја жена, Џоан, и ја имали смо привилегију да живимо у различитим деловима света међу дивним људима који се свакодневно ослањају на Господа у вези са својим основним материјалним потребама. Они који одлуче у вери да плате своју десетину, сведоче да су прозори небеса отворени за њих. Сећам се једног верног оца на Филипинима, како је причао о плаћању своје мале десетине бискупу једне недеље, и како је после тога одвео своју децу кући из Цркве, знајући врло добро да тамо нема

хране за њих када стигну. Док су ходали, велики плод хлебног дрвета је пао право пред њих. Моментално је погледао горе и захвалио Господу што је отворио прозоре небеса и послао воћку да нахрани своју децу.

Живимо у тешким економским приликама. Међутим, ако се вратимо у прошлост, откријемо да је било и биће времена релативног напретка и времена финансијске неизвесности. Упркос томе, без обзира на околности у којима се налазимо, ако прво испунимо своју обавезу према Господу а онда употребимо мудрост и добро расуђивање, Господ ће нам помоћи да управљамо изворима које нам је дао.

Председник Хебер Џ. Грант је рекао: „Желим да вам кажем, ако будете искрени са Господом, плаћајући своју десетину и држећи Његове заповести, неће вас само благословити светлошћу и надахнућем Његовог Светог Духа, већ ћете бити благословени и у доларима и центима; моћи ћете да платите своје дугове и Господ ће у изобиљу излити на вас временске благослове.”[4]

1963. године, на врхунцу велике депресије у Сједињеним Државама, када су се људи мучили да споје крај са крајем, старешина Џон А. Видсоу позвао је свеце да плате своју десетину због духовних благослова које ће примити. Рекао је: „Послушност закону десетине . . . доносси дубоку, унутарњу радост . . . која се не може стећи ни на који други начин. . . . Начела истине постају јаснија. . . . Молитва постаје лакша. . . . Духовни осећај је изоштрен [и] . . . човек постаје више налик своме Оцу на Небу.”[5]

Једна мајка у Западној Африци поделила је са нама своје сведочанство о десетини. Била је продавачица на пијаци. Свакога дана би дошла кући, избројала своју десетину и ставила је на посебно место. Затим би је сваке Недеље верно однела бискупу. Поделила је са нама како јој се посао увећао и како је њена породица била благословена здрављем, снагом и са довољно хране. Потом је са сузама у очима рекла: „Али највећи благослови од свих су да моја деца воле Господа и да смо вечна породица.”

Ова скромна мајка је разумела да је један од највећих благослова плаћања пуне десетине привилегија уласка у дом Господњи и учествовање у светим обредима који омогућавају породицама да буду заувек заједно.

Док будемо верно плаћали своју десетину, Господ ће заиста отворити уставе небеске и излити благослов да неће бити довољно места да га примимо. Желим да свако од вас, а поготово моја деца и унуци, зна да ја знам, као што је и мој деда знао, да ако увек будете плаћали поштену десетину, Господ ће вас благословити. Биће то најбоље улагање које ћете икада начинити. О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 130:20.

2. *Pathways to Perfection: Discourses Томаса С. Монсона* (1973. год.), стр. 126.

3. Књ. пророка Малахије 3:8, 10.

4. Извештај са конференције, април 1898. год., стр. 16.

5. „Tithing Testimonies of Our Leaders," *Deseret News,* 16. мај 1936. год., Church Section, стр. 5.

Моћ светла и истине

Срешина Роберт Р. Штојер,
из Седамдесеторице

Да бисмо у данашње време напредовали, у нама мора пламтети духовна светлост.

Као дечак открио сам запањујућу моћ мале лампе. Када бих је упалио ноћу, видео бих велику осветљену тачку тамо где би је уперио. Моје узбуђење је расло када сам осветљавао лампом прашњаву шталу. Сноп светлости се пројектовао у ваздуху. Али, најинтересантније откриће је дошло када сам снажно притиснуо лампу на длан своје руке. Цела моја рука је светлела у мраку. Светло је заправо било у мени! Посматрање физичких својстава светлости може бити узбудљиво, али откривање квалитета духовног светла и истине још је надахнутије и битније.

Живимо у предивним временима, али и у часу када је мир одузет са земље.[1] Да бисмо у овим временима напредовали, духовно светло мора да гори у нама. Како добијамо ово духовно светло и старамо се да истинитост јеванђеља Исуса Христа испуњава наше душе? Желео бих да предложим три начина: 1. Научите праву доктрину; 2. Примите чисто сведочанство; и 3. Храбро живите по јеванђељу.

Као прво, научите праву доктрину; Алма је открио да „проповедање речи имаше велику тежњу да води народ према оном што је праведно - да, имаше то . . . моћније дејство на ум народа него мач, или било шта друго што им се беше догодило - стога помисли Алма да је корисно да испробају вредност речи Божје."[2] Председник Хенри Б. Ајринг је изјавио: „Реч Божја је доктрина којој подучавају Исус Христ и Његови пророци. Алма је знао да речи доктрине имају велику моћ. Могу да отворе умове људи како би видели духовне ствари које нису видљиве голим оком. И могу да отворе срце да осете љубав Божју и љубав према истини."[3]

1832. год., Господ је открио пророку Џозефу Смиту истину и моћну доктрину о духовном светлу, Христовом светлу:

„То светло проистиче из присуства Божјег да испуни просторе свемирске -

Светло које је у свему што свему живот даје, то је закон којим се све равна, па и моћ Бога који седи на престолу свом.[4]

Председник Бојд К. Пакер је потврдио ову истину рекавши: „Светлост Христова је такође описана у Светим писмима као 'Дух Исуса Христа' . . . Дух Христов може да осветли проналазача, научника, сликара, скулптора, композитора, уметника, архитекту, писца, да призведу велике, чак надахњујућадела за благослов и добробит целог човечанства."[5]

Ново научно мишљење о основним карактеристикама светлости је заиста запањујуће. Данас научници чак описују светлост као „носиоца,"[6] или „гласника,"[7] или „посредника."8 Како је дубоко учење Господње!

Као друго, примите чисто сведочанство. Ово сведочанство је потврда Светог Духа да је Бог наш Отац и Исус јесте Христ.[9] Светло и истина које видимо у свим стварима наводе нас да примимо знање проучавањем и вером која води у потврђење Духом.[10] Нашим физичким чулима можемо да научимо много о Божјем раду и доброти. Али још дубље сведочанство се прима када тражимо духовну истину „са правом намером."[11] Председник Спенсер В. Кимбал је рекао: „Блага земаљског и духовног знања су скривена - али скривена од оних који не траже на прави начин нити се труде да их нађу . . . Духовно знање није доступно само за постављање питања; чак ни молитве нису довољне. Потребна је упорност и посвећеност у животу."[12]

Наша сведочанства јачају када побожно посматрамо велики универзум који је Бог организовао за нас. Господ је објавио Еноху: „Све ствари су створене да сведоче о Мени"[13] Алма је поделио слично сведочанство Корихору, антихристу: „Све указује да постоји Бог. Да, сама земља и све што је на лицу њеном. Да, и кретање њено. Да, а и све планете које се крећу својим правилним путањама сведоче да постоји Врховни Створитељ."[14]

Борба коју је Енош водио пред Господом, показујемоћ сведочанства његовог Оца. Енош је рекао: „Речи које често слушах да их отац мој говори о вечном животу и радости светаца, дубоко се усадише у срце моје."[15] Старешина М. Расел Балард је рекао: „јасна објава истине чини разлику у животима људи. „Јасна објава истине чини разлику у животима људи. То је оно што мења срца."[16]

Моја жена и ја смо присуствовали причесном састанку у близини Ресифе у Бразилу. Један дечак, вероватно девет или десет година стар, обучен у своје ново плаво одело, на веома топлом дану, отишао је до говорнице и на доста опуштен начин погледао присутне. Рекао је: „Наша породица је проучавала слободну вољу у вези са моралом." Затим је прочитао: „Стога су људи слободни по телу . . . И слободни су да одаберу слободу и вечни живот, по великом Посреднику свих људи, или да одаберу ропство и смрт, по ропству и моћи ђаволској."[17]Дечак је затим рекао: „Неки од мојих старијих пријатеља бирају да пуше и конзумирају дроге, али сви ћемо морати да прихватимо последице наших дела." Завршио је са својим сведочанством рекавши: „Могу да видим да је то истина." Ово сведочанство од некога тако младог било је моћно и дубоко је дотакло наша срца.

Као треће, морамо храбро живети у складу са светлошћу и сведочанством које смо примили. Обећано нам је: „Онај ко прими светлост и истраје у Богу, прима све више светлости, и та светлост постаје све светлија и светлија све до дана савршености."[18] Потребан је прави труд и жртва да би храбро живели по јеванђељу. Много година храмски рад је за свеце који живе близу Манауша у Бразилу значио дводневно путовање у пуном речном чамцу на реци Амазон, после чега су следила два дана путовања у аутобусима кроз вреле тропске пределе до храма Ресифе. Када би стигли исцрпљени и уморни, туширали би се, примерено обукли и одмах започели храмски рад. Након неколико дана служења Господу, вратили би се кући напорно путујући. Речи: „а ја и дом мој служићемо Господу"[19] на предиван начин осликавају њихова дела жртве.

Да бисмо били у миру у овим прелепим, али изазовним временима, морамо да учимо истиниту доктрину, стекнемо чисто сведочанство и храбро живимо по истинама јеванђеља. Док живимо у хармонији са светлошћу и истином којима подучава Исус

Христ и Његови пророци, јасније ћемо видети нашу вечну судбину. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети УИЗ 1:35.

2. Алма 31:5.

3. „The Power of Teaching Doctrine," *Liahona,* , јул 1999. год., стр. 85.

4. УИЗ 88:12-13.

5. „The Light of Christ," *Liahona,* апр. 2005. год., стр. 8, 10.

6. Видети 2. Нефи 33:1; такође видети Џозеф Филдинг Смит, *Doctrines of Salvation,* комп. Брус Р. Меконки, 3. свеска (1954-1956), 1:54.

7. Видети УИЗ 45:9.

8. Видети 2. Нефи 2:27, 28.

9. Видети М. Расел Балард, „Pure Testimony," *Liahona*, нов. 2004. год., стр. 40, 41.

10. Видети УИЗ 9:7, 8.

11. Морони 10:4.

12. *The Teachings of Spencer W. Kimball,* (1982. год.), стр. 389, 390, у издању Едварда Л. Кимбала.

13. Мојсије 6:63.

14. Алма 30:44.

15. Енош 1:3.

16. *Liahona,* нов. 2004. год., стр. 41.

17. 2. Нефи 2:27.

18. УИЗ 50:24.

19. Исус Навин 24:15.

Један у гомили

Старешина Денис Б. Нојчвандер,
из Седамдесеторице

У свим околностима, тихо и одлучно, напредујмо према Спаситељу, имајући веру да Он брине о нама и има моћ да нас исцели и спасе.

У књизи Лукиној читамо о жени која је дугих 12 година боловала од крварења. У потрази за леком потрошила је своја средства али га није нашла. У гомили људи, жена је пришла Спаситељу са леђа и дотакла ивицу Његове одеће. Исус је желео да зна ко га је дотакао јер је осетио да је изгубио снагу. Апостоли нису могли да разумеју питање па су питали: „Учитељу, народ те опколио и гурка те, а ти кажеш: ко је то што се дотаче мене?"[1] Онда је жена са великим страхом и дрхтећи признала да је она била та која Му је пришла и одмах је била исцељена. Спаситељ ју је послао да иде у миру, рекавши јој да ју је њена вера исцелила.

Из ове интересантне кратке приче има да се научи толико тога и о чему да се размишља.

Могу да замислим ту гомилу. Мора да је била прилично велика, пошто су људи притискали Исуса. Можда је то чак била бучна гомила, док су се људи гурали трудећи се да Га боље виде. Питам се зашто су били тамо. Већина је, мислим, дошла из радозналости. Где год би ишао, претходиле су вести о Његовом доласку и приче о Његовим чудесима. Можда су очекивали да виде нешто необично, да не пропусте неки догађај. Иако није поменуто, вероватно је у гомили било Фарисеја, који су изгледа увек били близу тражећи прилику да ухвате у клопку, збуне, или пронађу нешто што би могло да осуди Исуса. Да ли је могуће да су неки у гомили чак дошли да се ругају?

У гомили је била жена. Видим понизну жену, можда чак бојажљиву, како се тихо приближава Спаситељу из позадине, а затим постиђено признаје да је дотакла крајичак Његове одеће. Била је то жена исцрпљена и осиромашена својим тешкоћама. Очајнички јој је била потребна помоћ. Споља гледајући, било је мало разлике између ње и других у гомили. Нико није покушао да је заустави да иде према Исусу. Ни апостоли је сигурно нису приметили нити покушали да је зауставе. Али било је нечега што је издвајало од других у гомили тога дана. Мада утопљена у гомили људи, одлучно и тихо се тискала напред са само једним циљем на уму: да дође до Спаситеља, имајући веру да Он има моћ да је исцели, да брине за њу, и да ће одговорити на њену потребу. У тој једној ствари она се издвајала од гомиле. Гомила је дошла да види, али жена је дошла да буде исцељена.

Постоје и друге интересантне приче у Светим писмима о једној верној особи у гомили. Алма је био међу безбожним свештеницима цара Ноје. Ти људи су описани као узнесени у охолости својих срца, лењи и идолопоклонички настројени, који су говорили лажи и сујетне речи људима.[2] Изопачили су путеве Господње, јер своја срца нису приклањали разумевању.[3] Када је Абинади пренео своју поруку о покајању, ругали су му се и на крају га убили. Била је то заиста зла гомила. Ипак, како Света писма истичу, „међу њима беше један"[4] који је поверовао. Само је Алма примио к срцу оно што је Абинади подучавао. Храбро је иступио из гомиле како би следио Господа. Утицај овог једног човека из гомиле на ток нефијске историје је немерљив.

Једна од најпознатијих гомила у Мормоновој књизи је она која заузима велику и пространу зграду у Лехијевој визији дрвета живота. Зграда је била пуна људи, старих и младих, мушкараца и жена, који су се ругали и прстима упирали према онима који су узимали плод са дрвета.[5] Нажалост, неки који су пробали плод, послушали су гомилу и „скренуше на стазе забрањене, и изгубише се".[6] Међутим, било је и других који су јели плод и нису обраћали пажњу на гомилу.[7] То су били они који су у потпуности уживали благослове дрвета живота.

У стварности, ове приче не говоре о гомили, него о појединцима у тим гомилама. Оне заправо говоре о вама и мени. Сви ми се налазимо у гомили овог света. Скоро сви ми смо као жена која, упркос гомили, долази до Спаситеља. Сви ми имао веру да ће само додир донети исцељење нашим болним душама и олакшање нашим најдубљим потребама.[8] Нови чланови Цркве у многим земљама често су попут Алме. Они чују речи живота када их нико у њиховој породици или кругу пријатеља не чује. Ипак, они и даље имају храброст да прихвате јеванђеље и зацртају пут кроз гомилу. Мислим да свако од нас разуме шта то значи узимати испуњавајући плод са дрвета живота пред онима који се ругају и шта то значи храбро уложити сваки напор да не обраћамо пажњу на њих.

Борба кроз гомиле овог света може бити усамљена и тешка. Њихов утицај на појединца који жели да се усмери на нешто боље, може бити веома јак и веома тешко савладив.

Ко боље од Спаситеља може досећи, подржати и коначно спасти особу у гомили? Он разуме шта значи истрајати међу омаловажавајућом гомилом, а ипак остати веран. Световне гомиле Га не препознају, говорећи да „не би ни лепоте у њега чега ради бисмо га пожелели."[9] Цар Венијамин каже да свет „сматраће Га човеком."[10] Исаија даље описује Христово место у гомилама света овим речима:

„Презрен беше и одбачен између људи, болник и вичан болестима . . . ; презрен да га ни за шта не узимасмо.

А он болести наше носи и немоћи наше узе на се, а ми мишљасмо да је рањен, да га Бог бије и мучи.[11]

Нефи пише да „свет ће Га због безакоња свога осудити као ништавног."[12]

Ипак, на крају ће овај Прворођени Син Божји, који је често погрешно просуђиван и несхватан, иступити из гомиле као Помазаник, Спаситељ и Откупитељ света. Ово појављивање је понизно предсказано у Спаситељевој изјави извесним главним свештеницима и старешинама да „камен који одбацише зидари, онај поста глава од угла."[13]

Моја драга браћо и сестре, молим се да свако од нас може безбедно проћи кроз гомиле овог света. У свим околностима, тихо и одлучно, напредујмо према Спаситељу, имајући веру да Он брине о нама и има моћ да нас исцели и спасе. Пазимо на Његове речи живота и у потпуности, без престанка и храбро, узимајмо плод који долази од њих. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Луци 8:45.

2. Видети Мосија 11:5-11.

3. Видети Мосија 12:25-27.

4. Мосија 17:2.

5. Видети 1. Нефи 8:27.

6. 1. Нефи 8:28.

7. Видети 1. Нефи 8:33.

8. Видети Јев. по Луци 4:18.

9. Исаија 53:2.

10. Мосија 3:9.

11. Исаија 53:3, 4.

12. 1. Нефи 19:9.

13. Јев. по Матеју 21:42.

Данас

Старешина Ленс Б. Викман,
из Седамдесеторице

И уколико Данас живимо тако да полажемо право на прочишћавајућу милост Помирења, живећемо заувек са Богом.

Пре три недеље, закорачио сам у Јуче. У том моменту поново сам открио данас. И Данас је тема о којој бих желео да говорим.

Црквени задатак ме је одвео преко огромног пространства Пацифика до Вијетнама. За мене је то било више од лета преко океана. Био је то корак у прошлост. Пре више од 40 година, служио сам на бојним пољима те земље као официр пешадије. У моје сећање су деценијама урезане успомене на то место, његове људе и моје другове у војсци са којима сам служио. Јов је једном написао: „Животи нам наши уминуше попут . . . сна" (Јаков 7:26). Тако је то било за мене. И сада сам се враћао из свог ходника сећања на запамћен тренутак после отприлике педесет година. Мој црквени посао се завршио, решио сам да још једном посетим она поља очајне борбе. У присуству своје драге жене, кренуо сам на овај поход.

Нисам сасвим сигуран шта сам очекивао да затекнем након толико година. Оно што сам нашао било је потпуно неочекивано. Уместо ратом разорених људи, нашао сам младу, живахну популацију. Уместо сеоских предела изрешетаних гелерима, затекао сам мирна, зелена поља. Чак је и дивљина била другачија. Рекао бих да сам делимично очекивао да затекнем Јуче, али сам нашао Данас и обећање блиставог Сутра. Подсетио сам се да „вечером долази плач, а јутром радост" (Псалми 30:5).

Када сам још једном закорачио у поље и још једном ходао дивљином , у свом уму сам опет зачуо испрекидани звук машинке, звиждук шрапнела и шкљоцање пиштоља. Поново сам видео препланула лица пријатеља који су „дали последњу пуну меру оданости" (говор Абрахама Линколна у Гетисборгу). пппп

Наш пешадијски батаљон је био неколико месеци у Вијетнаму. Био сам поручник, вођа пешадије. Готово смо стално били укључени у борбене операције. Када је тај дан свануо, наш батаљон је био дубоко у непријатељској територији. Рано ујутру, послали смо извиђачку патролу од око десеторо мушкараца. Један од њих је био наредник Артур Морис. Неколико мушкараца је рањено у борби, укључујући наредника Мориса који је био лакше повређен. Најзад, момци из патроле су се вратили у наше редове.

Тражили смо преко радија медицински хеликоптер за евакуацију. Када смо смештали повређене мушкарце у хеликоптер, наговарао сам наредника Мориса да се и он укрца. Одбио је. Поново сам га замолио. Поново је одбио. Још једном сам га опоменуо. Још једном није прихватио. Коначно сам рекао: „Наредниче Морис, пењите се у хеликоптер."

Погледао ме је, његове искрене очи су ме преклињале. „Молим вас, господине" – а онда су уследиле ове речи које ће ме заувек прогањати: *„Не могу убити жилаву стару птицу као што сам ја."*

Читава сцена је урезана у мој ум, као бојно поље: џунгла се рашчишћава, нестрпљивопулсирање елисе хеликоптера, пилот који ме гледа са ишчекивањем, и мој пријатељ који ме преклиње да остане са својим друговима. Попустио сам. Махнуо сам хеликоптеру који је кретао ка Сутра. Пре заласка сунца тог истог дана, мој драги пријатељ, наредник Артур Сајрус Морис – лежао је мртав на земљи, покошен непријатељском ватром. Као ехо у мом уму стално одзвања његов усклик – Не могу убити, не могу убити, не могу убити ...". "

Наравно, са једнестране, страшно је погрешио. Смртност је толико крхка. Само један откуцај срца, један удах, одваја овај свет од следећег. У једном тренутку, мој пријатељ је био живахна, жива особа; следећег, његов бесмртни дух је одлетео, напуштајући свој смртни храм, комад беживотне глине. Смрт је завеса и кроз њу сви морамо проћи и, као наредник Артур Морис, нико од нас не зна када ће се десити прелаз. Међу свим изазовима са којима се суочавамо, можда је највећи *погрешан утисак да смртност траје вечно* и његова последица, да можемо да одлажемо до сутра тражење и давање опроштаја, који је, како јеванђеље Исуса Христа подучава, међу основним циљевима смртности.

Овој дубокој истини је подучавао Амулек у Мормоновој књизи:

„Јер гле, за људе је овај живот време припреме за сусрет са Богом. Да, гле, дан овог живота је дан за људе да изврше дела своја

". ... стога, преклињем вас да дан свога покајања не одгађате за крај; . . .

". јер онај исти дух који буде поседовао тела ваша у време кад будете одлазили из овог живота, тај исти дух ће имати моћ да запоседне тело ваше у том вечном свету" (Алма 34:32-34; курзив додат).

Какав заједљив израз користи Амулек - *дан* овог живота! Апостол јаков је то срочио на овај начин: „Ви који не знате шта ће бити сутра. јер шта је ваш живот? Он је пара, која се замало покаже, а потом је нестане" (Посланица Јаковљева 4:14). А особа која смо када напустимо овај свет је особа која ће да уђе у следећи. Срећом, имамо Данас.

Ако наредник Морис није био у праву на ужасан начи, такође је имао фантастично право! Ми заиста јесмо бесмртни, у смислу да Христово Помирење побеђује смрт, и физичку и духовну. И уколико живимо данас тако да полажемо право на прочишћавајућу милост Помирења, живећемо заувек са Богом. Овај живот није толико време за добијање и нагомилавање, колико је време за давање и постајање. Смртност је бојно поље на коме се срећу правда и милост. Али не треба да се сретну као противници, јер су помирени кроз Помирење Исуса Христа за све оне који мудро користе Данас.

Једино нам остаје да *тражимо* и *негујемо* тај опроштај - да се покајемо и да пружимо милост другима - што нам омогућава да прођемо кроз врата која Спаситељ држи отворена, дакле да пређемо праг између овог живота и узвишења. *Данас* је дан за праштање туђих „грешака", сигурно знајући да ће онда Господ опростити наше. Како је Лука значајно забележио: „Будите дакле *милостиви* " (Јев. по Луци 6:36; курзив додат). Савршенство ће нас можда заобићи овде, али можемо бити милостиви. И на крају, покајање и праштање су међу главним Божјим захтевима за нас.

Мој поход у прошлост је завршен, прегледао сам она мирна поља Данашњег дана и видео у њиховој плодности обећање за Сутра. Сетио сам се свога пријатеља, наредника Артура Сајруса Мориса. Сетио сам се те судбоносне недеље палми од Јуче. И дубоко сам захвалан за Откупитеља ускршњег јутра који нам дарује живот, чије спуштање испод свих ствари омогућава наше уздизање изнад свих ствари - Сутра само ако уграбимо Данас. У име Исуса Христа, амен.

Књига са обећањем

Старешина Крег К. Кристенсен,
из Седамдесеторице

Молим се да и даље користимо Мормонову књигу: још једно сведочанство о Исусу Христу, да бисмо делили јеванђеоску поруку са породицом и пријатељима.

Моја драга браћо и сестре, била је света привилегија да вам се придружим у подржавању председника Томаса С. Монсона, његових саветника у Првом председништву и дванаесторице апостола, као пророка, виделаца и откровитеља. Сведочим да пророци „говоре како их покреће Свети Дух.

„И шта год они кажу док их Дух Свети покреће, биће то Писмо, биће воља Господња... . . и моћ Божја на спасење" (видети УИЗ 68:3-4).

Као чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана имамо корист и благослов од живих Светих писама, како су објавили они који су подржани за пророке, као и канонизованих Писама садржаних у Библији, Мормоновој књизи, Учењу и Заветима и Драгоценом бисеру. Пророк Нефи је записао: „Душа моја ужива у Светим писмима и срце моје о њима размишља и исписује их за поуку и корист деце моје" (2. Нефи 4:15). Света писма, поготово Мормонова књига, омогућавају нам„да поверујемо у Христа, и да се с Богом измиримо" (видети 4. Нефи 11:).

Пре неколико месеци, пријатељ и ја имали смо прилику да представимо неколико стихова колеги који није члан Цркве. Знајући да би ово могао да буде судбоносни догађај за њега - и за нас – издвојили смо време да његово име угравиерамо на свакој књизи. Када смо му представили ове свете записе, могли смо да приметимо да је био дубоко ганут значајем и искреношћу наше поруке. Неколико минута је проучавао сваку књигу у тишини, трљајући руку о корице и листајући странице:

Схвативши важност тренутка, помогли смо му да усмери своју пажњу на насловну страницу Мормонове књиге и почели да му објашњавамо да је Мормонова књига још један завет, или сведочанство о Исусу Христу. Онда је поставио питање коју би сви чланови - мисионари желели да чују: „Зашто су нам потребна додатна сведочанства о Исусу Христу поред Библије?" Уместо да брзо одговоримо, питали смо га зашто му је то важно? Његов одговор се чинио чак надахнутијим од његовог питања. Наговестио је да пошто постоји толико верзија Библије и њених учења, потребна нам је нека врста јасног гласа, нешто што ће нам помоћи да боље разумемо Библију. Његово запажање нам је отворило врата да поделимо своја осећања и сведочанства у вези са Библијом и Мормоновом књигом.

Прво смо изразили своју посвећеност и дубоко уверење у садржај и учења Библије, поготово Новог Завета. Прилика да читамо многе Спаситељеве речи којима је подучавао јеванђеље током Своје службе на земљи, помаже нам да Га упознамо и учи нас да можемо постати више налик Њему. Онда смо изјавили да је као и Библија, Мормонова књига додатни доказ да Бог воли сву Своју децу и да је обезбедио начин за нас да Му се вратимо и поново живимо са Њим. Наредни сат смо провели у покривању многих аспеката Мормонове књиге, укључујући њену историју и божанско порекло. Дозволите ми да поделим неколико ствари о којима смо расправљали.

Књига са обећањем

Прво смо објаснили да је Мормонова књига књига са обећањем. Иако је њена историја привлачна сама по себи, она је књига која има значај Светог писма, која се пореди са Библијом, и требало би је прихватити и читати под утицајем Светог Духа. Сви који проучавају и размишљају о њеним учењима имају обећање које се налази у последњој књизи Моронија (видети Морони 10:3-4), као и у уводу Мормонове књиге, које каже: „Позивамо све људе, са свих страна да читају Мормонову књигу, да пребирају у својим срцима поруке које она садржи и затим да питају Бога, Вечнога Оца, у име Христово да ли је књига истинита. Они који послушају овај савет и упитају с вером, добиће сведочанство о њеној истинистости и божанској природи, моћу Светога Духа.” Потом смо провели неколико минута подучавајући о молитви и о томе како Свети Дух може да се обраћа нашим срцима и потврди да је Мормонова књига истинита.

Књига са сврхом

Следеће што смо објаснили јесте да је Мормонова књига, књига са сврхом. Са насловне стране читамо да је Мормонова књига била „писана по заповести” и „по духу пророштва и откривења”, „да изађе на видело даром и моћу Божјом” да нас све увери „да Исус јесте Христ, Вечни Бог.” У личном доживљају ове сврхе, Нефи је као један од аутора Мормонове књиге, записао: „Пунина намере моје јесте да убедим људе да приђу Богу Аврамовом и Богу Исаковом и Богу Јаковљевом, и буду спашени” (1. Нефи 6:4).

Књига која подучава о великом плану среће

У наставку, објаснили смо да је Мормонова књига, књига која подучава „велик план за срећу” (Алма 42:8, видети и стихове 5, 13, 31; 2. Нефи 9). У дубоко смисаоном, али разумљивом погледу, Мормонова књига подучава о сврси живота, одакле смо дошли и шта се дешава када умремо. Учимо о вери у Исуса Христа и Његовој помирбеној жртви, о покајању, о значају крштења урањањем у воду и о дару и моћи Светог Духа. Проучавајући и гостећи се учењима из Мормонове књиге, добијамо „савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима” са жељом да „истрајемо до краја” и да бисмо имали „вечни живот” (2. Нефи 31:20).

Књига која сведочи да Исус јесте Христ

Што је још важније, објављујемо да Мормонова књига сведочи да Исус јесте Христ, Спаситељ света. Велики пророци из Мормонове књиге развили су јединствено сведочанство да је Исус Створитељ земље (видети Мосија 3:8), Откупитељ човечанства (видети Хеламан 5:9-12), једини Прворођени од Оца (видети 1 Нефи 11:18-21; Пос. Јаковљева 4:11). Ови пророци из Мормонове књиге познавали су Га, као и Аврам и Мојсије, и примили су и били подучени Његовом вечном јеванђељу. Док читамо и проучавамо њихове речи, стичемо дубоко разумевање Спаситељеве јединствене љубави, Његовог савршеног живота и примера и благослова Његове велике помирбене жртве.

Књига која потврђује пророчку мисију Џозефа Смита

Потом смо посведочили да је Мормонова књига очигледни доказ да је Џозеф Смит одабран руком Господњом да обнови Цркву Исуса Христа светаца последњих дана на земљи. Како је наведено у уводу Мормонове књиге: „Они који стекну овај божански доказ од Светог Духа познаће такође истом моћу да је Исус Христ Спаситељ света, да је Џозеф Смит Његов откровитељ и пророк у овим последњим данима и да је Црква Исуса Христа светаца последњих дана Божје царство које је још једном успостављено на земљи."

Још од када је Семјуел Смит отишао да проповеда јеванђеље са неколико примерака првог издања, Мормонова књига је благословила животе милиона људи широм света. Молим се да и даље користимо Мормонову књигу: још једно сведочанство о Исусу Христу, да бисмо делили јеванђеоску поруку са породицом и пријатељима. Ако тако будемо чинили, као и у случају нашег драгог пријатеља, многи ће одговорити великим интересовањем да сазнају више о животу и мисији Спаситељевој и Његовом великом плану среће за свакога од нас.

Дајем своје дубоко сведочанство да је Мормонова књига истинита. То је књига која је унела моћну промену у мој живот. Знам да Бог живи. Исус јесте Христ. Његово јеванђеље је обновљено на земљи. Председник Томас С. Монсон је Његов пророк и живи ауторитет у овом времену. Дух ког осећам док свакодневно читам, промишљам и молим се о Мормоновој књизи, увећава моје разумевање и сведочанство у вези са овим стварима и поново ми потврђује да су истините. Понизно делим ово лично сведочанство са вама, у име Исуса Христа, амен.

Божје ћерке

Старешина М. Расел Балард,
из Већа дванаесторице апостола

У животу нема важније и вечније улоге од материнства.

Браћо и сестре, недавно је моја супруга Барбара имала операцију кичме и није могла да подиже, савија се или сагиње. Зато сам ја подизао, савијао се и сагињао више него икад пре, и то ме је учинило захвалнијим за оно што жене, а нарочито ви мајке, радите сваки дан у нашим домовима.

Мада жене у домовима живе у многим различитим околностима - удате, неудате, удовице, или разведене, неке са децом, а неке без - Бог их све воли и има план за своје праведне ћерке за примање најузвишенијих благослова вечности.

Овог поподнева желим да своје речи усредсредим првенствено на мајке, посебно младе мајке.

Као млад отац, научио сам шта значи захтевна улога мајчинства. Служио сам као саветник, а затим као бискуп, у периоду од десет година. Током тог времена били смо благословени са шесторо од наше седморо деце. Барбара је често била преморена у време када бих ја дошао кући у недељу увече. Покушавала је да објасни како то изгледа седети у последњем реду на састанку причешћа са нашом младом породицом. Дошао је дан када сам био разрешен дужности. Пошто сам седео на подијуму десет година, сада сам седео са својом породицом на клупи позади.

Одељењски хор мајки изводио је музику, а ја сам био сам са наших шесторо деце. У целом свом животу никада нисам био толико заузет. На обе руке имао сам ручне марионете и то није функционисало нарочито добро. Бонжита ми је испала и то је било непријатно. Бојанке нису биле довољно забавне.

Лично сам научио да више ценим оно што ви драге мајке радите тако добро и тако верно!

Генерацију касније, као деда, посматрао сам жртве које моје ћерке подносе у одгајању своје деце. А сада, још једну генерацију касније, са страхопоштовањем посматрам притиске којима су изложене моје унуке док одгајају своју децу у овом запосленом и захтевном свету.

После посматрања и разумевања три генерације мајки и размишљања о мојој драгој мајци, сигурно знам да у животу нема важније и вечније улоге од материнства.

Не постоји ни један савршен начин да се буде добра мајка. Свака ситуација је јединствена. Свака мајка има различите изазове, поседује различите вештине и способности, и свакако различиту децу. Избор је различит и јединствен за сваку мајку и сваку породицу. Многе су у стању да буду „маме са пуним радним временом”, барем током најважнијих година у развоју деце, а многе друге би желеле да то буду. Неке можда морају да раде пола или цело радно време; неке можда раде код куће; неке можда деле свој живот на период када су код куће са породицом и период када раде.

Оно што је важно јесте да мајка дубоко воли своју децу, и одржавајући посвећеност коју има према Богу и свом мужу, ставља их изнад свега.

Импресиониран сам безбројним мајкама које су научиле колико је важно усредсредити се на ствари које могу бити обављене само у одређеном периоду у животу. Ако дете живи са родитељима 18 или 19 година, то време је само једна четвртина живота родитеља. А најважније време развоја, прве године дететовог живота, представљају мање од једне десетине њиховог нормалног живота. Пресудно је концентрисати се на нашу децу у том кратком временском периоду када су са нама и тражити Господњу помоћ, подучавати их свему што можемо пре него што напусте наше домове. Тај задатак од вечне важности почива на очевима и мајкама као равноправним партнерима. Захвалан сам што су данас многи очеви укљученији у бригу о својој деци. Али верујем да ће инстинкти, и интезивна укљученост мајки у одгајање своје деце увек бити главни кључ њиховог благостања. По речима Прогласа о породици: „Мајке су првенствено одговорне за негу њихове деце" („The Family: Проглас свету", *Liahona,* нов. 2004. год., стр. 49).

Потребно је да се сетимо да потпуна посвећеност мајчинству и стављање деце на прво место, може бити тешка. Кроз моје искуство са четири генерације у нашој породици, и кроз разговоре са мајкама мале деце у Цркви, знам нешто о осећањима мајке која прате њену обавезу да буде код куће са малом децом. Има тренутака велике радости и невероватне испуњености, али такође постоје тренуци неадекватности, монотоније и фрустрације. Мајке могу осећати да примају мало или нимало захвалности за избор који су направиле. Понекад чак и мужеви изгледа да немају појма о захтевима који почивају на њиховим супругама.

Као Црква, имамо огромно поштовање и захвалност за вас, мајке мале деце. Желимо да будете срећне и успешне у својим породицама и да имате потврду и подршку која вам је потребна и коју заслужујете. Стога, дозволите ми данас да поставим и кратко одговорим на четири питања. Мада одговори могу изгледати крајње једноставни, ако се усредсредимо на једноставне ствари, живот мајке може бити највреднији.

Прво питање: Шта ви, као млада мајка, можете да урадите да бисте смањиле притисак и више уживале у својој породици?

Прво, схватите да радост материнства долази у тренуцима. Биће тешких и фрустрирајућих тренутака. Али усред изазова постоје блистави тренуци радости и задовољства.

Писац Ана Квиндлен подсећа нас да не пожурујемо те пролазне тренутке. Рекла је: „Највећа грешка коју сам направила (као родитељ) је она коју већина нас направи. . . . Нисам довољно живела у датом тренутку. То је посебпо јасно сада када је тај тренутак прошао, забележен само на фотографијама. Има једна слика моје троје деце како седе на трави на ћебенцету у сенци љуљашке једног летњег дана, када су имала шест, четири и једну годину. И желела бих да могу да се сетим шта смо јели и о чему смо разговарали, како су она звучала и како изгледала када су заспала те ноћи. Желела бих да нисам толико журила да обавим следећу ствар: вечера, купање, књига, кревет. Желим да сам гомилала мало више посла и да сам радила мало мање" (Anna Quindlen, Loud and Clear, Ballantine Books, 2004. год., стр. 10-11.).

Друго, не претрпавајте обавезама себе или своју децу. Живимо у свету који је пун избора. Ако нисмо пажљиви, сваки тренутак биће испуњен друштвеним догађајима, часовима, вежбањем, удружењима читалаца, вођењем папирологије, црквеним позивима, музиком, спортовима, интернетом и нашим омиљеним телевизијским емисијама. једна мајка ми је испричала о времену када су њена деца сваке недеље у распореду имала 29 обавеза: часови музике, извиђачи, плес, спортови, дневни кампови, фудбал, уметност и тако даље. Осећала се као таксиста. Најзад је сазвала породични састанак и најавила: „Нешто мора да се учини; немамо времена сами за себе, ни једни за друге.” Породици је потребно непланирано време када се могу продубити односи и развијати истинско родитељство. Одвојите време да слушате, да се смејете и играте заједно.

Треће, сестре, чак и када се трудите да смањите додатне обавезе, нађите мало времена за себе, за развијање својих талената и интересовања. Изаберите једну или две ствари које бисте волеле да научите или радите, које ће обогатити ваш живот, и одвојите време за њих. Вода се не може извући из празног бунара, и ако не оставите мало времена за оно што вас испуњава, имаћете све мање и мање да дате другима, па и својој деци. Избегавајте злоупотребу свих врста штетних супстанци, погрешно мислећи да ће вам оне помоћи да постигнете више. И не дозволите себи да губите време на ствари које не активирају мозак као што су телевизијске серије или сурфовање по интернету. Окрените се Господу са вером и знаћете шта и како да радите.

Четврто, молите се, проучавајте и подучавајте јеванђеље. Посвећено се молите за своју децу и за вашу улогу мајке. Родитељи могу понудити јединствену и дивну врсту молитве, јер се моле Вечном родитељу свих нас. Постоји велика моћ у молитви која у суштини каже: „Оче, ми смо родитељи-управитељи Твоје деце; молимо Те да нам помогнеш да их одгајамо онако како Ти желиш.”

Друго питање: Шта муж може да уради више како би подржао своју супругу, мајку њихове деце?

Прво, покажите додатну захвалност и покажите више одобравања за оно што ваша супруга ради сваки дан. Обратите пажњу на мале ствари, и често говорите хвала. Организујте неке заједничке вечери, само за вас двоје.

Друго, редовно одвојите време за разговор са својом супругом о дечјим потребама и о томе шта можете да учините да помогнете.

Треће, дајте својој супрузи с времена на време „дан одмора”. једноставно преузмите домаћинство и дајте својој супрузи паузу од свакодневних дужности. Преузимањем контроле на неко време увећаћете своју захвалност за оно што ваша супруга ради сваки дан. Можда ћете обавити доста подизања, савијања и сагињања!

Четврто, дођите кући са посла и преузмите активну улогу са својим породицама. Немојте посао, пријатеље или спортове ставити испред слушања своје деце, играња са њима и подучавања.

Треће питање: Шта могу деца, чак мала деца да ураде? Сада ви децо, молим вас да саслушате ове једноставне ствари које можете учинити да бисте помогли својој мајци.

Можете покупити своје играчке када завршите са игром, а када будете мало старији, можете наместити свој кревет, опрати судове, и урадити друге послове - не чекајући да вам се каже.

Чешће можете рећи „хвала" када поједете укусну храну, када вам се прочита прича пре спавања, или када је чиста одећа стављена у ваше фиоке.

Највише од свега, често можете загрлити своју мајку и рећи јој да је волите.

Последње питање: Шта Црква може да учини?

Има много ствари које Црква нуди мајкама и породицама, али за мој циљ данас могу ли да предложим да бискупство и чланови одељењског савета буду посебно пажљиви и обзирни према захтевима времена и основним задацима младих мајки и њихових породица. Упознајте их и будите мудри у вашим захтевима од њих у том периоду у њиховим животима. Алмин савет његовом сину Хеламану, применљив је и данас на нас: „Али гле, кажем ти да се кроз мало и једноставно остварује велико" (Алма 37:6).

Надам се да се ви, драге сетре, удате или неудате, никада не питате да ли сте вредне у Господњим очима и очима вођа Цркве. Волимо вас. Поштујемо вас и захвални смо за ваш утицај у очувању породице и помагању раста и духовне виталности Цркве. Сетимо се да је „породица суштинска у Створитељевом плану за вечну судбину Његове деце" („Породица Проглас свету"). Света писма и учења пророка и апостола, помажу свим члановима породице да се припреме да буду заједно сада и у свој вечности. Молим се да Бог непрестано благосиља жене у Цркви да открију радост и срећу у својој светој улози у Сиону.

Сада, на крају, желим да додам своје сведочанство о пророчком позиву председника Монсона. Познајем га од када је имао 22, а ја 21 годину. То је 58 godina. Посматрао сам како га Господња рука припрема за овај дан да председава Црквом као пророк и председник. И ја додајем своје сведочанство, заједно са свим осталим сведочанствима изнесеним током ове конференције, о његовом нарочитом позиву као председника Цркве, и додајем своје сведочанство свима осталима, да Исус јесте Христ и ово је Његова Црква. Ми радимо на Његовом делу о коме сведочим у име Исуса Христа, амен.

Обилно благословени

Председник Томас С. Монсон

Наша сведочанства су ојачана. Верујем да смо сви још одлучнији да живимо по начелима јеванђеља Исуса Христа.

Присуствујем конференцијама већ дуго времена. Али мислим да се никада нисам осећао тако благословеним као на овом састанку. Имали смо ватрене поруке од стране многих говорника, али свака је дотакла веома важну тему. Данас смо имали изразе вере, љубави и савета. Укључимо те ствари у своје животе.

Брате Балард, пре неколико година моја драга супруга је отишл у болницу. Оставила је поруку за децу: „Драга децо, не дозволите тати да пипне микроталасну” – после чега иде зарез, „ни шпорет, ни машину за прање посуђа, ни машину за сушење веша.” Непријатно ми је да још нешто наведем.

Мислим да је старешина Ухдорф рекао: „Говорили сте данас присутнима о наслеђу са мајчине стране. Шта је са очевом страном?” Стога ћу завршити са нешто речи о очевој страни.

Отац мог оца дошао је из Шведске, а његова жена из Енглеске. Упознали су се на броду док су путовали овамо. Чекао је да порасте, а затим је запросио. Венчали су се у храму у Солт Лејку и он је у свом дневнику записао: „Данас ми је најсрећнији дан у животу.” Моја драга и ја венчали смо се за време и сву вечност у светом храму.”

Три дана касније, 23. априла 1898, написао је: „Ухватио сам воз за западно складиште Рио Гранде, према Скандинавији на крају, где сам позван за мисионара.” Отишао је за Шведску остављајући своју невесту од три дана.

Његов дневник, писан оловком, доспео је до мене од неког стрица који је некако одлучио да ја примим дневник његовог оца. Најчешћи увод у дневнику је био: „Ноге су ми мокре.” Али најлепши увод гласи: „Данас смо били код Јансонових. Упознали смо сетру Јансон. Припремила је диван ручак за нас. Добра је куварица.” А затим је рекао: „Сва деца су певала или свирала хармонику или мало плесала, а онда је она платила десетину. Пет круна за Господа, а једну за мог сарадника, старешину Ипсона, и једну за мене.” А онда је ту био списак имена деце.

Када сам га прочитао у дневнику, у њему се налазило име оца моје супруге као детета које је живело у том домаћинству, које је вероватно певало, које је постало отац само једне ћерке, девојке којом сам се ја оженио.

Први пут када сам угледао Френсис, знао сам да сам пронашао праву особу. Господ нас је касније спојио, и ја сам је позвао да изађе са мном. Отишао сам до њене куће да је позовем. Представила ме је, а њен отац је рекао: „Монсон, то је шведско име, зар не?”

Рекао сам: „Да.”

Он је рекао: „Одлично.”

Затим је отишао у другу собу и донео слику два мисионара са њиховим цилиндрима и Мормоновим књигама.

„Да ли сте у сродству са овим Монсоном," рекао је, „Илајом Монсоном?"

Рекао сам: „Да он је брат мога деде. И он је био мисионар у Шведској."

Њен отац је заплакао. Лако би заплакао. Рекао је: „Он и његов сарадник били су мисионари који су подучавали јеванђељу моју мајку и оца, сву моју браћу и сетре и мене." Пољубио ме је у образ. Онда је њена мајка заплакал и пољубила ме у други образ. Затим сам ја потражио погледом Френсис. Она је рекла: „Идем по свој капут."

Моја драга Френсис је имала страшан пад пре неколико година. Отишла је у болницу. Била је у коми око 18 дана. Седео сам поред ње. Није померала ни један мишић. Деца су плакала, унучад су плакала, и ја сам плакао. Није било ни покрета.

А онда је једног дана отворила очи. Брзо сам се нашао крај ње. Загрлио сам је и пољубио и рекао: „Вратила си се. Волим те!" А она је рекла: „И ја тебе волим, Томе, али ми смо у озбиљној невољи." Помислио сам, шта ти знаш о невољи, Френсис? Она је рекла: „Заборавила сам да платим порез на добит за четврто тромесечје."

Рекао сам јој: „Френсис, да си ми то рекла пре него што си ме пољубила и рекла ми да ме волиш, вероватно бих те оставио овде."

Браћо, односимо се према својим супругама са достојанством и поштовањем. Оне су наше вечне сапутнице. Сестре, поштујте своје мужеве. Потребна им је лепа реч. Потребан им је пријатељски осмех. Потребно им је показивање истинске љубави са топлином.

Остављајући на тренутак своју породицу, моја браћо и сестре, била је ово дивна конференција. Подучени смо мудрим и надахнутим порукама. Наша сведочанства су ојачана. Верујем да смо сви још одлучнији да живимо по начелима јеванђеља Исуса Христа.

Не само да смо благословени добрим говорима који су дати, већ и уздигнути дивном музиком која је била изведена. Обилно смо благословени у Цркви онима који деле своје музичке таленте са нама. Сваки хор је тако добро изводио у протекла два дана.

Изражавам своју велику љубав свима онима који су учествовали и свима онима који су слушали. Осетио сам ваше молитве за мене и био сам подржан и благословен током два месеца откад нас је наш вољени председник Хинкли напустио. Још једном захваљујем за ваш глас подршке.

Не могу на прави начин изразити своју захвалност за обнову јеванђеља у овим последњим данима и за значај који је то имало у мом животу. То је утицало на сваког од нас и обликовало нас док смо следили Спаситеља и држали се начела Његовог јеванђеља.

Вама, који сте родитељи, поручујем, показујте љубав својој деци. Ви знате да их волите, али осигурајте да и они то знају. Она су тако драгоцена. Покажите им то.

Тражите помоћ од нашег Небеског Оца док сваки дан бринете о њиховим потребама и док се сусрећете са изазвима који неминовно долазе са родитељством. Да бисте их одгајали потребно вам је више од сопствене мудрости.

Препоручујемо нашим дивним младим људима који подносе неправду у свету и који живе по заповестима, да чине најбоље што могу.

Вама који можете да идете у храм, саветовао бих да идете често. Чинећи тако, ојачаћете бракове и породице.

Будимо љубазни једни према другима, свесни потреба једни других и трудимо се да помажемо у том смислу.

Моја драга браћо и сетре, волим вас и молим се за вас. Молим вас да се молите за мене. Заједно ћемо жети благослове које наш Небески Отац има за сваког од нас. То је моја молитва, моја молба док прилажем своје сведочанство. Ово дело је истинито. У име Исуса Христа, амен.

Нећемо се препустити, не можемо се препустити

Старешина В. Крејг Цвик,
из Седамдесеторице

Живи по својим стандардима. Залажи се за оно у шта верујеш.

Заједно са вама, захвално подржавам Божју вољу за Његов народ. Хвала вам, председниче Монсон, за чистоту вашег срца.

Када је млади Џозеф рекао истину о свом светом искуству у шумарку, био је прогањан и малтретиран. Противник је користио поругу као оружје против њега: „Био сам непознат дечак, . . па ипак су људи од угледа примећивали довољно да би подбунили људе против мене и подстакнули још оштрији прогон.”[1]

Растао је у стрпљењу, трезвености и вери, упркос присуству непријатеља свуда. По речима самог Џозефа: „Зли и лукави људи удружили су се да униште невине, . . . па ипак, славно Јеванђеље у својој пунини се шири. Ниједна непосвећена рука не може спречити да ово дело напредује.”[2] „Ниједна непосвећена рука не може спречити да ово дело напредује.”[3]

Чак и данас има оних који погрешно разумеју нашу доктрину и изазивају непроменљиве вредности по којима смо позвани да живимо.

Мој млади пријатељ, Етан, пришао је мајци са тешким питањем. Етан, као и већина тинејџера жели да буде независан, самодовољан и окружен добрим пријатељима. Труди се да сам доноси добре одлуке. Веома је храбар, ради напорно на својим оценама и свакодневно чита Света писма. Као и сви млади људи, и Етан се суочава са огромним искушењима. Она се јављају у школским ходницима, на интернету, у филмовима и музици. Могу се чути ружне речи и видети провокативно облачење. Оно што је погрешно често је представљено тако да изгледа исправно. Збуњеност и страх од одбијања чести су међу тинејџерима. Притисак вршњака често надјача. Етан се осећао бомбардован супротстављеним вредностима.

Ово је питање које је поствио својој мајци: „Мама, треба ли да снизим своје стандарде како бих задржао своје пријатеље?”

То је дубоко питање за разматрање, сваког од нас, у свим фазама живота. Да ли снижавамо своје стандарде да бисмо се уклопили у своје окружење? Да ли мењамо своје вредности да бисмо се се уклопили у ситуацију на радном месту или да бисмо били популарни у школи?

Етанова мајка, пуна љубави одговорила му је одлучним не.

И ја недвосмислено одговарам: „Не чини то, Етане.” Никада не заборави да си Божји син. Он те воли. Живи по својим стандардима. Залажи се за оно у шта верујеш. Понекад није лако и можда ћеш неко време бити сам. Тражи пријатеље који показују поштење и карактер, онда им приђи и покажи захвалност за њихов пример. Можда ћеш наћи неког ко се осећа усамљеним као и ти. Моли се за вођство и заштиту од Господа.

Он ће те подржати. Он ће ти постати поверљив пријатељ и ти ћеш открити да ће твој пример привући много пријатеља који ће црпети храброст из твоје снаге и карактера."

Нефи нас је подучио моћном једноставном начелу испричавши сан свога оца о дрвету живота. Описао је тесан и узан пут који води до дрвета и велику и пространу зграду. Зграда је била пуна људи који су били обучени у веома лепу и модерну одећу. Сви они су се ругали и прстима показивали на оне који су јели плод са дрвета. Вршили су притисак да они, који тражили свој пут, уђу у зграду. По свему судећи, људи унутра су се изгледа добро забављали. Какав неизбрисива слика искушења и презира. По речима старешине Максвела: „Смех света је само усамљеност која покушава да убеди саму себе."[4]

„А велико беше мноштво које уђе у ту чудну зграду. . . . Упреше презриво прстом на мене, а и на оне који беху јели плод, *али ми се не обазирасмо на њих."*[5]

На крају стиха налази се Нефијево моћно начело, одговор на нежељени притисак вршњака: „Али ми се не обазирасмо на њих."

Председник Пакер је недавно истакао то водеће начело: „Ма колико изгледало да смо у раскораку, ма колико да су стандарди омаловажавани, ма колико се други препуштали, ми се нећемо препустити, не можемо се препустити."[6]

Да ли препознајемо искушење када је тако добро камуфлирано?

Да ли смо спремни да водимо непопуларну битку?

Павле је јасно упозорио: „не служите само пред очима, као они што људима угађају, него као Божје слуге које врше вољу његову из срца."[7]

Дошло је време када морамо заузети чврст став. Морамо ојачати своје духовне темеље, слушати Божје пророке и следити њихов савет.

Павле је рекао Тимотеју: „Јер нам Бог не даде духа страха, него силе, љубави и разборитости. Не стиди се, дакле, сведочанства за Господа нашег."[8]

Потребна је храброст за доношење добрих одлука, чак и када други око нас бирају другачије. Када дан за даном доносимо праведне одлуке у малим стварима, Господ ће нас ојачати и помоћи нам да бирамо исправно и у тежим тренуцима.

Учења и вредности које највише ценимо нису прихватљиви за свет. Да бисмо задржали чврст став за себе и своју децу, порука обновљеног јеванђеља мора бити чврсто усађена у нашим срцима и подучавана у нашим домовима.
Абинади, нефијски пророк, како је забележено на само неколико моћних страница у Мосији, подучава нас ванвременским лекцијама које савршено одговарају изазовима 21. века.

Абинади је био човек непоколебљиве храбрости који се залагао за истину када је то било непопуларно. Док је храбро позивао људе на покајање, знао је да је његов живот у опасности. У својој машти можете видети сцену прикованог Абинадија коме је управо изречена смртна казна. Имао је прилику да се спасе тако што би порекао своју веру и

сведочанство, снижавајући своје стандарде, али уместо тога он је неустрашиво прогласио: „Кажем вам, нећу повући речи које вам говорах о овом народу, јер су истините."[9]

Можда нећемо морати да изгубимо своје животе у одбрани истине, али можемо, баш као Абинади остати усправни и пуним срцем и снагом храбро прогласити да је Исус Христ наш Спаситељ. Он је био и јесте Син Свемогућега. Он је жив и воли нас.

Док Га следимо моћи ћемо да се жртвујемо и држимо наше свете завете. Господ нам је рекао: „Не бој се, дакле, мало стадо! Добро чините; нек се земља и пакао удружују против вас, јер будете ли на мојој стени сазидани, неће вас они надвладати. . . . Гледајте к мени у свакој мисли! Не сумњајте, не бојте се."[10]

Морамо се утврдити. То сигурно духовно утврђење налази се у две речи – Исус Христ. О Њему понизно сведочим у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Џозеф Смит - Историја 1:22.

2. *History of the Church, 2:22.*

3. *History of the Church,* 4:540.

4. „Cleanse Us from All Unrighteousness," *Ensign,* феб. 1986. год., стр. 19.

5. 1. Нефи 8:33.

6. „The Standard of Truth Has Been Erected," *Liahona,* нов. 2003, стр. 26.

7. Посл. Ефесцима 6:6.

8. 2. Посл. Тимотију 1:7, 8.

9. Мосија 17:9.

10. УИЗ 6:34, 36.

Састанак Потпорног друштва

Стајати као сведок

Сузан В. Танер,
врховна председница Младих жена

Ви . . . можете стајати као сведоци Божји, неговањем духа вере, љубави, мира и сведочанства у својим домовима сада.

Док стојим за овом говорницом видим лица младих жена широм света. Како вас волим! Посебно волим да са вама обећам да ћемо „стајати као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима."[1] Како то можемо учинити? Док говорим, молим се да нас Дух води и сведочи свакој од нас како можемо стајати као сведоци за Бога.

Када су наша деца била мисионари, научила су да када стојимо као сведоци Исуса Христа, Свети Дух ће потврдити то сведочанство. једна од наших ћерки имала је дивног истраживача која се звала Џи Лаи. Та млада одрасла жена била је послушна свакој новој заповести којој је била подучена, без обзира колико је тешка. Била је студенткиња која се борила да састави крај с крајем, али почела је да плаћа десетину када је сазнала за тај закон. Њено непотпуно радно време захтевало је да ради Недељом, али је имала храбрости да пита свог послодавца да те сате пренесе у други дан како би могла да присуствује састанку причешћа.

Упркос својој марљивости, Џи Лаи још увек није имала јако сведочанство о Мормоновој књизи. Наша ћерка и њена сарадница знале су да јој је потребно сведочанство од Духа да потврди истину о њој, па су за њу припремиле лекцију о Светом Духу. Док су радиле на томе, осећале су да нешто није у реду. Када су се молиле у вези са тим, осетиле су да треба да се окрену у другом правцу и уместо тога дају лекцију о Исусу Христу.

Када је дошло до заказаног састанка, ове мисионарке почеле су Џи Лаи да подучавају о Исусу Христу. Сузе су почеле да јој теку низ образе. Она је упорно питала: „Шта је то што осећам?" Затим су јој оне посведочиле да је то био Дух. Догодило се управо оно што су желеле да се догоди. Наша ћерка се тада сетила да је једна од великих улога Светог Духа да сведочи за Христа. Сам Исус је рекао: „Утешитељ, Дух Свети . . . сведочиће о мени."[2] Наша ћерка је схватила да док стоји као сведок за Исуса Христа, Свети Дух то потврђује. И ми можемо стојати као сведоци док „разговарамо о Христу, радујемо се у Христу, проповедамо о Христу" и гледамо у Њега као извор за „опрост греха [својих]."[3]

Праведан цар Венијамин у Мормоновој књизи, окупио је свој народ како би дошли у храм да би им говорио и проповедао о Христу. Он је подучавао свој народ о Господњој доброти, моћи, мудрости, стрпљењу, а највише о Помирењу. Док је стојао као сведок, Дух је њима, као и што је и Џи Лаи, сведочио да је Исус Христ Спаситељ. Цар Венијамин је затим саветовао свој народ да остану постојани у својој вери у Христа. Цео народ је узвикнуо:

„Верујемо свим речима које нам ти изговори . . . због Духа Господа . . . , који изазва силну промену у нама, то јест, у срцима нашим, те више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо . . .

И вољни смо да уђемо у завет са Богом нашим . . . да будемо послушни заповестима Његовим у свему."[4]

Народ цара Венијамина је, као и свако од нас, дао завет да ће слушати Његове заповести.

Док држите тај завет, стајаћете као сведоци међу својим пријатељима. Недавно су се моја деца и њихови супружници присећали времена када су током година заступали исправна начела насупрот притиску вршњака. Једно није хтело да недељом учествује као навијач на утакмици, друго је рекло свом послодавцу да не може да ради на Шабат. Друго је одбило да гледа порнографски филм код пријатеља када је имало само једанаест година; прво је одбило да са друштвом из разреда разгледа порнографски часопис. Обоје су били на неко време избегавани од стране друштва. Друго дете је одбило да подлегне лошем, грубом, вулгарном језику у свом радном окружењу. Једно је одбило алкохол који је његов пријатељ украо из закључане фиоке својих родитеља. Друго које је било једина СПД у свом разреду, устала да да лекцију из енглеског језика, а завршила са одговарањем на питања о Мормоновој књизи. Наша деца која су у браку, наставила су да одгајају децу насупрот световним критикама.

У таквим тренуцима могли су се осећати усамљенима; али док су стајали као сведоци, осећали су пратњу и подржавајућу присутност Светог Духа. Такође су били утврђени благословима који долазе од послушности Божјим заповестима. Он нам је обећао: „Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти, и подупрећу те правдом деснице своје."[5]

Моја деца су заиста била подупрта Његовом руком док су сведочила о Богу тако што су била постојана у држању Његових заповести. Била сам благословена и ојачана њиховим примерима.

Док ви стојите као сведоци у свом дому, ојачаћете своје породице. Сувише често мислимо да се реченица из теме Младих жена „ојачати дом и породицу"[6] односи само на будуће одговорности младих жена, као супруга и мајки, али се односи и на њихове одговорности као ћерки и сестара у својим домовима овде и сада.

Моја мајка је у својој младости помогла да њен дом и породица буду ојачани. Најстарије дете у мање активној породици, рођена је са даром вере. Похађала је школицу и заједничке активности. Квалификовала се за храмски брак, чак пре него што су њени родитељи могли да иду. Постала је заступница праведности, постојан сведок чији пример је ојачао њене родитеље и браћу и сестре. Ви, младе жене, такође можете стајати као сведоци Божји, неговањем духа вере, љубави, мира и сведочанства у својим домовима сада, припремајући се да чините исто када у будућности оснујете сопствене домове. Ја сам производ праведне младе жене која је стајала „постојано и непоколебљиво, увек обилујући добрим делима."[7]

Ми такође сведочимо о Исусу Христу док се радујемо у Њему. Када је народ цара Венијамина научио више о Исусу, рекли су: „Оно о чему нам цар говораше, доведе нас до овог великог познања, те се радујемо тако силно великом радошћу."[8] Када се радујемо у своме Спаситељу, сећамо се Њега и Његових великих благослова за нас. Ми

стојимо као сведоци док изражавамо захвалност и зрачимо радошћу.

Недавно сам сазнала за две храбре младе жене које су, пошто су живеле по заповестима и зрачиле јеванђеоском радошћу, стајале као Божји сведоци. Ово је прича коју је испричала старија мисионарка у ЦОМ-у.

Рекла је да је годинама раније једног дана била код куће, пеглала, гледала серију, и пушила цигарету, када је зачула куцање на вратима. Када је отворила врата ту су била два мушкарца у белим кошуљама и краватама и један од њих се представио као њен бискуп. Рекао је да је, док се молио, био надахнут да је замоли да подучава Младе жене. Рекла му је да се крстила када је имала десет година, али никада није била активна. Није изгледао обесхрабрено кад јој је показао приручник и објаснио где да се сретну у среду увече. Затим је јасно рекла: „Не могу да подучавам 16-огодишње девојке: неактивна сам, а осим тога и пушим.” Затим је он рекао: „Нећеш више бити неактивна, а имаш времена до среде да оставиш пушење.” Затим је отишао.

Рекла је: „Сећам се да сам викала од беса; али нисам могла да одолим и не прочитам приручник. У ствари, била сам радознала, прочитала сам га од корица до корица, а затим запамтила сваку реч из те лекције.

До среде сам још увек била решена да не идем, али ухватила сам себе како возим до Цркве, на смрт преплашена. Никада раније се нисам плашила ничега. Расла сам у сиротињском делу града, једном сам лично била приведена, и свог оца сам спасла из ћелије за алкохоличаре. И онда изненада представљена сам на заједничким активностима као нова саветница у разреду Ловора. Села сам испред две девојке и испредавала им лекцију, реч по реч, чак и делове који кажу: ‘Сада их питајте . . .Отишла сам одмах после лекције и плакала целим путем до куће.

После неколико дана поново куцање на вратима, и ја сам помислила: ‘Добро. То је бискуп због свог приручника.’ Отворила сам врата и тамо су стајале те две дивне девојке из разреда Ловора, једна са цвећем, друга са колачима. Позвале су ме да идем са њима у цркву у Недељу, што сам и учинила. Заволела сам те девојке. Почеле су да ме подучавају о Цркви, одељењу, разреду. Училе су ме како да шијем, читам Света писма, и смешим се.

Заједно смо почеле да подучавамо друге девојке у разреду које нису долазиле. Подучавале смо их где год смо могле да их нађемо, у аутомобилу, куглани, на веранди. Током шест месеци 14 њих је долазило, а за годину дана свих шеснаест девојака са листе било је активно. Заједно смо се смејале и плакале. Научиле смо да се молимо, проучавамо јеванђеље и служимо другима.”[10]

Ове две младе девојке стајале су као сведоци за истину и праведност, за доброту и радост јеванђеља.

Када сам била позвана да будем врховна председница Младих жена, приликом свог рукополагања примила сам благослов да ће моја вера у Исуса Христа бити ојачана кроз моју службу. Била сам у друштву храбрих жена: мојих саветница и савета, председништава других помоћних организација, и мојих драгих претходница, бивших врховних председница Младих жена. Оне су стајале као сведоци за Исуса Христа у својим примерним животима и несебичној служби.

Ојачана преко тих жена, чланова своје породице, и постојаних и непоколебљивих младих жена и вођа широм света, осећам „око себе толику гомилу сведока”. То ми је помогло да „с трпљењем трчим у битку која [ми] је одређена, гледајући на начелника вере и свршитеља Исуса.”[11]

Обећање увећане вере у Исуса Христа из благослова који сам примила током рукополагања испуњавао се када сам имала прилику да стојим као сведок за Њега сваки дан и свугде. Говорила сам о Њему, проповедала о Њему, и радовала се у Њему. Када сам осећала да су моје речи недовољне, биле су потврђиване Његовим Духом. Када сам се осећала уплашеном или недовољно добром, била сам ојачана и подржана Његовом свемогућом руком. Знам да ће Он благословити сваку од нас док стојимо као сведоци. Он нас „никада, не никада, напустити неће.”[12]

Да напредујемо са постојаном вером у Христа стојећи као сведоци за Њега „у свим временима и у свему, и на свим местима,” моја је молитва, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Мосија 18:9.

2. Јев. по Јовану 14:26; 15:26.

3. 2. Нефи 25:26.

4. Мосија 5:2, 5.

5. Исаија 41:10.

6. „Тема за Младе жене,” Лични напредак Младих жена (брошура, 2001. год.), стр. 5.

7. Мосија 5:15.

8. Мосија 5:4.

9. Химне бр. 72, „Слава Господу, Свемогућем”.

10. За још један пример овог искуства видети Џоан Еткинсон, „Not Me - I Smoke and Drink,” Тамбули, феб. 1989. год., стр. 19-20.

11. Посл. Јеврејима 12:1, 2.

12. *Химне* бр. 6, „О, чврст што је темељ”.

У свим временима, у свему и на сваком месту

Елејн С. Далтон,
прва саветница у Врховном председништву Младих жена

Сведочим да док стојите као сведок, држите заповести и корачате напред са „постојаношћу у Христу”, никада нећете бити саме.

Повластица је стојати пред вама и износити сведочанство о Спаситељу и Његовом неупоредивом животу. Дошао је на земљу да нам покаже како да живимо према плану који је створен на небу - плану који ће нас, ако живимо по њему, учинити срећнима. Његов пример нам је показао пут за повратак кући, нашем Небеском Оцу. Нико други, ко је икада живео, није био тако „постојан и непоколебљив” (Мосија 5:15). Никада није био збуњен. Био је усмерен на преношење Очеве воље, и остао је веран својој божанској мисији. О Њему се заиста може рећи да је био веран у свим временима, у свему, и на свим местима (видети Мосија 18:9).

Ви сте део тог чудесног плана који је био представљен у предземаљском животу. Ваш долазак на земљу у ово време, био је очекиван од оног тренутка када је план прихваћен. Ваше место у времену и простору није случајност. Ваша „велика вера и добра дела” (видети Алма 13:3) тада је поставила темељ за оно што можете сада постићи ако сте верне и послушне. Ви сте драгоцене Божје ћерке и пред вама је велики задатак. Да бисте испуниле своју божанску мисију и живеле по плану среће, морате бити постојане и непоколебљиве „у свим временима и у свему, и на свим местима” (Мосија 18:9).

Пре неколико година примила сам фотографију три шупе, од којих су се две наслањале на трећу и најмању шупу. Пратећи коментар бележи: „Мораш бити јак, када заузимаш последње место.” И ви морате да будете јаке. Када сте верне и праведне, други ће у вама тражити подршку и снагу.

Хеламан описује како је то могуће: „А ево . . . сетите се, сетите да морате сазидати темељ свој на стени, Откупитељу нашем који је Христ, Син Божји, да морате изградити темељ свој . . . који је темељ сигуран, темељ на коме људи не могу пасти ако на њему граде” (Хеламан 5:12).

Ваш темељ вере мора чврсто почивати на Исусу Христу. Имати такву веру значи да се ослањате на Њега, верујете Му, и мада не разумете све , знате да Он разуме. Такође знате да сте ћерка Божја, да вас Он зна по имену, да чује ваше молитве и да ће вам помоћи да испуните своју земаљску мисију.

Један младић кога добро познајем, изабран је за председника студентског савета на великом универзитету. Универзитет га је послао на семинар за вође, где се студентске вође са подручја Сједињених Држава окупљају у Чикагу, у држави Илиноис, ради обуке и подучавања. Учествовали су на утакмици отварања на отвореном, у универзитетском кампу, како би се упознали једни са другима. Студентима су представљени текући проблеми са којима се суочава данашња омладина и били су замољени да заузму став. Као одговор на представљене проблеме, били су упућени да отрче до неколико стабала на травнатој површини, означених са „потпуно се слажем”, „делимично се слажем”, „уопште се не слажем”, „делимично се не слажем”.

Пред сам крај вежбе, вођа је упитао: „Да ли верујете у секс пре брака?" Без оклевања, овај млади човек отрчао је до стабла означеног са „уопште се не слажем." На његово чуђење, једино је он био на том месту! Све остале студентске вође су се смејале, показивале на њега и говориле: „О, Џес, баш си смешан. Сви знамо да ниси озбиљан." У том тренутку Џес је рекао да је знао шта треба да уради, те је стога гласно изјавио: „Нисам смешан. Озбиљан сам!" Наступила је запањујућа тишина, а онда се група разишла остављајући Џеса самог крај дрвета. Осетио се нелагодно, и да, чудно. Али није био чудан. Био је у праву. И није био сам. Током седмице, многе студентске вође су му пришле насамо и рекле му да би желеле да су раније знале оно што он зна. Џес је касније рекао: „Било је лако јер сам знао да не представљам само универзитет, већ и своју породицу, Цркву и Спаситеља."

Сведочанство да Исус Христ јесте Спаситељ и Откупитељ учинило је Џеса чврстим и брзим да реагује. Можете добити исто то самопоуздање када се свакодневно молите, тражите одговоре у вашим Светим писмима и држите заповести. Када искрено тежите да задобијете сведочанство, знање које ће доћи кроз Светог Духа помоћиће вам у вашим изазовима, питањима и у животу у складу са стандардима. И биће вам лако и да се обавежете даћете бити постојани и непоколебљиви у свим временима, у свему, и на свим местима.

Бити постојан и непоколебљив значи бити послушан. Један од разлога због кога сте овде на земљи је да одлучите да ли ћете да примените своју слободну вољу и „чинити све што...год Господ . . . заповеди" (Аврам 3:25). Када обновите своје завете сваке недеље узимањем причести, обавезујете се да ћете се увек сећати Спаситеља и држати Његове заповести.

Драгоцени дар вашег тела омогућава вам да користите своју слободну вољу и покажете на делу своју веру и послушност. Да ли сте икада приметили да су скоро сви Сотонини напади усмерени на ваше тело? Порнографија, непристојност, тетоваже, неморалност, злоупотреба дрога и зависности су све тежње да се запоседне овај драгоцени дар. Ово је дар који је Сотони био одбијен. Послушност заповестима и стандардима омогућава свакоме од нас да буде постојан и непоколебљив у штићењу драгоценог дара своје слободне воље и свога тела.

Бити постојане и непоколебљиве такође значи да напредујете са „постојаношћу у Христу" (2. Нефи 31:20). Пре неколико година, имала сам прилику да трчим на Бостонском маратону. Напорно сам тренирала и осећала сам да сам спремна, али на тридесетом километру почињу узвишења. Највише и најдуже узвишење локални становници називају Heartbreak Hill. Када сам стигла до те тачке, била сам физички истрошена. Брдо је било дугачко и пошто сам била почетник, дозволила сам себи да учиним нешто што ниједан искусни тркач не би учинио - почела сам да размишљам негативно. То ми је успорило корак, па сам покушала да размишљам позитивно и замислим линију циља. Али док сам то чинила, изненада сам схватила да сам у великом граду, крај стазе је било на хиљаде људи, а ја се нисам побринула како на крају маратона да нађем свога мужа. Осетила сам се изгубљено и усамљено и почела сам да плачем. Носила сам велику црвену мајцу на којој је на предњој страни великим словима писало *Јута*. Када су посматрачи приметили да плачем, викали су: „Настави, Јута." „Не плачи, Јута." „Близу си циља, Јута." Али знала сам да нисам и била сам

изгубљена. Такође сам знала да бих чак и ако престанем да трчим и испаднем из трке, и даље била изгубљена.

Да ли се иједна од вас некада осећала као да трчи уз Heartbreak Hill и да сте, иако су људи крај стазе, усамљене? Тако сам се ја сећала. Стога сам учинила оно што би свака од вас учинила - почела сам да се молим на сред маратонске стазе. Рекла сам Небеском Оцу да сам усамљена и да сам на брду. Рекла сам му да сам обесхрабрена и уплашена и да се осећам изгубљено. Затражила сам помоћ и снагу да будем постојана и завршим трку. Када сам наставила да трчим, синуле ми ове речи:

„Не стрепи, не клони, ја с тобом са ту.
Твој Бог ја сам веран у добру и злу.
Ојачаћу те и на ноге те дићи,
О, праведном руком, подржан бићеш ти".
Химне бр. 6, „О, чврст што је темељ".

Тај слатки одговор на моју молитву дао ми је снагу да наставим све до циља. И упркос мојим страховима, мој муж је био ту и све је било у реду.

Тог дана сам доживела више од маратона. Научила сам неке важне лекције. Пре свега, никада немојте да носите велику црвену мајцу са натписом *Јута* њој. Друго, научила сам да без обзира колико мислите да сте спремни, на путу постоје узвишења. Научила сам да су људи који навијају за вас крај пута од великог значаја. Тога дана поново сам научила да никада нисмо сами. Наш Небески Отац је само на молитву удаљености од нас, а Свети Дух је на удаљености једног шапата.

Сведочим да док стојите као сведок, држите заповести и корачате напред са „постојаношћу у Христу", никада нећете бити саме. Можете се ослонити на моћ Спаситељевог помирења. Сведочим да ће вам изградња на овом чврстом темељу помоћи да постанете попут Њега - постојане и непоколебљиве у свим временима и у свему, и на свим местима. У име Исуса Христа, амен.

Сидро сведочанства

Мери Н. Кук,
друга саветница у Врховном председништву Младих жена

Ојачајте своју веру тако што ћете следити модел молитве, учења и послушности заповестима.

Када сам живела у Азији, видела сам много бара покривених дивним цветовима локвања. Они су доприносили спокојној лепоти и слатком мирису иначе блатњавих, устајалих бара. Листови локвања плутали су на површини воде а дугачка, чврста стабљика учвршћивала му је положај у бари. Сталан раст стабљике осигуравао је стабилност цвета, чак и када би обилне кише подигле ниво воде у бари.

Моје драге младе сестре, ви сте веома налик том дивном цвету. Ваша свежина, чистота и лепота, веома доприносе добрим вредностима у нашим животима и животима ваше породице. Живите у свету пуном изазова, који је запрљан саблазнима и искушењима, па ипак ваше сведочанство о Исусу Христу може бити ваше сидро. Вера у Господа Исуса Христа ојачаће и помоћи да ваше сведочанство расте, а ви ћете бити способне да се уздигнете изнад зала овог света и задржите своју праведност.

Сидро се дефинише као „нешто што обезбеђује стабилност или ослонац у иначе несигурној ситуацији”.[1] Ваше сведочанство биће ваше сидро и даће вам самопуздање да стојите „постојано и непоколебљиво”у држању Господњих заповести у несигурном свету.

Управо сада ваше сведочанство расте као стабљика локвања. Ваша вера ће помоћи да оно расте и буде јако, чак и када се сусрећете са изазовима и искушењима света упрљаног дрогама, неморалношћу, порнографијом и непристојношћу.

„Вера је дар од Бога, али ви морате неговати своју веру како би остала јака . . . Можете неговати дар вере тако што ћете се молити Небеском Оцу у име Исуса Христа . . . Можете ојачати своју веру држањем заповести . . . Такође можете развити своју веру проучавањем Светих писама и речи пророка последњих дана.”[3]

Познајем неке младе жене које су имале питања у вези са пристојним одевањем. Да би добиле одговоре на своја питања, следиле су управо овај модел: молиле су се Небеском Оцу, проучавале су Света писма и речи наших пророка последњих дана и биле су послушне у животу по стандардима пристојности. Када су примиле одговоре на своја питања, њихова вера се увећала а њихова сведочанства су била ојачана. Позвала бих сваку од вас да следи тај модел.

Прво, молите се свом Небеском Оцу. Молите Га за помоћ да пронађете одговоре на своја питања.

Наш пророк, председник Томас С. Монсон, рекао је на својој првој конференцији за штампу:

„Понекад се најбољи одговори које млади људи могу добити на животна питања налазе када су на својим коленима у молитви Небеском Оцу.

„Ако се сете да Господ пази на њих и да ће одговорити на њихове молитве, моћи ће да се суоче са сваким изазовом који се појави пред њима."[4] Молитва ће ојачати вашу веру и утврдити ваше сведочанство.

Уз молитву, проучавајте стихове из Светих писама који говоре о вери. Алма, 32. глава, стих 27, је одлично место за почетак учења процеса увећања ваше вере: „Али гле, разбудите ли и подстакнете ли способности своје, и то ради провере речи мојих, и испољите трунку вере, да, и не можете ли више барем пожелите да верујете, нека та жеља делује у вама све док не поверујете толико да можете дати место делу речи мојих."

Да ли сте спремне да испробате Алмин експеримент да бисте увећале своју веру? Можете ли испољити барем делић вере? Имате ли жељу да верујете?

Док учите из Светих писама, знам да ће вас Господ благословити својим Духом и, као и код младих жена које смо чуле вечерас, ваше разумевање биће просветљено. Света писма ће увећати вашу веру и помоћи да се утврди ваше сведочанство.

Проучавање речи наших пророка последњих дана, такође ће увећати вашу веру. „Увек можете имати поверења у живе пророке. Њихова учења одражавају Господњу вољу"[5] и помоћи ће вам у утврђивању вашег сведочанства.

Председник Спенсер В. Кимбал, један од наших пророка последњих дана, саветовао је омладину да успостави начине који ће им помоћи да буду „постојани и непоколебљиви", када је подучавао: „Наши млади треба рано да пободу кочиће . . . Постоје две врсте кочића: 'Ово *ћу чинити'* а 'Ово *нећу чинити'* . . . Још од детињства омладина треба да живи по плану . . . Када је такав пут зацртан а циљ постављен, лакше је одупрети се многим искушењима и рећи 'не' првој цигарети, 'не' првом пићу, . . . 'не' првим неприкладним покушајима који коначно воде у неморалне навике."[6]

Ми имамо одличан алат који ће нам помоћи да утврдимо те кочиће. То је брошура *За јачање омладине*. У тој књижици наћи ћете речи наших пророка последњих дана. „Кочићи" које председник Кимбал помиње описани су у овој књизи: ствари које „*ћу чинити*" и ствари које „*нећу чинити*".

Међутим, није довољно само прочитати речи пророка. Морате следити завршни корак у нашем моделу и „држати те стандарде и живети по истинама из Светих писама".[7] То је део пун изазова, али планирањем унапред шта ћете чинити а шта нећете, а затим ако живите по том плану, можете то учинити!

Вера је начело деловања. Дозволите ми да вам испричам о извесним младим женама које су проучавале речи пророка у брошури *За јачање омладине*, а затим су ступиле у акцију. Направиле су план, одлучиле шта ће чинити, а шта неће, и затим су живеле по том плану.

једна од смерница у брошури *За јачање омладине*, гласи: „Преко своје одеће и изгледа, можете показати Господу да знате колико је ваше тело драгоцено. Можете показати да сте ученици Исуса Христа."[8]

После проучавања ових речи, једна од младих жена у разреду који сте видели вечерас, схватила је да можда нешто од њене одеће није сасвим пристојно. Кроз молитву и проучавање Светих писама, подсетила се да је следбеница Исуса Христа и да као Његова представница треба да изврши неке промене. У својој гардероби није желела да има ништа што доводи у искушење, зато је прегледала свој орман и фиоке и уклонила све што није било пристојно. Рекла је: „Било би паметно да у продавницана нисам ни пробала оно што сам знала да не треба да носим. Зашто да доводим себе у искушење?” Та чврста одлука показала је Господу да поштује своје тело и она је дубоко укопала кочић пристојности.

Друга млада жена из разреда схватила је да њен избор одеће утиче на начин облачења њене мале сестре. једна реченица у брошури *За јачање омладине*, гласи: „Ваша одећа и изглед шаљу другима поруку о вама и утичу на начин на који ћете се ви и други понашати.”[9] Одлучила је да направи неке измене у свом облачењу, схвативши да има одговорност да буде добар пример својој сестри. Још дубље је укопала свој кочић и утицала на избор одеће своје сестре.

Стандард „Забава и медији” подучава нас да „бирате само забаву и медије који ће вас уздићи. Добра забава помоћи ће вам да имате исправне мисли и доносите праведне одлуке.”[10] Познајем једну младу жену и њену сестру које су слушале ЦД када су схватиле да речи нису духовне и не помажу им да имају исправне мисли. Погледале су се и помоћу Духа су знале да не треба да слушају ту врсту музике. Старија сестра је узела чекић и заједно су узеле ЦД и разбиле га у комадиће. Раније су укопале кочиће у вези са музиком. Знале су шта ће слушати а шта неће, и биле су способне да живе по свом плану следећи подстицаје Духа. Та мала одлука их је ојачала и дала им самопоуздање да буду послушне у проблематичнијим ситуацијама.

Још једна млада жена је одлучила да један од кочића у њеном животу буде да светкује Шабат без обзира на своје околности. Годину дана после крштења, пошто је заједно са својом породицом постала члан Цркве, њено одељење је подељено. Њена породица је премештена у новоорганизовано одељење и она је била једина млада жена у том новом одељењу. Њени родитељи нису пристали на промену и престали су да долазе у цркву, али она је желела да следи смернице у брошури *За јачање омладине*, „Светковање Шабата”. Одлучила је да иде у цркву у новом одељењу кад год може, иако је то значило да ће свим својим састанцима присуствовати сама.

Недељом је читала Света писма и радила на Личном напретку. Њена одлука да буде „постојана и непоколебљива” у светковању Шабата подстакла је њену мајку и млађу сестру да поново долазе у цркву. Њена мајка је посведочила да су јој постојан пример њене ћерке како живи по јеванђељу, и њена доброта, помогли да поново буде активна.

„Ви показујете своју веру кроз дела - начином на који живите.”[11] Животи ових младих жена су говорили о њиховој вери. Обратите пажњу на то да су њихова вера и примерни животи резултирали добрим делима. Сестре су благословиле сестре, а једна ћерка је помогла својој мајци да поново буде активна у Цркви.

Неке од вас могу сматрати да се не можете уздићи изнад каљаве баре, да су ваше околности сувише тешке, ваша искушења сувише велика и тешка. Али сетите се Алминог обећања: „Ко год на Бога ослони уздање своје биће подржан у тешкоћама својим и бригама својим и невољама својим, и биће уздигнут у последњи дан.”[12]

Сетите се да стабљика локвања расте у тешкоћама, и као што стабљика подиже локвањ, ваша вера ће подржати и подићи вас.

Моје драге младе сестре, ваше сведочанство о Исусу Христу је ваше сидро. Ојачајте своју веру тако што ћете следити модел молитве, учења и послушности заповестима. Укопајте кочиће тако што ћете сада одлучити шта хоћете, а шта нећете чинити, а потом следите свој план.

Сведочим да Господ воли сваку од вас и благословиће вас у вашим напорима да будете „постојане и непоколебљиве". Јеванђеље Исуса Христа је истинито и ваше знање и сведочанство о Исусу Христу држаће вас добро усидренима, и док се залажете за истину и праведност моћи ћете да одржите свој положај.
О томе понизно сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Apple, Inc. Dictionary, верзија 2.0.1 (51.1).

2. Мосија 5:15.

3. *Одани вери,* стр. 55.

4. *Church News*, „16th President fields questions from media," 9. фебруар, 2008. год., стр. 15.

5. *Одани вери,* стр. 129.

6. *Miracle of Forgiveness* (1969. год.), стр. 236.

7. *За јачање омладине,* стр. 2.

8. *За јачање омладине,* стр. 14.

9. *За јачање омладине,* стр. 15.

10. *За јачање омладине,* стр. 17.

11. *Одани вери,* стр. 54.

12. Алма 36:3.

Ходати у светлу

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Сваки дан и скоро сваки сат доносите одлуке које чине да ходате у светлу или да се крећете према тами.

За сваког од нас живот је путовање. Због своје љубави, Небески Отац га је осмислио за нас. Свако од нас има јединствена искуства и особине, али наше путовање је почело на истом месту пре него што смо рођени на овом свету.

Све нас је подучавао Елохим, Отац наших духова. Ми смо Га волели и желели смо да будемо попут Њега и да будемо са Њим заувек. Он нам је јасно рекао шта ће се од нас захтевати да бисмо имали ту радост. Требало је да примимо физичко тело са свим искушењима која носи. Били бисмо подложни болести и унутар наших тела би се одвијао процес који би на крају довео до смрти. И наша тела би у себи поседовала моћне жеље за физичко задовољење.

Небески Отац нам је објаснио шта ће бити потребно да бисмо започели пут од места где смо да бисмо заувек били са њим и живели животом каквим Он живи. То путовање кроз живот учинио би без сећања на време са Њим у Духовном свету. А једини начин да Му се вратимо, био је да превладамо физичку смрт и утицај греха који ће доћи због нашег кршења заповести. Рекао нам је да не можемо сами превазићи утицаје, било смрти било греха, без Спаситеља који ће одрешити окове смрти и обезбедити начин да будемо опрани од греха које ћемо сигурно починити.

Из Светих писама која је Бог открио преко пророка, знате да је у Духовном свету дошло до побуне када нам је понуђен план за наше путовање. Они који су се побунили нису желели да прихвате да зависе од Спаситеља, да прихвате ризик да се можда не врате поново Небеском Оцу. Свака од вас је била међу храбрима, вернима и оданима у том сукобу. Прихватиле сте Спаситеља и план за то путовање да се вратите у радост присуства нашег Небеског Оца.

Ви сте изванредне чак међу онима који су у тој борби у Духовном свету изабрали исправно. Квалификовале сте се да дођете у смртност и предузмете то путовање у време када је јеванђеље Исуса Христа на земљи. И међу милијардама деце Небеског Оца која сада живе, биле сте привилеговане да нађете јеванђеље Исуса Христа и Његову истиниту Цркву. Шта више, чињеница да вечерас слушате, значи да сте изабрале да путујете ходајући у светлу.

Сваком детету Небеског Оца рођеном на свету, дато је на рођењу, као бесплатан дар, Христово светло. То сте осетиле. У смислу шта је исправно шта је погрешно, и шта је истинито а шта лажно. Било је са вама када је ваше путовање у живот започело. Чињеница да сте крштене и да сте примиле Светог Духа, доказ је да сте изабрале да ходате у Христовом светлу.

Када сте биле потврђене за члана Цркве, добиле сте право на пратњу Светог Духа као вашег сарадника. Свети Дух је моћан извор светлости за препознавање истине, да

бисте следитле и волеле Господа Исуса Христа, и пронашле ваш пут назад до Бога после овог живота.

Али дух који је водио побуну у претходном свету још увек омета план и жели да будете јадне. Он жели да никада не пронађете свој пут за поновни повратак кући. Тај непријатељ ваше душе познаје вас и вашу доброту. Он зна да ако може да вас скрене са вашег пута у светлости, може вас, такође, заробити и спречити да помажете другима дуж пута. Зна колико сте добре и колика је ваша моћ да подучавате и утичете на стотине деце Небеског Оца у овом животу, и хиљаде током генерација које ће следити ваш пут. Ако успе да вас скрене да одлутате од светла на свом путу, може повредити и донети беду многима.

Чињеница да сада слушате доказ је да Бог препознаје вашу велику важност и да сте изабрале да ходате у светлу које вам Он нуди. Ти избори нису увек лако препознатљиви. Сваки дан и скоро сваки сат доносите одлуке које чине да ходате у светлу или да се крећете према тами. Неке од најважнијих одлука су у вези са оним чему је наклоњено ваше срце.

Толико је ствари које можете сматрати пожељнима. На пример, сви ми у извесној мери желимо одобравање других. Сви осећамо потребу за пријатељима. Сви ми тражимо неки доказ да смо особе од вредности. Одлуке доносимо на основу тих жеља. Неке нас могу одвести од светла које нам Бог нуди за водича. Неке могу појачати ту светлост помоћу које можемо наћи свој пут.

Кад погледам уназад, схватам да нисам био свестан важности неких од тих жеља и одлука. Желео сам да будем изабран за атлетски тим. Желео сам да будем добар у школи. Желео сам да нађем добре и одане пријатеље. И када сам доносио одлуке на основу тих жеља, више него што сам разумео, било је или да сам се удаљавао од светла или сам се кретао према њему.

Нека од мојих достигнућа и неки од мојих пријатеља били су главни фактори у мом идентификовању светла. Други, више него што сам у то време знао, одвлачили су ме од тог светла. У важним и дугим путевима, одлуке које сам доносио да бих задовољио своје жеље за дружењем и осећањем признања, водили су ме било према или даље од светлости која је осветљавала мој пут.

Небески Отац је давно, преко својих пророка дао начин на који ћемо сазнати које су одлуке најважније и зашто – и како да их доносимо.

Најбољи сажетак који знам налази се у речима Моронијевим када он цитира свог оца Мормона. Само сам желео да сам их боље разумемо када сам био у вашим годинама, и ја се молим да вам их Господ пренесе у срце вечерас.

„Али гле, оно што је од Бога позива и мами да се непрестано чини добро. Стога, све што позива и мами да се чини добро и да се Бог љуби и да се Њему чини, од Бога је надахнуто.

Стога, припазите, . . . да не судите да је од Бога оно што је зло, или оно што је добро и што је од Бога, да је од ђавола.

Јер гле, браћо моја, дато вам је да судите, како бисте распознавали добро од зла, а пут суда је тако јасан да га савршеним познањем можемо распознати као дневно светло од ноћне таме."[1]

Света писма нам говоре о извору и моћи тог светла.

„Јер гле, Дух Христов даје се сваком човеку да би распознавао добро од зла. Стога вам показујем пут до суда. Наиме, све оно што позива да се чини добро и наводи да се верује у Христа, објављује се моћу и даром Христовим.

Али све оно што наводи човека да чини зло и да не верује у Христа и да га пориче и Богу не служи, савршеним познањем можете препознати да је од ђавола. Ђаво, наиме, делује на тај начин, јер не наводи ниједног човека да чини добро, не, ниједног. Нити анђели његови, нити они који му се подлажу."

Сада могу да видим боље него што сам могао када сам био млад, како сам могао да користим то вођство. Било је спортских тимова који су имали играче и тренере који су на мене утицали да чиним добро. Било је неких који нису. Било је пријатеља, од којих неки нису били чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, који су својим примером утицали на мене да чиним добро и да се сећам Спаситеља.

Било школских другова и учитеља чије сам одобравање и пријатељство тражио, који су некако учинили да желим да чиним добро и увећали су моја осећања за Спаситеља. Био сам благословен да пронађем свој пут. Али учинио бих боље да сам разумео и важност својих избора и начин бирања.

Мормон је то знао. Да сам пажљивије читао његове речи у Мормоновој књизи, и друге попут њих, био бих још више благословен и заштићен. Ево Мормонових речи:

„Видећи да знате светло којим можете судити, а то светло је светло Христово, гледајте да не судите неправедно. јер истим тим судом којим судите и вама ће бити суђено.

Стога, . . . марљиво истражујете светлом Христовим, да бисте распознавали добро од зла. А будете ли се држали свега што је добро и не осудите то, сигурно ћете бити дете Христово.

А ево . . . како је могуће држати се свега што је добро?"[3]

Са вером можете приањати уз сваку добру ствар. Свим срцем се молим да се ваша вера да сте ћерка Бога пуног љубави увећа. Сведочим вам да сте храбре што сте дошле до тачке где сте сада на овом животном путу. Баш као што вас је непријатељ праведности обележио као мету, тако вас Небески Отац и Господ Исус Христ штите и пазе. Они вас познају. Они вас познају, знају све силе и појединце који вас окружују. Знају шта је пред вама. И стога знају које од одлука које доносите, које од жеља које одлучујте да задовољите, и које од околности око вас ће направити највећу разлику држећи вас да ходате у светлу. Сведочим да уз помоћ Духа Христовог и Светог Духа, можете ходати са самопоуздањем какве год тешкоће да се појаве. Зато што сте толико драгоцене, нека од ваших искушења могу бити тешка. Не треба никад да будете обесхрабрене и уплашене. Пут кроз тешкоће увек је спреман за вас и ви ћете га наћи ако испољите веру.

Морате имати веру да се молите. Морате имати веру да проучавате Божју реч. Морате имати веру да чините оне ствари и идете на она места која позивају Духа Христовог и Светог Духа.

Обећавам вам да ће те следећих неколико дана осећати светло Духа Христовог и Светог Духа у вашем свакодневном животу. Када ходате у светлу, осетићете на тренутак нешто од топлине и среће које ће на крају бити ваши када будете поново добродошли кући са стотинама и можда хиљадама других које ћете довести са собом који су ходали у светлу зато што сте ви то чиниле.

Ово је истинита Црква Исуса Христа. Постоји живи пророк, Томас С. Монсон. И ту су и одане слуге и анђели да вам помогну дуж осветљеног пута. Тако сведочим у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Морони 7:13-15.

2. Морони 7:16-17.

3. Морони 7:18-20.

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Serbian 04697 202